

«Ει μεν βούλονται εν ταυτώ στεφανωθήναι»

1. «Εί μεν βούλονται εν ταυτῷ στεφανωθήναι». Προφανώς πρόκειται για την ίδια μέρα και ώρα που γίνεται η «Ακολουθία ἐπὶ μνήστρις», δηλαδή του αρραβώνα, μια Ακολουθία που παλιότερα γινόταν στο Ναό μετά τη θεία Λειτουργία. Το νόημα επομένως των ὄσων διαλαμβάνει εδώ το εισαγωγικό σημείωμα του Ευχολογίου είναι πως η Ακολουθία του στεφανώματος παλιότερα ήταν δυνατό να γίνει είτε «ἐν ταυτῷ», δηλαδή αμέσως μετά την Ακολουθία του αρραβώνα, είτε «μεθ' ἡμέρας», ὕστερα δηλαδή από την πάροδο ορισμένων ημερών. Σήμερα όμως επικράτησε γενικά η συνήθεια η Ακολουθία του αρραβώνα να μην τελείται πλέον ξεχωριστά αλλά μαζί με την Ακολουθία του στεφανώματος σαν μια ενιαία Ακολουθία. Πρβλ. και σχόλ. αριθ. 1 της Ακολουθίας του αρραβώνα.

Ο νάρθηκας (πρόναος) και η χρήση του

2. «Εἰσέρχονται ἐν τῷ Ναῷ ἐκ τοῦ νάρθηκος». Στη χριστιανική αρχιτεκτονική νάρθηκας λέγεται το προ του κυρίως ναού μέρος. Στην αρχαία Εκκλησία στο νάρθηκα στέκονταν οι ειδωλολάτρες που συμπαθούσαν το χριστιανισμό, οι αιρετικοί, οι κατηχούμενοι και ὅσοι από τους πιστούς διατελούσαν κάτω από βαριά εκκλησιαστικά επιτίμια. Επίσης οι ἄποροι και οι επαίτες. Στο νάρθηκα ο βασιλιάς του Βυζαντίου απέθετε το στέμμα και το ξίφος, για να μπει κατόπιν στον κυρίως ναό. Με την πάροδο του χρόνου ο νάρθηκας χάνει μέρος από τη σπουδαιότητά του, για να καταργηθεί σιγά σιγά τελείως. Στα χρόνια της τουρκοκρατίας αποκτά ιδιαίτερη σημασία, γιατί χρησίμευσε σαν σχολείο και στο νάρθηκα των Εκκλησιῶν λειτουργούσε το «κρυφό σχολειό».

Η σημασία και η θέση του 127 Ψαλμού στην «Ακολουθία του Στεφανώματος»

3. Δεν είναι χωρίς ιδιαίτερη σημασία το γεγονός ότι η κυρίως Ακολουθία του γάμου αρχίζει με τον 127ο ψαλμό, ο οποίος ψάλλεται ανά στίχο από τον Ιερέα χαρμόσυνα, ενώ ο Χορός απαντά σε κάθε στίχο, εξίσου χαρμόσυνα, με το «Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι». «Οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξάμενοι θεῖοι Πατέρες» είχαν ασφαλῶς το λόγο τους που πρόταξαν τον ψαλμό αυτό στην Ακολουθία του γάμου.

Ὅπως μπορεί να διαπιστώσει κανείς από το περιεχόμενό του, ο ψαλμός αναφέρεται στην οικογενειακή ευτυχία που απολαμβάνουν ὅλοι ὅσοι ἔχουν φόβο Θεοῦ, ὅσοι δηλαδή προσπαθοῦν να τηροῦν τις εντολές του, το θεῖο θέλημα. Στους ανθρώπους αὐτούς, λέγει ο ψαλμωδός, ὅλα ἔρχονται βολικά με τη χάρη και την ευλογία του Θεοῦ. Τόσο ο ἄνδρας ὅσο και η γυναίκα, ο καθένας στο καθήκον του, στα ἔργα και στη θέση που τους ἔταξε ο Θεός, ὅταν ἔχουν φόβο Θεοῦ, χαίρονται τους καρπούς των κόπων τους, δίνουν χαρά και στηρίζουν ο ἕνας τον ἄλλο και δημιουργοῦν μια ευτυχισμένη οικογένεια, στην οποία βασιλεύει ο σεβασμός, η αγάπη και η εἰρήνη ἀνάμεσα στο ἀντρόγυνο και τα παιδιά.

Η τήρηση λοιπόν των εντολῶν του Θεοῦ είναι εκείνη που θα χαρίσει στο νέο ζευγάρι την ευτυχία· αὐτή είναι το θεμέλιο· τίποτε ἄλλο δεν είναι ικανό να φέρει

την πραγματική ευτυχία. Όλα τα άλλα, η υγεία, η εργατικότητα και συνεργασία των συζύγων, η δημιουργία απογόνων, η συζυγική πίστη, η οικογενειακή αρμονία, το αίσθημα της ασφάλειας και της χαράς είναι καρπός αυτής της τήρησης των εντολών του Θεού κατά τον ιερό ψαλμωδό.

«Μακάριος εἶ, καί καλῶς σοι ἔσται» λέει ο ψαλμωδός για «πάντα φοβούμενον τόν Κύριον». Και την αναμφισβήτητη αυτή αλήθεια, ότι δηλαδή, όταν ο άνθρωπος βαδίζει σύμφωνα με το νόμο του Θεού, όλα του πάνε καλά, θα επαναλάβει αργότερα με τα ίδια περίπου λόγια ο απόστολος Παύλος, όταν θα πει· «Τοῖς ἀγαπῶσι τόν Θεόν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν» (Ρωμ. η´, 28). Όλα· ακόμη και τα δυσάρεστα· κι αυτά που εμείς τα θεωρούμε αντίθετα προς το συμφέρον μας.

Ο Ψαλμός κλείνει με την ευχή να χαρίζει ο Θεός πλούσια την ευλογία του και τα αγαθά της οικογενειακής ζωής στους νεονύμφους, σ' όλη τους τη ζωή, και τέτοια μακροζωία, ώστε να δούν «υἱούς υἰῶν», εγγόνια δηλαδή. Την ευτυχία και τη μακαριότητα αυτή που νιώθουν στην οικογενειακή ζωή «πάντες οἱ φοβούμενοι τόν Κύριον», όσοι δηλαδή σ' όλες τους τις ενέργειες προσπαθούν να πορεύονται σύμφωνα με το θέλημα και τις εντολές του Θεού, ο αείμνηστος Π.Ν. Τρεμπέλας (τό Ψαλτήριο μετά συντόμου ερμηνείας, Αθήναι 1955, σελ. 546) τη θεωρεί πρόγευση της πλήρους και τέλει μακαριότητας που θα απολαύσουν αυτοί στο μέλλοντα βίο. Εδώ, στον παρόντα βίο, θα απολαύσουν με τη χάρη και την ευλογία του Θεού τα αγαθά της επίγειας Ιερουσαλήμ και στο μέλλοντα βίο τα αγαθά της άνω Ιερουσαλήμ, την αιώνια παραδεισιακή μακαριότητα. Αλήθεια πόση ειρήνη θα βασίλευε στο λαό του Ισραήλ, αν όλοι διαπνέονταν από ένα τέτοιο πνεύμα! Και πόση ειρήνη και γαλήνη θα βασίλευε και σήμερα στις σχέσεις των ανθρώπων και των λαών, στο νέο Ισραήλ της Χάριτος του Θεού! Αυτή ακριβώς η ειρήνη εύχεται ο ψαλμωδός να επικρατήσει στη γη.

Και ειδικότερα τώρα για την περίπτωση των νεονύμφων· Πόση ειρήνη και γαλήνη θα επικρατούσε στις μεταξύ τους σχέσεις, εαν και αυτοί προσπαθούσαν να εφαρμόζουν τις εντολές του Θεού! Ο ίδιος ο ψαλμωδός είναι απόλυτα βέβαιος για την πληρότητα της γαλήνης και το μέγεθος της ευτυχίας που μπορεί να νιώσουν οι άνθρωποι, όταν με συνέπεια τηρούν το νόμο του Θεού και γίνονται άξιοι μιας τέτοιας δωρεάς. Λέει χαρακτηριστικά σε κάποιο άλλο σημείο των ψαλμών του· «Ειρήνη πολλή τοῖς ἀγαπῶσιν τόν νόμον σου, Κύριε» (Ψαλμ. 118, 165)!

Ο του Θεού φόβος

4. «Μακάριοι πάντες οἱ φοβούμενοι τόν Κύριον... Μακάριος εἶ, καί καλῶς ἔσται... Ἰδού οὕτως εὐλογηθήσεται ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τόν Κύριον». Οι στίχοι προέρχονται από τον 127 Ψαλμό, με τον οποίο, όπως είπαμε και στο προηγούμενο σχόλιο, αρχίζει η κυρίως Ακολουθία του γάμου. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι όλος τούτος ο Ψαλμός αναφέρεται στην ευεργετική επίδραση που ασκεί στον άνθρωπο ο φόβος του Θεού. Και η αποτελεσματικότητα αυτή τονίζεται σε πάμπολλα σημεία της Αγίας Γραφής, όπως· «Ἀρχή σοφίας φόβος Κυρίου» (Παροιμ. 1, 7, Ψαλμ. 110, 10), «Φόβος Κυρίου προστίθησιν ἡμέρας» (Παροιμ. 10, 27), «Τόν Θεόν φοβοῦ καί τάς ἐντολάς αὐτοῦ φύλασσε, ὅτι τοῦτο πᾶς ἄνθρωπος» (Ἐκκλησ. 12, 13), «Οὐδέν

κρεῖσσον φόβου Κυρίου καί οὐδέν γλυκύτερον τοῦ προσέχειν ἐντολαῖς Κυρίου» (Σοφία Σιράχ 23, 27), «Φόβος Κυρίου ὡς παράδεισος εὐλογίας» (Σοφία Σιράχ 40, 27), «Ὁ φοβούμενος τόν Κύριον μέγας διά παντός» (Ίουδίθ, 16, 16).

Ο ἀπόστολος των Εθνῶν συμβουλεύει τους χριστιανούς να υποτάσσονται ο ἕνας στον ἄλλο με φόβο Θεοῦ, «ὑποτασσόμενοι ἀλλήλοις ἐν φόβῳ Χριστοῦ» (Εφεσ. ε΄, 21)· σε ἄλλο σημεῖο τους τονίζει την υποχρέωση που ἔχουν να τελειοποιούνται συνεχῶς στην αγιοσύνη πάλι με φόβο Θεοῦ, «ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ» (Β΄ Κορ. ζ΄, 1). Η Εκκλησία μας σε κάθε Ακολουθία της παρακαλεῖ το Θεό για ὅλους εκείνους που εισέρχονται στον ιερό ναό «μετά πίστεως, εὐλαβείας καί φόβου Θεοῦ». Και ο Λειτουργός καλεῖ κάθε φορά τους πιστούς να προσέλθουν στη θεία Κοινωνία πάλι με φόβο Θεοῦ, «μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε» (θ. Λειτουργία).

Ο του Θεοῦ φόβος, κατά τη διδασκαλία των Πατέρων, δε μας αποτρέπει απλῶς ἀπό κάθε εἶδους ἀδικία και ἀμαρτία, ἀλλά μας διευκολύνει να προσεγγίσουμε το Θεό και να φτάσουμε στην τελείωση, να κατακτήσουμε δηλ. την τέλεια ἀγάπη, προς τον πλησίον μας και το Θεο, που καθιστά περιττό πια το φόβο· γιατί πράγματι «ἡ τέλεια ἀγάπη ἔξω βάλλει τόν φόβον» (Α΄ Ἰω. δ΄, 18). Επομένως, ο φόβος ως τρόπος σχέσεως του ἀνθρώπου προς το Θεό δεν εἶναι ἐξευτελισμός της ἀνθρώπινης προσωπικότητας, ὅπως κακῶς και ἀντορθόδοξα ἐρμηνεύεται ἀπό πολλούς. Ο Θεός δε μας συμπεριφέρεται σαν δυνάστης που ἔχει πάνω μας δικαιώματα, ἀλλά ως Πατέρας που μας παρέχει το ὑψιστο δικαίωμα της υιοθεσίας, το δικαίωμα δηλ. να γίνουμε παιδιά του.

Γι' αὐτό ο του Θεοῦ φόβος, που ταυτίζεται με την τήρηση των ἐντολῶν του, ἐρμηνεύεται ως ἐκφραση ευχαριστίας, που οφείλει ο ἄνθρωπος προς το Θεο, ως ἀνταπόκριση του ἀνθρώπου προς την ἀπειρη ἀγάπη του Θεοῦ, ἐνῶ ἀντίθετα ἡ ἔλλειψη φόβου ἐρμηνεύεται ως ἀγνωμοσύνη και ἀχαριστία, γεγονός που ὄχι μόνο οἱ ἄνθρωποι καταδικάζουν στις μεταξύ τους σχέσεις, ἀλλά και ο ἴδιος ο Θεός αρκετές φορές στην Ἁγία Γραφή παρουσιάζεται να ἐκφράζεται με βαθύ παράπονο για την ἀχαριστία του ἀνθρώπου και τη μη ἀνταπόδοση ευγνωμοσύνης στις μεγάλες και πολλαπλές ευεργεσίες. Θυμίζουμε μόνο ἐδῶ τα λόγια του Κυρίου προς το λεπρό εκείνο Σαμαρείτη που θεώρησε χρέος του, μόνος αὐτός ἀπό τους δέκα, να γυρίσει και να ευχαριστήσῃ τον Ἰησοῦ μετά τη θεραπεία τους ἀπό τη λέπρα· «οὐχί οἱ δέκα ἔκαθαρίσθησαν; οἱ δέ ἐννέα ποῦ; οὐχ εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦνται δόξαν τῷ Θεῷ εἰ μή ὁ ἄλλογενής οὗτος;» (Λουκ. ιζ΄, 17-18).

Το ἴδιο φαινόμενο μπορεί να παρατηρήσει κανείς και στην ὑμνολογία της Εκκλησίας μας. Ἐτσι π.χ. στο ἰβ΄ Ἀντίφωνο της Ακολουθίας των Παθῶν του Κυρίου ο ἐμπνευσμένος ὑμνογράφος παρουσιάζει τον ἴδιο τον πάσχοντα Κύριο να ἀπευθύνεται με βαθύ παράπονο προς τούς Ἰουδαίους και να ἐκφράζεται ως ἐξῆς για τη μεγάλη ἀχαριστία τους· Λαός μου, τί ἐποίησά σοι, ἢ τί σοι παρηνώχλησα; τούς τυφλούς σου ἐφώτισα, τούς λεπρούς σου ἐκαθάρισα, ἄνδρα ὄντα ἐπὶ κλίνης ἠνωρθωσάμην. Λαός μου, τί ἐποίησά σοι, καί τί μοι ἀνταπέδωκας; ἀντί τοῦ μάννα χολήν· ἀντί τοῦ ὕδατος ὄξος· ἀντί τοῦ ἀγαπᾶν με σταυρῶ με προσηλώσατε...

Ο Μ. Αθανάσιος λέει τα εξής χαρακτηριστικά για το θεϊκό φόβο· «Νά μη φοβούμαστε το Θεό σαν τύραννο, αλλά να τον φοβούμαστε για την αγάπη Του· έτσι θα έχουμε φόβο όχι μόνο επειδή αμαρτάνουμε, αλλά επειδή ο Θεός μας αγαπά, χωρίς να τον αγαπούμε, και επειδή ο Θεός μας ευεργετεί, χωρίς να το αξίζουμε». Ύστερα απ' όλ' αυτά μπορούμε να κατανοήσουμε γιατί μακαρίζονται από τη Γραφή «πάντες οί φοβούμενοι τόν Κύριον» και γιατί ο του Θεού φόβος θεωρείται θεία ευλογία. Μπορούμε ακόμη να καταλάβουμε γιατί ο ιερός ψαλμωδός τον θεωρεί θεμέλιο της οικογενειακής ευτυχίας και απαραίτητο στοιχείο για τη σωστική προκοπή των νεονύμφων.

«Άμπελος εύθηνουσα»

5. «Ἡ γυνή σου ὡς ἄμπελος εύθηνουσα ἐν τοῖς κλίτεσι τῆς οἰκίας σου». Εδώ η γυναίκα παρομοιάζεται με αμπέλι θαλερό, ανθηρό, γεμάτο με άφθονους και γλυκούς καρπούς. Είναι η γυναίκα η δραστήρια, η ενεργητική, η παραγωγική, αλλά και η συνετή, η ευγενική, η καλόβολη, η καλοσυνάτη, αυτή που καταφέρνει να βασιλεύει στο σπίτι η χαρά, η γαλήνη· αυτή που κάνει το σπίτι να είναι πόλος έλξης και όχι απωθητικό. Σε ένα τέτοιο σπίτι βρίσκει κανείς δροσιά και ζεστασιά· ένα τέτοιο σπίτι μοιάζει στην πραγματικότητα με επίγειο παράδεισο.

Ωραιότατο εγκώμιο της συνετής και σοφής συζύγου, της εργατικής και καλής νοικοκυράς, της «χρυσοχέρας» όπως συνηθίζεται να λέγεται χαρακτηριστικά, πλέκει ο σοφός συγγραφέας του βιβλίου των Παροιμιών της Π.Δ. (βλ. κεφ. 31 κυρίως). Εκεί μακαρίζεται ο άντρας που νυμφεύτηκε γυναίκα «αγαθή», «σοφή» και «ανδρεία» (= συνετή)· «ὅς εὖρεν γυναῖκα ἀγαθὴν, εὖρεν χάριτας, ἔλαβεν δέ παρά Θεοῦ ἰλαρότητα» (Παροιμ. 18, 22). Μια τέτοια γυναίκα βέβαια είναι θησαυρός σπάνιος. Διότι «γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει; τιμιωτέρα δέ ἐστὶν λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη» (Παροιμ. 31, 10). Οπωσδήποτε όμως είναι μεγάλη τιμή για τον άντρα μια τέτοια γυναίκα· «γυνή ἀνδρεία στέφανος τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς» (Παροιμ. 12, 4), «θαρσεῖ ἐπ' αὐτῇ ἢ καρδιά τοῦ ἀνδρός αὐτῆς» (Παροιμ. 31 11), «περίβλεπτος δέ γίνεται... ὁ ἀνὴρ αὐτῆς» (Παροιμ. 31, 23).

Όταν, λοιπόν, τέτοια είναι η σύζυγος, «ἄμπελος εύθηνουσα» δηλαδή, σωστή «μέλισσα», σώφρων και αγαθή, σοφή και συνετή, δεν μπορεί παρά να πάει μπροστά το σπιτικό. Γι' αυτό δικαιολογημένα και ο θυμόσοφος λαός μας λέει πως «η γυναίκα το φκιάνει το σπίτι και η γυναίκα το χαλάει». Τονίζεται έτσι ο σπουδαιότατος ρόλος της στην όλη ευτυχία της οικογένειας. «Σοφαί γυναῖκες ὠκοδόμησαν οἴκους, ἡ δέ ἄφρων κατέσκαψεν ταῖς χερσὶν αὐτῆς» ηχεί από το μακρινό παρελθόν ο σοφός λόγος του Σολομώντα (Παροιμ. 14, 1).

«Νεόφυτα ελαιών»

6. «Οἱ υἱοὶ σου ὡς νεόφυτα ἐλαιῶν κύκλω τῆς τραπέζης σου». Πρόκειται για τα παιδιά της οικογένειας που παρομοιάζονται εδώ με νιόφυτα λιόδεντρα. Η ελιά, όπως είναι ίσως γνωστό σ' όλους μας, θεωρείται σύμβολο της μακροβιότητας και τῆς πολύχρονης καρποφορίας. Ο καρπός της ελιάς και το παράγωγο του καρπού της, το λάδι, μαζί με «τόν σῖτον καὶ τόν οἶνον», είναι από τα παμπάλαια χρόνια από

τις βασικότερες και τις πιο απαραίτητες τροφές του ανθρώπου που συχνά ευλογεί η Εκκλησία (πρβλ. τη φράση· «εὐλόγησον τόν σῖτον, τόν οἶνον καί τό ἔλαιον»). «Νεόφυτα ἔλαιῶν», λοιπόν, τα τέκνα της οικογένειας· νεαρά τώρα στην ηλικία, αλλά αργότερα θα αποδώσουν κι αυτά καρπούς, όπως τα ελαιόδεντρα. Θα αναπτυχθούν τώρα στο οικογενειακό περιβάλλον, σαν μέσα σε φυτώριο, με πολλή φροντίδα από τους γονείς και αργότερα θα συνεχίσουν κι αυτά το παραγωγικό έργο. Θα ασκήσουν την αρετή, θα βαδίσουν το δρόμο του Θεού και θα έρθει η ώρα που θα δημιουργήσουν κι αυτά τη δική τους οικογένεια. Έτσι τουλάχιστον οραματίζεται ο ιερός ψαλμωδός την ευλογημένη οικογένεια που τα μέλη της είναι δεμένα μεταξύ τους· κοντά στους γονείς δηλ. τα τέκνα, καύχημα και καμάρι τους· «οἱ υἱοί σου ὡς νεόφυτα ἔλαιῶν κύκλω τῆς τραπέζης σου».

Στη σημερινή παραγμένη εποχή όμως, εποχή κρίσης πανάρχαιων θεσμών και καθιερωμένων αξιών, όπως είναι η οικογένεια, αυτό το πρωτοκύτταρο της ανθρώπινης κοινωνίας, ο ανωτέρω εκφραστικότερος στίχος του Ψαλμού ηχεί ίσως κάπως παράξενα. Γιατί πόσα, αλήθεια, από τα σημερινά «νεόφυτα ἔλαιῶν», πόσα δηλ. από τα σημερινά παιδιά, κάθονται «κύκλω τῆς τραπέζης», γύρω από το οικογενειακό τραπέζι, για να χαρούν όλα μαζί τα μέλη της οικογένειας τη ζεστή ατμόσφαιρα και το φαγητό; Αλίμονο! Όχι πολλά. Και οι λόγοι πολλοί. Από τη μια η πολύωρη και σε διαφορετικά ωράρια πολλές φορές εργασία του πατέρα και της μητέρας, καθώς και οι σχολικές και εξωσχολικές απασχολήσεις ή και η εργασία των παιδιών, και από την άλλη η τάση για πρόωρη απελευθέρωση και αποδέσμευση των παιδιών, αγοριών και κοριτσιών, από το οικογενειακό περιβάλλον έχουν καταστήσει, δυστυχώς, την οικογενειακή εστία «εστιατόριο» και «ξενοδοχείο», απ' όπου απουσιάζει η ζεστασιά της επικοινωνίας. Ακόμη και οι Κυριακές, οι αργίες και οι γιορτές, κατά τις οποίες θα μπορούσαν να συγκεντρωθούν όλα τα μέλη της οικογένειας στο κοινό τραπέζι, αφιερώνονται κι αυτές στο μεγαλύτερο μέρος τους στις εξόδους και τις εκδρομές.

Είναι αλήθεια πως οι νέοι μας σήμερα, ιδίως στις μεγαλουπόλεις, όπου η ζωή κινείται με γοργούς ρυθμούς και συνοδεύεται από πολύ άγχος, βομβαρδίζονται κυριολεκτικά από πληθώρα και ποικιλία ιδεών. Οι νέοι της σημερινής αντιφατικής μας κοινωνίας, κοινωνίας της αφθονίας και της υπέρμετρης κατανάλωσης από τη μια, και της ανεργίας και της αγωνίας για τη μελλοντική τους αποκατάσταση από την άλλη, αντιμετωπίζουν αναρίθμητους και μεγάλους και διαρκείς κινδύνους για τη σωματική και ψυχοπνευματική τους υγεία, καθώς επίσης και εντονότατους πειρασμούς. Η θέση τους μέσα στη σημερινή κοινωνία είναι πράγματι τραγική. Ζώντας μέσα σ' έναν κόσμο συνεχών προκλήσεων και παγίδων καλούνται να μὴν υποκύψουν και να μην παρασυρθούν αλλά παλεύοντας με ηρωισμό να μείνουν άτρωτοι και να αναδειχθούν νικητές.

Δεν έχουν επομένως να παλέψουν μόνο με τον ίδιο τους τον εαυτό που από τη φύση του ρέπει περισσότερο προς το κακό παρά προς το καλό. Ροπή που την παραδέχεται η ίδια η Γραφή. «Ἐγκείται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τά πονηρά ἐκ νεότητος» (Γεν. 8, 21) ηχεί από την αρχή της δημιουργίας του ανθρώπινου γένους ο θεϊκός λόγος. «Οὐ γάρ ὁ θέλω ποιῶ ἀγαθόν, ἀλλ' ὁ οὐ θέλω κακόν τοῦτο πράσσω» θα πει αιώνες αργότερα ο Παύλος σχετικά με την πάλη του

ανθρώπου προς την έμφυτη ροπή του προς το κακό (βλ. τη σχετική διδασκαλία του αποστόλου στην επιστολή του Προς Ρωμαίους, κεφ. ζ', στιχ. 14-25 κυρίως, αλλά και σ' άλλα σημεία των επιστολών του). Διμέτωπος, λοιπόν, και σκληρός είναι ο αγώνας των σημερινών νέων. Δεν είναι δηλαδή μόνο η φυσική τους ροπή προς το κακό που πρέπει να εξουδετερωθεί· είναι και η περιρρέουσα ατμόσφαιρα με τις πάμπολλες αρνητικές της επιδράσεις που τους δυσκολεύει αφάνταστα σ' αυτό.

Για να μπορέσουν να αντέξουν και να βαδίσουν το δρόμο της αρετής, θα πρέπει να κάνουν καθημερινά τιτάνιο αγώνα και να καταβάλλουν υπεράνθρωπες προσπάθειες. Γι' αυτό και χρειάζονται έμπρακτη τη βοήθεια και τη συμπαράσταση όλων των παραγόντων της κοινωνίας· και της Εκκλησίας και της Πολιτείας. Για να μπορέσει έτσι η κάθε οικογένεια να χαρεί τα παιδιά της «κύκλω τῆς τραπέζης»· να τα φροντίσει και να τα καμαρώσει «ὡς νεόφυτα ἐλαιῶν» και για να καρποφορήσουν με τη σειρά τους και στην ώρα τους και τα ίδια για το δικό τους το καλό και «ἐπ' ἀγαθῶ» του ευρύτερου κοινωνικού συνόλου.

Σιών. Η κυριολεκτική και μεταφορική της σημασία

7. «Εὐλογῆσαι σε Κύριος ἐκ Σιών». Όνομα ενός από τους λόφους πάνω στον οποίο είχε οικοδομηθεί το μεγαλύτερο μέρος των Ιεροσολύμων. Οχυρωμένη ακρόπολη των Ιεβουσαίων αρχικά η Σιών, όταν κυριεύτηκε από το Δαβίδ ονομάστηκε «πόλις Δαβίδ». Πάνω στο «ὄρος Σιών» είχαν οικοδομηθεί τα ανάκτορα του Σολομώντα και αργότερα του Ηρώδη, ενώ ο περίφημος ναός του Σολομώντα ήταν κτισμένος στην κορυφή άλλου λόφου της ιερῆς πόλης. Το όνομα Σιών αναφέρεται πάρα πολύ συχνά στις άγιες Γραφές και γενικά θεωρούνταν από τους Ιουδαίους κατοικητήριο του Θεού. «Σιών» και «θυγάτηρ Σιών» σε πολλά σημεία της Γραφῆς λέγεται και ὅλη η πόλη των Ιεροσολύμων. Θυμίζουμε μόνο εδώ τα εξῆς χαρακτηριστικά χωρία· «Χαῖρε σφόδρα, θύγατερ Σιών· κήρυσσε, θύγατερ Ἱερουσαλήμ· ἰδοὺ ὁ βασιλεύς σου ἔρχεται σοι... ἐπιβεβηκῶς ἐπὶ ὑποζύγιον καὶ πῶλον νέον» (Ζαχ. θ', 9) και «μή φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασιλεύς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου» (Ιωαν. ιβ', 15). Μεταφορικῶς με τον ὄρο «Σιών» ἢ αλλιῶς «νέα Σιών» εννοούμε την ἴδια την Εκκλησία του Χριστοῦ (Εβρ. ιβ', 22 - Αποκ. ιδ', 1). Πρβλ. και ἐπόμενο σχόλιο.

Ιερουσαλήμ. Η κυριολεκτική και μεταφορική της σημασία

8. «Καί ἴδοις τὰ ἀγαθὰ Ἱερουσαλήμ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου». Η Ιερουσαλήμ είναι η ιερή και πλούσια πόλη των Εβραίων, πρωτεύουσα της Ιουδαίας και αργότερα της Παλαιστίνης· λέγεται και Ιεροσόλυμα. Είναι η πόλη στην οποία ἔπαθε και αναστήθηκε ο Κύριος και θεωρεῖται η κοιτίδα της χριστιανικῆς Εκκλησίας. Η Ιερουσαλήμ μετά την κατάληψή της από το Δαβίδ ονομάζεται, ὡπως και η Σιών, και «πόλις Δαβίδ». Στη γλώσσα της χριστιανικῆς διδασκαλίας, σε αντίθεση προς την «ἐπίγειον Ἱερουσαλήμ», ἔχουμε και τον ὄρο «ἄνω Ἱερουσαλήμ», ἐπουράνιος βασιλεία. Στο πρώτο π.χ. στιχηρό ἰδιόμελο των Αίνων του Ὁρθρου της Μ. Δευτέρας ο ιερὸς ὑμνογράφος παρουσιάζει τον Κύριο να «βοᾷ» προς τους μαθητές του και να τους διαβεβαιώνει· «Οὐκέτι εἰς τὴν ἐπίγειον Ἱερουσαλήμ διὰ τό παθεῖν, ἀλλά ἀναβαίνω πρὸς τόν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν... καὶ συνανηψῶ

ὕμᾱς εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν».

Μεταφορικῶς τώρα ο ὅρος «καινή» ἢ αλλιῶς «νέα Ἱερουσαλήμ» εἶναι μια προσωνομία που δόθηκε στην Εκκλησία του Χριστοῦ γενικά. Ἡ χριστιανική Εκκλησία, ἡ οποία παρουσιάζεται ὡς «στρατευομένη» στη γῆ και ὡς «θριαμβεύουσα» στον ουρανό, ἔχει, σύμφωνα με τὴ διδασκαλία των Πατέρων, μεταφορικά ὅλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της πραγματικῆς Ἱερουσαλήμ. Εἶναι δηλαδή αγία, οχυρή και ασάλευτη, ἔνδοξη και λαμπρή, με παγκόσμια ακτινοβολία, με θεμελιωτὴ της και «κεφαλή», αρχηγό, τον ἴδιο το Χριστό και στηρίζεται στην ἀπειρη αγάπη και τὴν ἀδιάφυστη ἐπαγγελία του Θεοῦ. Ενδεικτικὰ μόνο για τὴ μεταφορική σημασία του ὅρου θυμίζουμε ἐδῶ το χαρμόσυνο πασχαλινὸ ὕμνο ἀπὸ τὴ θ΄ ὠδὴ του ἀναστάσιμου Κανόνα «Φωτίζου, φωτίζου, ἢ νέα Ἱερουσαλήμ, ἢ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου, Σιών» (πρβλ. και Ησ. 60, 1) και παραπέμπουμε τον ἀναγνώστη στα χωρία· Γαλ. δ΄, 26 και Αποκ. γ΄, 12 και κα΄. Πρβλ. και προηγούμενο σχόλιο ἀριθ. 7.

Απὸ ὅσα εἰπώθηκαν στο παρόν σχόλιο και στο προηγούμενο μπορεί να καταλήξει κανεὶς στο συμπέρασμα ὅτι οἱ ὅροι «Σιών» και «Ἱερουσαλήμ» παρὰ τὴν κάποια διαφορά στην κυριολεκτικὴ τους σημασία σχεδόν ταυτίζονται, πολὺ δε περισσότερο τούτο συμβαίνει στη μεταφορική τους σημασία, αὐτὴ δηλαδή τῆς ταύτισης των δύο ὀρων με τὴν ἴδια τὴν Εκκλησία του Χριστοῦ. Ερευνώντας περισσότερο τὸ θέμα θα μπορούσαμε συμπληρωματικὰ να προσθέσουμε και τα ἐξῆς· Ἡ λέξη «Σιών» σημαίνει τὸ ὕψωμα που δεσπόζει σε μια περιοχή, ἐνῶ «Ἱερουσαλήμ» τον τόπο τῆς εἰρήνης, τὴν ὁποία παρέχει στους κατοίκους του λόγω τῆς φυσικῆς οχύρωσης τῆς θέσης. «Ἄνω Ἱερουσαλήμ» ἐπίσης ἀρχικά λεγόταν τὸ τμήμα τῆς ἱερῆς πόλης που ἦταν κτισμένο στο λόφο Σιών. Σύμφωνα ἐξάλλου με τὴν πατερική διδασκαλία οἱ προφητικὲς ἐκφράσεις «θύγατερ Σιών» και «θύγατερ Ἱερουσαλήμ» (Ζαχ. θ΄, 9) ἰσχύουν κατὰ περίπτωσιν ἐξίσου τόσο για τὴ Θεοτόκο ὅσο και για τὴν Εκκλησία του Χριστοῦ.

Σταδιακὰ λοιπὸν και με τὴν πάροδο του χρόνου ἀπὸ τὴν κυριολεκτικὴ σημασία των ὀρων περάσαμε στη μεταφορική και χριστιανική. Ἐτσι οἱ ὅροι «Σιών», «Νέα Σιών», «Αγία Σιών», «Ἐνδοξος Σιών» και «Ἱερουσαλήμ», «Ἄνω Ἱερουσαλήμ», «Καινή Ἱερουσαλήμ», «Νέα Ἱερουσαλήμ» διευρύνθηκαν ὡς προς τὴ σημασία τους, ἀπέκτησαν καθαρὰ χριστιανικὸ νόημα και κατέληξαν να ταυτίζονται πια με τὴ μία Αγία καθολική και ἀποστολικὴ Εκκλησία του Χριστοῦ τόσο τὴ «στρατευομένη» ὅσο και τὴ «θριαμβεύουσα» (Πρβλ. και Μάρκου Α. Σιώτου» Ἡ Γεθσημανὴ ἰδιοκτησία του ευαγγελιστοῦ Ἰωάννου», Αθήναι 1989, σελ. 44 κ.ε.).

Ἰσραήλ. Ἡ κυριολεκτικὴ και μεταφορική σημασία του ὀρου

9. «Εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ». Ἡ ἀρχική σημασία του ὀνόματος Ἰσραήλ εἶναι ἰσχυρός. Εἶναι τὸ ὄνομα που ἀποδόθηκε στον Ἰακώβ ἀπὸ τον ἴδιο το Θεό, με τον ὁποῖο πάλεψε ολόκληρη νύχτα και ἀποδείχθηκε ἰσχυρός και δυνατός και κέρδισε με τὴν ἐπιμονή του τὴν εὐλογία του Θεοῦ. Ἡ ἀφήγησιν του σχετικῆς περιστατικῆς γίνεται στην Π.Δ. (Γεν. 32, 23-33), ὅπου σημειώνεται τὸ ἐξῆς για τὸ ὄνομα Ἰσραήλ· «... Οὐ κληθήσεται ἔτι τὸ ὄνομά σου Ἰακώβ, ἀλλὰ Ἰσραήλ ἔσται τὸ ὄνομά σου, ὅτι

ένιςχυσας μετά Θεοῦ καί μετά ἀνθρώπων δυνατός» (Γεν. 32, 29). Ισραήλ στη συνέχεια ονομάστηκαν οι απόγονοι του Ιακώβ και ολόκληρος ο εβραϊκός λαός πού λάτρευε το μόνο αληθινό Θεό· είναι ο «Ισραήλ κατά σάρκα», όπως αποκαλεί ο Παύλος (Α΄ Κορινθ. ι΄, 18) το γένος των Εβραίων, του οποίου πατριάρχης και γενάρχης υπήρξε ο Ιακώβ. Μεταφορικά με τον όρο Ισραήλ ή αλλιώς νέος Ισραήλ στη χριστιανική διδασκαλία εννοούνται όλοι οι αληθινοί πιστοί, το πνευματικό δηλ. σπέρμα του Ισραήλ, «τά τέκνα τῆς ἐπαγγελίας» του Θεού (Ρωμ. θ΄, 6-8), τα πνευματικά δηλ. τέκνα του Αβραάμ, το σύνολο των πιστών και αληθινών χριστιανών, «ὁ λαός τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ».

Τι είναι η Συναπτή

10. Συναπτή· Σειρά από σύντομες, αλλά περιεκτικότερες, δεήσεις της Ορθόδοξης Εκκλησίας, η καθεμιά από τις οποίες καταλήγει στην προτροπή «τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν» (= ας παρακαλέσουμε τον Κύριο). Έχουμε δύο ειδών συναπτές· τη μεγάλη, που περιέχει πολλές τέτοιες δεήσεις (= παρακλήσεις, αιτήματα) και καταλήγει στην εκφώνηση· «ὅτι πρέπει Σοι πᾶσα δόξα, τιμή καί προσκύνησις κ.λπ.» και τή μικρή που είναι συντομότερη σε αιτήματα. Οι συναπτές εκφωνούνται συνήθως από το Διάκονο.

Ο γάμος θεσμός του Θεού από την εποχή των πρωτοπλάστων

11. Η δημιουργία των πρωτοπλάστων, του Αδάμ και της Εύας, είναι κοινό χαρακτηριστικό στοιχείο και στίς τρεις μεγάλες της ευλογίας ευχές που ακολουθούν τη Συναπτή. Και φυσικά αυτό γίνεται γιατί η δημιουργία των πρωτοπλάστων έχει άμεση σχέση με το μυστήριο του γάμου. Στην παρούσα ευχή τονίζεται πως ο γάμος θεσμοθετήθηκε από τη στιγμή της αρχικής παρουσίας του ανθρώπου πάνω στη γη και εμφανίζεται ως απόρροια της μεγάλης αγάπης του Θεού προς τόν άνθρωπο. Επειδή δηλαδή ο Θεός έκρινε πως δεν είναι καλό να είναι μόνος του ο άνθρωπος, δημιουργεί από την πλευρά του Αδάμ την Εύα· μια δημιουργία που τονίζει πως στό γάμο ο δεσμός των δύο προσώπων, του άνδρα και της γυναίκας, (πρέπει να) είναι στενός, αδιάσπαστος και ακατάλυτος· κανένας απολύτως δεν έχει το δικαίωμα να τους χωρίζει. Με το γάμο γίνονται πλέον ένα σώμα και η αποδέσμευσή τους από πρόσωπα, ακόμη και πολύ αγαπητά, είναι όρος απαράβατος για την επιτυχία του γάμου· θα προσκολληθούν ο ένας στον άλλο με αμοιβαία κατανόηση και αγάπη και θα θυσιάσουν κάθε εγωισμό και κάθε αδυναμία τους που μπορεί να αποβεί βλαπτική στην ομαλή τους συμβίωση. Τέλος με την εντολή «αὐξάνεσθε καί πληθύνεσθε» προς τους πρωτοπλάστους υπογραμμίζεται πως η τεκνογονία στο γάμο είναι θέλημα του Θεού και πως ο άνθρωπος με το ορμέφυτο της πατρότητας και μητρότητας γίνεται συνεχιστής του έργου του Θεού, γίνεται αποδέκτης μιας ανεκτίμητης δωρεάς του Θεού (βλ. Γεν. 1, 27-28.2, 18, 21-22, 24. Ματθ. ιθ΄, 5-6. Μαρκ. ι΄, 7-9). Πρβλ. και σχόλ. αριθ. 7 της Ακολουθίας του αρραβώνα και σχόλ. αριθ. 22 και 23 αυτής εδώ της Ακολουθίας.

Ευλογημένα αντρόγυνα της Αγίας Γραφής παραδείγματα προς μίμηση

12. Τόσο στην παρούσα όσο και στην επόμενη ευχή παρελαύνουν μεγάλες

αγωνιστικές μορφές της Αγίας Γραφής· μορφές ανδρών και γυναικών. Παρελαύνουν αντρόγυνα που έζησαν αρμονικά παρά τις δοκιμασίες τους και διέλαμψαν με την πίστη τους και ευλογήθηκαν από το Θεό. Η αγάπη που είχαν μεταξύ τους και η τήρηση των εντολών του Θεού αμείφθηκαν με το παραπάνω· αξιώθηκαν όλες αυτές οι άγιες μορφές να αναδείξουν γόνους (απογόνους) εξίσου ευλογημένους.

Έτσι σ' αυτήν εδώ την Ευχή προβάλλονται· ο Αβραάμ με τήν Σάρρα, γόνος των οποίων υπήρξε ο Ισαάκ· ο Ισαάκ και η Ρεβέκκα, ένας από τους γόνους των οποίων υπήρξε ο Ιακώβ· ο Ιακώβ και η Ραχήλ, ένας από τους γόνους των οποίων υπήρξε ο «πάγκαλος», ο πολύ ενάρετος Ιωσήφ· ο Ιωσήφ και η Ασυνέθ, τέκνα των οποίων υπήρξαν ο Εφραίμ και ο Μανασσής· προβάλλεται ακόμη το αντρόγυνο Ζαχαρίας και Ελισάβετ, τέκνο των οποίων υπήρξε ο Ιωάννης ο Πρόδρομος· τέλος μνημονεύεται ο Ιεσσαί, εγγονός του Βοόζ και της Ρουθ και πατέρας του Δαβίδ, από το γενεαλογικό δέντρο του οποίου προέρχεται και ο ίδιος ο Χριστός «κατά σάρκα», διότι τόσο η Μαρία όσο και ο Ιωσήφ, ο μνηστήρας της Παρθένου και θετός πατέρας του Ιησού, ήταν μακρινοί απόγονοι του Δαβίδ. Ο Ευαγγελιστής Ματθαίος, όπως είναι γνωστό, αρχίζει το Ευαγγέλιό του ως εξής· «Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ Δαβὶδ υἱοῦ Ἀβραάμ». Ο Χριστός δηλαδή ήταν απόγονος του Δαβίδ, ο οποίος Δαβίδ ήταν απόγονος του Αβραάμ.

Ο Προφήτης Ησαΐας αναφέρει πως ο Μεσσίας θα προέλθει από τη ρίζα, το γένος δηλαδή, του Ιεσσαί· «καί ἐξελεύσεται ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καί ἄνθος ἐκ τῆς ρίζης ἀναβήσεται» (Ησ. 11, 1). Το γενεαλογικό δέντρο του Ιεσσαί στην αγιογραφία της Εκκλησίας εικονίζεται ως πολύκλωνο δέντρο που φύεται (φυτρώνει) από το σώμα του Ιεσσαί, «ἀνακειμένου» (= ελαφρά ξαπλωμένου), και φέρει στο καθένα από τα κλαδιά του και έναν από τους προπάτορες του Ιησού και στην κορυφή, σαν ἄνθος, αυτόν τον ίδιο το Χριστό, στην αγκαλιά της Παναγίας. Την ωραία αυτή συμβολική σύλληψη απηχεί και ο χαρακτηριστικός χριστουγεννιάτικος ύμνος από τον Κανόνα της εορτής (ωδή Δ΄)· «Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καί ἄνθος ἐξ αὐτῆς, Χριστέ, ἐκ τῆς Παρθένου ἀνεβλάστησας».

Η αναφορά στις άγιες αυτές μορφές που μνημονεύονται στην ευχή δεν είναι άσχετη με το τελούμενο μυστήριο· προφανώς αποτελούν για τους νεονύμφους παραδείγματα άξια προς μίμηση· και ασφαλώς αποβλέπουν στο να συνειδητοποιήσουν οι νεόνυμφοι το μέγεθος της δικής τους ευθύνης σχετικά με τη δημιουργία καλών τέκνων αλλά και πόσο τελεσφόρα, πόσο αποτελεσματική είναι η ευλογία και η χάρη του Θεού· κι ακόμη πόσο μεγάλη και τιμητική για τον άνθρωπο είναι η δωρεά αυτή του Θεού, αφού μέσω του γάμου μπορούν να γεννηθούν και να αναδειχθούν τέτοια μεγάλα αναστήματα αρετής, πίστεως και αγιότητας. Και τό άκρο άωτο, το αποκορύφωμα της δωρεάς αυτής· Καρπός του γάμου του Ιωακείμ και τῆς Ἄννας υπήρξε η Παναγία, από την οποία σαρκώθηκε και γεννήθηκε ο ίδιος ο Χριστός! Βλ. και σχόλ. αριθ. 25.

«Ὁ... παραγενόμενος ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας καί τόν ἐκεῖσε γάμον εὐλόγησας»

13. «Ὁ... παραγενόμενος ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας καί τόν ἐκεῖσε γάμον εὐλόγησας».

Η παρουσία του Κυρίου στο γάμο που έγινε στην Κανά της Γαλιλαίας και το θαύμα της μετατροπής του νερού σε κρασί που τέλεσε εκεί, στοιχεία που αναφέρονται σε αρκετά σημεία της Ακολουθίας του γάμου, θεωρούνται έκφραση της θείας οικονομίας και της βουλήσεως του Θεού να εξυψώσει και να αγιάσει το θεσμό του γάμου. (Βλέπε και σχόλια αριθ. 41 και 46).

«Ένταῦθα παραγενόμενος τῆ ἄοράτῳ σου ἐπιστασίᾳ»

14. «Ένταῦθα παραγενόμενος τῆ ἄοράτῳ σου ἐπιστασίᾳ». Ο Θεός ως «πανταχοῦ παρῶν καί τά πάντα πληρῶν» παρίσταται «ἄοράτως» στην τέλεση του μυστηρίου του γάμου· γι' αυτό και τον παρακαλούμε να ευλογήσει το γάμο, όπως ευλόγησε το γάμο στην Κανά της Γαλιλαίας με τη φυσική του παρουσία και την τέλεση του σχετικού θαύματος.

Τα επίγεια και ουράνια αγαθά είναι δώρα του Θεού που παρέχονται στο αντρόγυνο όχι χωρίς αγώνα

15. Με το «παράσχου τοῖς δούλοις σου τούτοις» (= χάρισε σ' αυτούς εδώ τους δούλους σου, τους νεονύμφους δηλαδή) παρακαλούμε το Θεό, που είναι «ὁ θησαυρός τῶν ἀγαθῶν καί ζωῆς χορηγός» και επειδή «πᾶσα δόσις ἀγαθή καί πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι καταβαῖνον», από αυτόν δηλ. προέρχεται, να χαρίσει στους νεονύμφους πλούσια τα επίγεια και ουράνια αγαθά. Οποσδήποτε όμως όλα αυτά τα αγαθά που μνημονεύονται στην ευχή, που καταφάσκονται και διατυπώνονται κατά τον ρεαλιστικότερο τρόπο ως αιτήματα πέρα για πέρα ανθρώπινα, δεν παρέχονται πάντα στους νεονύμφους. Είναι, χωρίς αμφιβολία, καρπός της προσπάθειάς τους, της αγωνιστικής τους διάθεσης και της τήρησης του θελήματος του Θεού, ο οποίος ευλογεί τον κόπο τους. Και την ευλογία και τη χάρη του Θεού επισύρει το αντρόγυνο αβίαστα και αυτόματα, χωρίς δηλ. να το επιδιώκει, με τη γνήσια βίωση του θείου θελήματος, όχι την επιφανειακή και την υποκριτική.

Το γεγονός ότι πολλές φορές δεν παρέχονται τα αγαθά στο γάμο, αυτό δε σημαίνει ότι οφείλεται σε ατονία και ασθένεια του μυστηρίου ούτε σε αδυναμία της θείας χάριτος να χορηγήσει τα αγαθά (άπαγε της βλασφημίας!), αλλά στην πρόνοια του Θεού, του οποίου «ἀνεξερεύνητοι αἱ βουλαί» για το πραγματικό συμφέρον και την ψυχική σωτηρία των νεονύμφων. Γιατί βέβαια και οι δοκιμασίες και ο πόνος είναι αναπόσπαστα στοιχεία της ζωής. Το αντρόγυνο στις περιπτώσεις αυτές πρέπει να υπομένει καρτερικά, χωρίς γογγυσμούς· η χάρη του Θεού κάνει και στις περιπτώσεις αυτές το θαύμα της· γιατί η δύναμη του Θεού βρίσκει την τελείωσή της στη δική μας ασθένεια, στη δική μας αδυναμία να ξεπεράσουμε τα οποιαδήποτε προβλήματα· «ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» τονίζει ο Παῦλος (Β΄ Κορινθ. ιβ΄, 9). Εξάλλου ο «ἀμαράντινος τῆς δόξης στέφανος», για τον οποίο γίνεται λόγος στην Ευχή, δεν παρέχεται στο αντρόγυνο χωρίς αγώνα, χωρίς άοκνη προσπάθεια.

«Τήν κοίτην αὐτῶν ἀνεπιβούλευτον διατήρησον»

16. «Τήν κοίτην αὐτῶν ἀνεπιβούλευτον διατήρησον». Η «ἀνεπιβούλευτος κοίτη» ἡ

«ἀμίαντος κοίτη», η συζυγική δηλαδή πίστη, είναι μια από τις βασικές προϋποθέσεις για την επιβίωση του αντρόγυνου, είναι το θεμέλιο, πάνω στο οποίο θα στηριχτεί η συζυγική αγάπη και η ισόβια ενότητα. Βλ. και σχόλ. αριθ. 11 (Ακολ. αρραβ.) και 48 και 57 (Ακολ. στεφαν.).

«Καί δός αὐτοῖς ἀπό τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ ἄνωθεν, καί ἀπό τῆς πιότητος τῆς γῆς»

17. «Καί δός αὐτοῖς ἀπό τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ ἄνωθεν, καί ἀπό τῆς πιότητος τῆς γῆς». Η φράση, ελαφρά τροποποιημένη για την περίπτωση των νεονύμφων, προέρχεται από την Π.Δ. και συγκεκριμένα από την ευλογία του Ισαάκ προς τον Ιακώβ. Εκεί ο Ισαάκ ευλογώντας τον Ιακώβ εύχεται μεταξύ των άλλων· «Καί δώη σοι ὁ Θεός ἀπό τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ καί ἀπό τῆς πιότητος τῆς γῆς καί πλήθος σίτου καί οἴνου» (Γεν. 27, 28).

Πρόκειται δηλαδή για τα ουράνια και επίγεια αγαθά που στό σημείο τούτο της Ευχής επικαλείται ο Λειτουργός για τους νεονύμφους. Αξίζει να παρατηρήσει κανείς το γεγονός ότι προηγείται η «δρόσος τοῦ οὐρανοῦ» και ακολουθεί η «πιότης τῆς γῆς»· προηγούνται δηλ. τα ουράνια αγαθά και ακολουθούν τα επίγεια· προηγούνται τα πνευματικά – ψυχικά αγαθά και ακολουθούν τα υλικά. Και, όπως ερμηνεύουν οι Πατέρες της Εκκλησίας, έτσι επιβάλλεται και έτσι είναι δίκαιο να γίνεται. Το πρώτο και το κυριότερο είναι να ζητάει ο άνθρωπος από το Θεό τα ουράνια αγαθά· τη χάρη και την ευλογία του Θεού· το έλεος και την ευσπλαχνία του· την ψυχική του σωτηρία. Και ύστερα, σαν δευτερότερο, να ζητάει τα γήινα και τα κοσμικά, τα εφήμερα και τα βιοτικά· υγεία, δόξα, πλούτο και τα παρόμοια.

Και την τάξη αυτή, την αξιολόγηση θα λέγαμε σήμερα, μας τη δίδαξε ο ίδιος ο Θεάνθρωπος. Εκείνος είπε να ζητάμε πρώτα αυτά που είναι πράγματι πρώτα· και ύστερα να ζητάμε αυτά που είναι δεύτερα σε αξία. Ας θυμηθούμε την «Κυριακή» προσευχή. Εκεί μας παράγγειλε να προτάσσουμε το «ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τό θέλημά σου...» και μετά να διατυπώνουμε το αίτημα «τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον» (Ματθ. στ´, 10-11). Ας θυμηθούμε ακόμη και τον άλλο κατηγορηματικό λόγο του Ιησού· «Ζητεῖτε δέ πρῶτον τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τήν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καί ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Ματθ. στ´, 33). Γι' αυτό, λοιπόν, ορθότατα στο σημείο τούτο της Ευχής προτάσσεται ως αίτημα για τους νεονύμφους η «δρόσος τοῦ οὐρανοῦ», η χάρη και η ευλογία του Θεού, και έπεται η «πιότης τῆς γῆς», η αφθονία των υλικών αγαθών. Βλ. και παραπάνω σχολ. αριθ. 15, καθώς και Ευγ. Βούλγαρη «Ἄδολεσχία Φιλόθεος», απόδοση Θ. Σπεράντσα, Αθήναι 1962, σελ. 106-108.

Χρειάζεται ίσως εδώ μια επιπρόσθετη, καθαρά φιλολογική, σημείωση. Το ουσιαστικό «πιότης» δεν έχει καμιά σχέση με το ομόηχο «ποιότης». Παράγεται από το επίθετο πῖος ή πίων και σημαίνει στην κυριολεξία πάχος, παχύτητα· επομένως «πιότης γῆς» κυριολεκτικά σημαίνει το γόνιμο και εύφορο έδαφος και μεταφορικά αφθονία αγαθών που παράγει η γη, πλούτος, ευτυχία, ευημερία, ευπορία και αφθονία υλικών γενικά αγαθών.

Η καλή χρήση των αγαθών

18. «Ἴνα μεταδιδῶσι καί τοῖς χρεῖαν ἔχουσι». Προφανώς ἐδῶ γίνεται λόγος γιὰ τὴν καλὴν χρῆσιν τῶν ἀγαθῶν. Τὰ ἀγαθὰ εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ· γι' αὐτὸ καὶ ἡ χρῆσις τῶν πρέπει νὰ εἶναι τέτοια, ὥστε νὰ ἀποβλέπει στὴ δόξα τοῦ Θεοῦ· «δωρεάν ἐλάβετε, δωρεάν δότε» εἶναι ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ (Ματθ. ι', 8). Ἄλλωστε, κατὰ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν, ὅποιος με ἀγαθὴ προαίρεσις ἐυεργετῆται καὶ ἀνακουφίζεται τοὺς ἐνδεεῖς, προσελκύει ἀσφαλτὰ τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ Θεοῦ τόσο σὲ ἐπίγεια υλικά ἀγαθὰ ὅσο καὶ σὲ πνευματικά καὶ οὐράνια. «Ἰλαρόν γάρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός» τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Β' Κορ. θ', 7). Ἔτσι ἐξάλλου μπορεῖ νὰ κατανοηθῆ καὶ ὁ κατηγορηματικὸς λόγος τοῦ Κυρίου «μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν» (Πραξ. κ', 35). Χαρά, λοιπόν, στοὺς νεονύμφους ποὺ ὄχι ἀπλῶς θὰ ἔχουν γιὰ νὰ δύνουν, ἀλλὰ θὰ προσφέρουν μ' ὅλην τὴν καρδίαν στοὺς συνάνθρωπό τους τὰ πλούσια δῶρα τοῦ Θεοῦ. Διότι, ὅπως ἐμφαντικὰ ἀποφαίνεται ὁ σοφὸς Παροιμιαστής, «δανεῖζει Θεῷ ὁ ἐλεῶν πτωχόν, κατὰ δὲ τὸ δόγμα αὐτοῦ ἀνταποδώσει αὐτῷ» (Παροιμ. 19, 17). Βλ. καὶ παρακάτω σχολ. ἀριθ. 29.

«Δωρούμενος ἅμα καὶ τοῖς συμπαροῦσι πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα»

19. «Δωρούμενος ἅμα καὶ τοῖς συμπαροῦσι πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα». Ἐδῶ, ὅπως καὶ σὲ ἄλλα σημεῖα τῆς Ἀκολουθίας τοῦ γάμου, γίνεται λόγος γιὰ ὅσους παρακολουθοῦν τὸ μυστήριον τοῦ γάμου καὶ συμπροσεύχονται γιὰ τοὺς νεονύμφους.

«Ὁ τοῦ μυστικοῦ καὶ ἀχράντου γάμου ἱερουργός»

20. «Ὁ τοῦ μυστικοῦ καὶ ἀχράντου γάμου ἱερουργός». Ὅπως θὰ δοῦμε καὶ στο ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, ὁ γάμος τῶν νεονύμφων εἶναι εἰκόνα τῆς ἐνώσεως τοῦ Χριστοῦ με τὴν Ἐκκλησίαν. Ὅπως δηλαδὴ ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴν μεγάλην ἀγάπην πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἦρθε εἰς τὴν γῆν καὶ ἐγένετο ἓν με τὴν Ἐκκλησίαν καὶ θυσιάστηκε μάλιστα γι' αὐτήν, ἔτσι καὶ ὁ ἀντρας ἐν τῷ γάμῳ γίνεται ἓν με τὴν γυναῖκα τοῦ. Περισσότερα ὅμως γιὰ τὴν παρομοίωσιν αὐτὴν θὰ δοῦμε ἐν τῷ σχολίῳ πάνω ἐν τῷ ἀποστολικῷ ἀνάγνωσμα.

Η σημασία των ονομάτων γυνή, Εὐά καὶ Ἀδάμ

21. «Αὕτη κληθήσεται γυνή, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς ἐλήφθη αὕτη». Κατὰ τὸν Γερμανὸν φιλόλογο Γ. Κούρτιο (Kurtius) ἡ λέξις «γυνή» (= γυναῖκα) παράγεται ἀπὸ τὸ ῥῆμα γί(ν)νομαι. Τὸ ὄνομα Εὐά προέρχεται ἀπὸ τὸ ἐβραϊκὸν Χαββά ποὺ σημαίνει «μητέρα καθὲς ζωῆς» ἢ ἀπλᾶς «ζωή», ἐνῶ τὸ ὄνομα Ἀδάμ σημαίνει «χοϊκός», ἐπειδὴ ὁ Δημιουργὸς τὸν ἐπλασε ἀπὸ χῶμα (βλ. Γεν. 2, 23· 3, 20 καὶ 2, 7).

«Ἐνεκεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ»

22. Στὸ σημεῖον τούτου τῆς Εὐχῆς θὰ νόμιζε κανεὶς πως ἡ Ἐκκλησία προτρέπει τοὺς νεονύμφους νὰ εγκαταλείψουν τοὺς γονεῖς τοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀποξενώσουν. Τότε

όμως το ανωτέρω χωρίο της Π.Δ. (βλ. Γεν. 2, 24) που, όπως είδαμε, μνημονεύεται και στην προηγούμενη Ευχή (πρβλ. και σχόλ. αριθ. 11) και επαναλαμβάνεται αυτολεξεί από τον Κύριο (βλ. Ματθ. ιθ', 5 και Μαρκ. ι', 7) και τον απόστολο Παύλο (βλ. Εφεσ. ε', 31) ως στοιχείο απαραίτητο για την ενότητα του αντρώγунου έρχεται σε καταφανή αντίθεση με το άλλο που φυσικά έχει αναμφισβήτητη ισχύ και παντοτινή αξία· «τίμα τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα σου, ίνα εὖ σοι γένηται, καί ίνα μακροχρόνιος γένη ἐπὶ τῆς γῆς» (Έξοδ. 20, 12 και Δευτερ. 5, 16). Τι συμβαίνει λοιπόν στην προκείμενη περίπτωση;

Προφανώς εδώ επιδιώκεται να καταστεί φανερό πως ο δεσμός του γάμου είναι σπουδαιότερος και στενότερος και από αυτόν ακόμη το δεσμό των τέκνων προς τους γονείς και των γονέων προς τα τέκνα. Αυτό πρέπει να το συνειδητοποιήσουν καλά τόσο οι νεόνυμφοι όσο και οι γονείς τους. Και τα δύο μέρη χρειάζεται να προσέξουν πολύ. Οι νεόνυμφοι και μετά το γάμο τους δίκαιο και σωστό είναι, επιβάλλεται θα λέγαμε καλύτερα, να απονέμουν τον οφειλόμενο σεβασμό στους γονείς τους, να τους αγαπούν και να ενδιαφέρονται γι' αυτούς· τυχόν αντίθετη συμπεριφορά θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ασέβεια, αχαριστία και απανθρωπιά. Οι γονείς από την άλλη πλευρά δε θα πρέπει να πάψουν να ενδιαφέρονται για την ευτυχία των παιδιών τους και μετά το γάμο και να παρέχουν τις συμβουλές τους και την πολύτιμη πείρα τους σε θέματα που απασχολούν και σε προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα παιδιά τους· είναι τούτο χρέος τους.

Και στις δύο όμως περιπτώσεις υπάρχουν ορισμένα όρια που, όταν τα ξεπεράσει κανείς, κάνουν πια μεγάλο κακό στο νέο αντρώγунο. Πρόκειται, θα μπορούσαμε να πούμε, για παθολογικές καταστάσεις που προκαλούν πραγματική αναστάτωση στη ζωή των νεονύμφων και μπορεί να οδηγήσουν και στη διάλυση ακόμη του γάμου. Όταν π.χ. ο άντρας εξακολουθεί και μετά το γάμο του να εξαρτάται από τους γονείς του η τα αδέρφια του και δεν έχει την ικανότητα να αποδεσμευθεί από αυτούς ή, το χειρότερο, όχι απλά παρέχει την εντύπωση αλλά στην πραγματικότητα αγαπά περισσότερο εκείνους παρά τη σύζυγό του, «προσκολλάται» περισσότερο σ' εκείνους παρά σ' αυτή, τότε είναι βέβαιο πως ο γάμος του δεν είναι δυνατόν να ευδοκιμήσει· με μαθηματική ακρίβεια θα καταλήξει σε ναυάγιο. Στην περίπτωση αυτή σανίδα σωτηρίας είναι ο λόγος της Γραφής· «Ένεκεν τούτου», για χάρη δηλ. της γυναίκας του, «καταλείπει άνθρωπος τόν πατέρα αὐτοῦ καί τήν μητέρα, καί προσκολληθήσεται πρὸς τήν γυναίκα αὐτοῦ» (Μαρκ. ι', 7)· μόνο η εφαρμογή της σοφής αυτής εντολής και αλάθευτης συνταγής θα σώσει το γάμο του.

Το ίδιο φυσικά ισχύει και για τη γυναίκα σχετικά με τις εξαρτήσεις της από τους δικούς της γονείς και τα αδέρφια της· η αποδέσμευσή της από αυτούς και η προσκόλλησή της στον άντρα της είναι όρος απαραίτητος για την αρμονική της συμβίωση. Οι στίχοι του ιερού ψαλμωδού «ἄκουσον, θύγατερ, καί ἴδε καί κλίνον τό οὖς σου καί ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καί τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου· καί ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεύς τοῦ κάλλους σου» (Ψαλμ. 44, στιχ. 11-12), που έχουν βέβαια ευρύτερη σημασία και αναφέρονται στην ερωτική σχέση του ουράνιου Νυμφίου και της κάθε ψυχής ξεχωριστά, του Χριστού δηλ. και της Εκκλησίας του, στην προκείμενη περίπτωση μοιάζουν να ηχούν κυριολεκτικά και σε προστακτικό τόνο για τη

γυναίκα που καλείται να αφοσιωθεί ολοκληρωτικά στο σύζυγό της και να ξεχάσει ακόμη και πρόσωπα πολύ αγαπητά, αν παραστεί ανάγκη, και γενικά να αποδεσμευτεί από καθετί που θα μπορούσε να βλάψει το γάμο της.

Όσο όμως κακό μπορεί να κάνει στο νέο αντρόγυνο η εξάρτηση του καθενός από τους συζύγους από τους δικούς του γονείς και το οικογενειακό του περιβάλλον άλλο τόσο κακό μπορούν να κάνουν και το υπερβολικό ενδιαφέρον των γονέων, οι υπερβολικές περιποιήσεις και τα «κανακέματα», οι ποικίλες επεμβάσεις -δείγματα «αγάπης» κατά τη γνώμη τους- ή, το χειρότερο, η παθολογική και εγωιστική αγάπη τους και η ανταγωνιστική τους προσπάθεια να κλέψουν και να μονοπωλήσουν την αγάπη του παιδιού τους από τον άντρα ή τη γυναίκα του. Εδώ πια είναι ολοφάνερο πως υπεισέρχεται καθαρά ο παράγοντας της ζήλιας· και η απαίτηση και επιμονή αυτή των γονέων να αγαπά ο γαμπρός ή η νύφη αυτούς περισσότερο απ' όσο οφείλει να αγαπά ο ένας τον άλλο είναι παράλογη και καταστροφική για την ευτυχία των παιδιών τους· είναι ενέργεια εγκληματική, θα μπορούσαμε να πούμε.

Ο ανωτέρω σοφός λόγος της Γραφής που λέγεται για τους νεονύμφους -τρεις συνολικά φορές στην Ακολουθία του στεφανώματος- ισχύει ασφαλώς και για τους γονείς τους· θα πρέπει να σταματήσουν τις αρρωστημένες εκδηλώσεις «αγάπης» και να αφήσουν ήσυχο το νέο ζευγάρι να χαρεί την αγάπη του, για να μη βρεθούν στη δύσκολη θέση να θρηνήσουν τα συντρίμια που άσφαλτα θα δημιουργήσουν η παθολογική τους αγάπη και το υπερβολικό και ενοχλητικό - βλαπτικό ενδιαφέρον τους.

«Οὐς ὁ Θεός συνέζευξεν, ἄνθρωπος μή χωριζέτω». Το αδιάλυτο του γάμου

23. Ως το σημείο τούτο της Ευχής γίνονται αρκετές αναφορές στην Αγία Γραφή. Βλ. σχετικά χωρία· Γεν. 1, 28 - 2, 18 - 2, 21-24 - Ματθ. ιθ', 5-6 - Μαρκ. ι', 7-9. Πέρα από όσα ειπώθηκαν πιο πάνω στο σχόλ. αριθ. 11 θα θέλαμε να επισημάνουμε εδώ και τὰ εξής· Ο γάμος που, σύμφωνα με τη Γραφή και την ερμηνεία της από τους Πατέρες της Εκκλησίας, θεσμοθετήθηκε από τον ίδιο το Θεό ήδη από τη δημιουργία των πρωτοπλάστων είναι δεσμός αδιάρρηκτος και αδιάλυτος. Έτσι τουλάχιστον παρουσιάζεται στα παραπάνω χωρία της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης, με τρόπο μάλιστα κατηγορηματικό. Επομένως κανένας δεν έχει το δικαίωμα να χωρίσει το οποιοδήποτε αντρόγυνο που ενώθηκε με το μυστήριο του γάμου. Αλλά και για κανένα λόγο δεν πρέπει να χωρίζει το αντρόγυνο από μόνο του, «παρεκτός λόγου πορνείας» (Ματθ. ε', 32).

Αυτό βέβαια σημαίνει πως, από την πρώτη κιόλας στιγμή, δεν πρέπει να καταλήγει κανείς με ευκολία και επιπολαιότητα στην απόφαση συνάψεως γάμου. Χρειάζεται σύνεση και προσοχή προτού πάρει την απόφαση· είναι απαραίτητο όλα να τα μετρήσει και να μην ενεργήσει παράλογα και κάτω από το βάρος προσωρινών και επιφανειακών συναισθηματισμών ή οποιωνδήποτε συμφερόντων. Διαφορετικά, μετά την πρώτη ευφορία, υπάρχει η πιθανότητα να βρεθεί αντιμέτωπος με τη σκληρή πραγματικότητα και ο γάμος του να κλονιστεί συθέμελα.

Δεν είναι όμως μόνο οι δυσκολίες που αντιμετωπίζει πολλές φορές το αντρόγυνο

από μόνο του στην αρμονική του συμβίωση, δυσκολίες που οφείλονται σε προσωπικές αδυναμίες των συζύγων και στην ιδιοσυστασία του χαρακτήρα τους. Είναι, δυστυχώς, και οι εξωτερικοί παράγοντες· πρόσωπα του οικογενειακού ή φιλικού περιβάλλοντος του καθενός από τους συζύγους· πρόσωπα ίσως του περιβάλλοντος της εργασίας των συζύγων ή και του γειτονικού ακόμη περιβάλλοντος. Όλα αυτά τα πρόσωπα πολλές φορές, θελημένα ή αθέλητα, από καλή ή κακή πρόθεση, με τις επεμβάσεις τους προσφέρουν κακή υπηρεσία στους νεονύμφους που υποτίθεται ότι τους αγαπούν και πως ενδιαφέρονται γι' αυτούς.

Για όλα αυτά τα πρόσωπα που μπορεί να είναι ακόμη και οι γονείς ή τά αδέρφια των νεονύμφων, οι συγγενείς και οι φίλοι τους, οι συνάδελφοι στην εργασία τους, οι γείτονες ή και οι απλώς γνωστοί τους, για όλους αυτούς που δείχνουν καλοδιάθετο ή υποκριτικό ενδιαφέρον για το αντρόγυνο, με απώτερο στόχο τη διάλυση του δεσμού του, ο λόγος της Γραφής είναι κατηγορηματικός και ηχεί, κατά κάποιο τρόπο, προειδοποιητικά και απαγορευτικά: **«Οὐς ὁ Θεός συνέζευξεν, ἄνθρωπος μή χωριζέτω»** (Ματθ. ιθ', 6 και Μάρκ ι', 9). Είναι πολύ βαριά η ευθύνη των προσώπων αυτών που, αντί να αμβλύνουν τις αντιθέσεις του αντρόγυνου και να συντελέσουν, με τρόπο διακριτικό, στην ομαλοποίηση των σχέσεών του, «ρίχνουν λάδι στη φωτιά» ή, το χειρότερο, το προτρέπουν και το εξωθούν στο διαζύγιο.

Στις περιπτώσεις αυτές το αντρόγυνο θα πρέπει να «διακρίνει» πρόσωπα και προθέσεις και να λαμβάνει υπόψη του μόνο τις εποικοδομητικές συμβουλές, ό,τι πραγματικά συντελεί στην αποκατάσταση των σχέσεών του και γενικά ό,τι στηρίζει το γάμο του. Αν όμως διαβλέπει ότι ο ρόλος των προσώπων αυτών είναι αρνητικός και διαλυτικός, τότε πια θα πρέπει να τα απομακρύνει όσο ακόμη είναι νωρίς, να κωφεύει ίσως στα λεγόμενά τους και να μην επιτρέπει αναμίξεις στις προσωπικές του υποθέσεις.

Εκείνο όμως που έχει σημασία είναι να καταλάβει το αντρόγυνο ότι πρέπει να στηρίζεται στις δικές του δυνάμεις, να προσπαθεί με ειλικρίνεια να συζητάει τα οποιαδήποτε προβλήματα δυσκολεύουν την αρμονική του συμβίωση και, μακριά από εγωϊσμούς, με πνεύμα κατανόησης, ανεκτικότητας και αγάπης να βρίσκει μόνο του τις σωστές λύσεις στα θέματα που κάθε φορά ανακύπτουν και θέτουν σε δοκιμασία τις συζυγικές σχέσεις.

«Καί δός τῆ παιδίσκη ταύτη ἔν πᾶσιν ὑποταγῆναι τῷ ἀνδρί, καί τόν δοῦλόν σου τοῦτον εἶναι εἰς κεφαλὴν τῆς γυναικός»

24. «Καί δός τῆ παιδίσκη ταύτη ἔν πᾶσιν ὑποταγῆναι τῷ ἀνδρί, καί τόν δοῦλόν σου τοῦτον εἶναι εἰς κεφαλὴν τῆς γυναικός». Για την υποταγή της γυναίκας στον άντρα και για το ρόλο του άντρα ως κεφαλής της γυναίκας βλ. παρακάτω στα σχόλια πάνω στο αποστολικό ανάγνωσμα.

Ο Λειτουργός επικαλείται το Θεό να ευλογήσει τους νεονύμφους, όπως ακριβώς ευλόγησε φημισμένα για την πίστη τους και υποδειγματικά για την αρετή τους αντρόγυνα της Αγίας Γραφής.

Ο Λειτουργός επικαλείται το Θεό να ευλογήσει τους νεονύμφους, όπως ακριβώς ευλόγησε φημισμένα για την πίστη τους και υποδειγματικά για την αρετή τους αντρόγυνα της Αγίας Γραφής

25. Ανάμεσα στα ευλογημένα αντρόγυνα της προηγούμενης ευχής που επαναλαμβάνονται στην παρούσα μνημονεύονται επιπλέον εδώ· ο Μωϋσής και η Σεπφόρα, ένας από τους γόνους των οποίων υπήρξε ο Ελιέζερ, και οι γονείς της Παναγίας, ο Ιωακείμ και η Άννα. Για όλα αυτά τα αντρόγυνα και τί σημασία έχει η μνεία τους για τους νεονύμφους βλ. παραπάνω σχολ. αριθ. 12.

Ο Λειτουργός παρακαλεί το Θεό να εκδηλώσει πλήρη την προστασία του και την εύνοιά του προς τους νεονύμφους και να τους κάμει να νιώσουν τη χαρά πνευματικών αγώνων. Χαρακτηριστικά παραδείγματα βιβλικών και εκκλησιαστικών μορφών.

Ο Λειτουργός παρακαλεί το Θεό να εκδηλώσει πλήρη την προστασία του και την εύνοιά του προς τους νεονύμφους και να τους κάμει να νιώσουν τη χαρά πνευματικών αγώνων. Χαρακτηριστικά παραδείγματα βιβλικών και εκκλησιαστικών μορφών

26. «Διαφύλαξον αὐτούς, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν...». «Μνημόνευσον αὐτῶν, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν...». Η Αγία Γραφή πέρα από τα ευλογημένα αντρόγυνα βρίθει και από μορφές, στις οποίες εκδηλώθηκε κατά τρόπο θαυματουργικό αμέριστη η προστασία του Θεού. Ως τέτοιες μορφές αναφέρονται ενδεικτικά ο Νώε, ο Ιωνάς, οι άγιοι τρεις Παῖδες· ακόμη ο Ενώχ, ο Σημ καὶ ο Ηλίας (ο Προφήτης)· επίσης αναφέρονται οι άγιοι Σαράντα Μάρτυρες που μαρτύρησαν το 320 στη Σεβάστεια της Μικράς Ασίας. Όπως λοιπόν διαφύλαξε τις άγιες αυτές μορφές και δεν τις εγκατέλειψε στις δύσκολες στιγμές ο Θεός, έτσι ας προστατεύει και τους νεονύμφους. Η ίδια μέριμνα και προστασία του Θεού ας εκδηλώνεται και στους γονείς των νεονύμφων, τους κουμπάρους και όλο το εκκλησίασμα.

Θα ήθελα στο σημείο τούτο να διευκρινίσω πως για τα ευλογημένα αντρόγυνα και τις άγιες μορφές που αναφέρονται στις δύο πρώτες μεγάλες της ευλογίας ευχές της Ακολουθίας του στεφανώματος δεν ήταν δυνατό να γίνει λόγος εκτενής. Όλα τούτα τα πρόσωπα, τόσο της Παλαιάς όσο και της Καινής Διαθήκης, στα οποία ποικιλοτρόπως εκδηλώθηκε η ευλογία, η εύνοια και η προστασία του Θεού, είναι λίγο πολύ γνωστά στους αναγνώστες από τα παιδικά τους ακόμη χρόνια. Η λεπτομερής εξάλλου εξιστόρηση του βίου και τής πολιτείας του καθενός απ' αυτά τα πρόσωπα θα μάς ξεμάκρυνε από τον πραγματικό σκοπό της συγγραφής του παρόντος πονήματος που αποβλέπει κυρίως στο νά καταστήσει κατανοητή στο μέσο αναγνώστη την όλη ιερολογία του μυστηρίου του γάμου. Συνοπτικό πάντως εγκώμιο των βιβλικών μορφών Ενώχ, Νώε, Σημ, Αβραάμ, Ισαάκ, Ιακώβ, Ιωσήφ, Μωϋσή και Ηλία μπορεί να ιδεί ο αναγνώστης στην ίδια την Π.Δ. (Σοφία Σιράχ κεφ. 44-49). Επιγραμματικά μόνο εδώ σημειώνω τα εξής για ορισμένα από τα πρόσωπα της β' Ευχής·

α) Για τό Νώε η Γραφή λέει το εξής χαρακτηριστικό· «Νῶε δέ εὗρεν χάριν ἐναντίον

(= ένωπιον) Κυρίου τοῦ Θεοῦ» (Γεν. 6, 8)· γι' αυτό και, όταν «οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ ἠνεώχθησαν, καί ἐγένετο ὁ ὑετός ἐπὶ τῆς γῆς τεσσαράκοντα ἡμέρας καί τεσσαράκοντα νύκτας» (Γεν. 7, 11-12), τον γλίτωσε ο Θεος ἀπὸ το μεγάλο κατακλυσμό και στή συνέχεια μετὰ την ἐξοδό του ἀπὸ τη σωτήρια κιβωτό «ἠύλογησεν ὁ Θεός τόν Νῶε καί τούς υἱούς αὐτοῦ» (Γεν. 9, 1).

β) Για τήν εκδήλωση της υπερφυσικῆς προστασίας του Θεοῦ προς τόν Ιωνά σημειώνουμε μόνο μια επιγραμματικότερη φράση ἀπὸ τον Εἰρμό της στ' Ὠδῆς του Κανόνα της εορτῆς των Χριστουγέννων· «Σπλάγχχνων Ἰωνᾶν ἔμβρυον ἀπήμεσεν ἐνάλιος θῆρ, οἶον ἐδέξατο». Περισσότερα για τόν Ιωνά, του οποίου η ιστορία με τό θαλάσσιο κήτος ἀποτελεῖ σταθερό σχεδόν θέμα του Εἰρμού της στ' Ὠδῆς των Κανόνων, βλ. στο φερώνυμο βιβλίο της Π.Δ. κεφ. 1-4.

γ) Την ιστορία των «τριῶν παίδων» και τήν εκδήλωση της θεϊκῆς προστασίας μας δίνει ἐξίσου συνοπτικότερα ο υμνογράφος με τόν Εἰρμό της ζ' Ὠδῆς του ἴδιου Κανόνα· «Οἱ παῖδες, εὐσεβεῖα συντραφέντες, δυσσεβοῦς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός ἀπειλήν οὐκ ἐπτοήθησαν· ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογός ἐστῶτες ἔψαλλον· Ὁ τῶν πατέρων Θεός εὐλογητός εἶ». Ολόκληρο το περιστατικό και τόν ὕμνο των «τριῶν παίδων» που ἀποτελοῦν ἀντίστοιχα σταθερά σχεδόν θέματα των Εἰρμών των ζ' και η' Ὠδῶν των Κανόνων βλ. στην Π.Δ., Δανιήλ, κεφ. 3.

δ) Για τόν Ενώχ η Γραφή σημειώνει· «Καί εὐηρέστησεν Ἐνώχ τῷ Θεῷ καί οὐχ ἠύρισκετο, ὅτι μετέθηκεν αὐτόν ὁ Θεός» (Γεν. 5, 24. Πρβλ. καί· Εβρ. ια', 5).

ε) Ο Σημ που, για το μεγάλο σεβασμό που ἐδείξε στον πατέρα του (το Νώε), ἔλαβε την ευλογία του, ἐζήτησε, κατὰ τη Γραφή, ἐξακόσια χρόνια «καί ἐγέννησεν υἱούς και θυγατέρας» (Γεν. 11, 11).

στ) Η ιστορία του προφήτη Ηλία, του «ένσαρκου» αὐτοῦ ἀγγέλου, γνωστή λίγο πολύ ἀπὸ τα αἰσιογραφικά ἀναγνώσματα του Εσπερινού της εορτῆς του αἰγίου (Βασιλ. Γ', ιζ' 1-24, Βασιλ. Γ', ιη' 1, 17 – ιθ' 10 και 15-16, Βασιλ. Γ', ιθ' 19-21 και Βασιλ. Δ', β' 1-4 και 6-14) εἶναι γεμάτη ἀπὸ τη θαυμαστή προστασία του Θεοῦ.

ζ) Τέλος η ἀναφορά στη χαρά που δοκίμασε η ἀγία Ελένη, ὅταν βρήκε τον τίμιο Σταυρό μας ἀπογειώνει ἀπὸ τα υλικά και ἐπίγεια και μας ἀνάγει, μας ἐξυψώνει σε ἀνώτερες σφαίρες, σε πνευματικότερα ἐπίπεδα. Γιατί μπορεί βέβαια η Εκκλησία, ὅπως τουλάχιστον φαίνεται ἀπὸ το περιεχόμενο των ευχῶν της Ακολουθίας του στεφανώματος, να καταφάσκει κατὰ τρόπο ρεαλιστικό τα υλικά ἀγαθά και τις ποικίλες χαρές του ἐγγαμου βίου· μπορεί, ὅπως χαρακτηριστικά εἰπώθηκε, σε καμιά ἀλλῆ ιεροτελεστία ὅσο σ' αὐτή του γάμου το πνεῦμα να πλησιάζει τόσο πολύ προς τη σάρκα και να καθιστά τις φυσικότερες ορμές του ἀνθρώπου μέσα ἀγιασμοῦ· αὐτό ὅμως με κανένα τρόπο δε σημαίνει πως μένει σ' αὐτά· ἀντίθετα μάλιστα, κατὰ τη διδασκαλία των ἀγίων Πατέρων, ὅλα αὐτά τα ἐντάσσει στην πορεία της σωτηρίας των συζύγων. Ἐτσι ο γάμος ἀποκτά ἕνα βαθύ πνευματικό περιεχόμενο· ἀπεγκλωβίζεται ἀπὸ την υποταγή του σε μια βιολογική, ἀποκλειστικά, ἢ ψυχολογική ἀναγκαιότητα και ἀποβλέπει με την κοινή πνευματική προσπάθεια των συζύγων στην προσωπική ἐνεργοποίηση των δώρων της θείας χάριτος που δέχονται

κατά την τέλεση του μυστηρίου.

Γι' αυτό και κάθε πνευματική νίκη στην πορεία προς το «καθ' όμοίωση» είναι πρόξενος χαράς μονιμότερης απ' αυτή που προκαλούν οι υλικές απολαύσεις· χαράς σαν αυτή που ένιωσε «ή μακαρία Έλένη, ὅτε εὔρε τόν τίμιον Σταυρόν»· χαράς σαν αυτή που ένιωθαν, ακόμη και κατά τη διάρκεια του μαρτυρίου τους, οι αναρίθμητοι μάρτυρες της πίστεως. Μια τέτοια χαρά μπορούν να αισθάνονται και οι νεόνυμφοι, το κάθε αντρόγυνο, καθώς θα πορεύεται χέρι-χέρι και αγωνιστικά προς την τελείωση και θα έχει συμπαραστάτη και βοηθό τον ίδιο το Θεό. Και μια τέτοια χαρά είναι πράγματι κτήμα μόνιμο και αναφαίρετο. Είναι η χαρά για την οποία είπε χαρακτηριστικά ο Κύριος· «Καί χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδιά, καί τήν χαράν ὑμῶν οὐδεὶς αἴρει ἀφ' ὑμῶν» (Ιω. ιστ', 22).

«Ευχαί γονέων στηρίζουσι θεμέλια οίκων»

27. «Μνημόνευσον, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, καί τῶν ἀναθρεψάντων αὐτοὺς γονέων...». Στο σημείο τούτο της Ευχής ο Λειτουργὸς παρακαλεῖ το Θεό να μη λησμονήσει, αλλά να σκεπάζει πάντοτε με το προστατευτικό του χέρι και τους γονεὶς των νεονύμφων και επάγει ως δικαιολογία το· «ὅτι ευχαί γονέων στηρίζουσι θεμέλια οίκων». Η φράση, λόγω του κύρους της, ἔχει καταστήσει σχεδὸν παροιμιώδης.

Τα παιδιά ζητούν συνήθως την ευχή των γονιῶν τους· πρβλ. τις φράσεις· «δέ θα μου δώσεις την ευχή σου;» η «δώσ' μου την ευχή σου». Και οι γονεὶς συνήθως δίνουν μ' ὅλη τους την καρδιά την ευλογία τους, την ευχή τους· πρβλ. τις φράσεις· «σου δίνω την ευχή μου» η «την ευχή μου να 'χεις». Η ευχή των γονέων είναι γεμάτη νόημα, γεμάτη αγάπη, γεμάτη προσδοκία και ελπίδες για την προκοπή των παιδιῶν τους που τη στιγμή αυτή ενώνονται με το δεσμό του γάμου. Ευχή που δεν είναι κενός λόγος και «τυπική» ἔκφραση, ὅπως ἴσως η ευχή πολλῶν ἀπὸ τους καλεσμένους που παρακολουθοῦν την τέλεση του μυστηρίου.

Οι ευχές των γονέων, είναι, θα μπορούσαμε να πούμε, η κατακλείδα ὅλων των μέχρι τη στιγμή αυτή φροντίδων, του ενδιαφέροντος και των θυσιῶν τους για τα παιδιά τους. Γι' αυτό και ανάμικτα είναι τα συναισθήματα που νιώθουν οι γονεὶς κατά τον αποχωρισμό των τέκνων τους, ιδιαίτερα των κοριτσιῶν, ὅταν παντρεύονται. Χαρά ἀπὸ τη μια που αξιῶθηκαν να τα παντρέψουν· λύπη και πίκρα ἀπὸ την ἄλλη που με το γάμο τους τα «χάνουν»· αγωνία για την προκοπή τους και την ευτυχία τους. Ἀπὸ την ελληνική αρχαιότητα ἤδη ο τραγικός Ευριπίδης, ο μέγας αυτός ανατόμος του ἀνθρώπινου πόνου, το εἶχε παρατηρήσει αυτό·

**ἀποστολαί γάρ μακάριαι μέν, ἀλλ' ὅμως
δάκνουσι τούς τεκόντας, ὅταν ἄλλοις δόμοις
παῖδας παραδιδῶ πολλά μοχθήσας πατήρ (Ίφιγ. ἐν Αὐλ. 688-690).**

Δηλαδή· Χαρά είναι ο γάμος, οι γονεὶς ὅμως πικραίνονται· ο πατέρας, που πολύ κουράστηκε, πικραίνεται, ὅταν ἔρχεται η ὥρα να παραδώσει τα παιδιά του σε ἄλλα, ξένα σπίτια.

Εξίσου εκφραστικά είναι και τα δημοτικά μας τραγούδια που αναφέρονται στο ίδιο θέμα·

**Άσπρη κατάσπρη πέρδικα πού 'χα στή γειτονιά μου!
Ήρθαν ξένοι παντάξενoi, ήρθαν και μᾶς τήν πῆραν·
Ξεΐσκιωσαν τά σπίτια μας και 'σκιώσανε τά ξένα**

τραγουδούν σε τόνο σοβαρό χορεύοντας «στα τρία» οι οικείοι και συγγενείς της νύφης τη στιγμή που αυτή φοράει το φόρεμα το νυφικό. Και επιτείνεται ο πόνος και η πίκρα των γονέων, καθώς ακούγεται το τραγούδι που λέγεται για λογαριασμό της νύφης την ώρα που ξεκινούν για τό «στεφάνωμα».

**Άφήνω γειά στό σπίτι μου και γειά στους συγγενείς μου·
άφήνω γειά στή μάνα μου και στά γλυκά μ' άδέρφια·
άφήνω στή μανούλα μου τρία γυαλιά φαρμάκι·
τό 'να νά παίρνει τό πρῶί, τ' άλλο τό μεσημέρι·
τό τρίτο τό φαρμακερό νά παίρνει βράδυ βράδυ*.**

* Οι στίχοι προέρχονται από δημοσιευμένη προσωπική συλλογή μου δημοτικών τραγουδιών (βλ. σχολ. αριθ. 59).

Για όλους αυτούς τους λόγους οι ευχές των γονέων δικαιολογημένα θεωρούνται ότι στηρίζουν τα θεμέλια του σπιτικού των νεονύμφων· «εὐχαί γονέων στηρίζουσι θεμέλια οίκων».

Και θα πρέπει κανονικά ούτε τα τέκνα που έρχονται «είς γάμου κοινωνίαν» να αδιαφορούν για τη συγκατάθεση και την ευχή των γονιών τους· γιατί τούτο μαρτυρεί ασέβεια και αχαριστία προς τους γονείς που τα ανάθρεψαν και πάντοτε θέλουν το καλό τους. Ούτε όμως και οι γονείς θα πρέπει να διστάζουν και να αρνούνται να δίνουν την ευχή τους από πείσμα και εγωισμό, επειδή δεν εγκρίνουν ίσως την εκλογή του συντρόφου των παιδιών τους· γιατί και τούτο δεν είναι σωστό. Το δίκαιο και το σωστό είναι οι γονείς να πουν τη γνώμη τους και με την πείρα που τους διακρίνει να ζητήσουν να προφυλάξουν τα τέκνα τους από τυχόν βιαστικές ενέργειες, για να τα γλιτώσουν από κινδύνους και προβλήματα που θα αντιμετωπίσουν πιθανότατα στο συζυγικό τους βίο· από εκεί και πέρα θα πρέπει να αφηθεί να ενεργήσει η ελεύθερη βούληση και η προσωπική ευθύνη των μελλονύμφων. Γενικά όμως θα πρέπει να καταβάλλεται προσπάθεια και από τις δύο μεριές να μην παρατηρούνται τέτοιες ακρότητες· γιατί οπωσδήποτε, σε τελική ανάλυση, αυτές δεν προοιωνίζονται και δε συντελούν στην ευτυχία του νέου αντρόγунου.

Και για να υπογραμμίσουμε τη διαχρονική αξία και ισχύ που έχει η ανωτέρω παροιμιώδης έκφραση της Ευχής, καθώς και τη μεγάλη σημασία που έχουν οι εγκάρδιες ευχές των γονέων για την προκοπή των νεονύμφων και τη στήριξη του σπιτικού τους θα επικαλεστούμε εδώ ένα ανάλογο χωρίο από τη σοφία της Γραφής· «εὐλογία πατρός στηρίζει οίκους τέκνων, κατάρα δέ μητρός έκριζοί θεμέλια» (Σοφία Σειράχ 3, 9).

«Ύψωσον αυτούς ως τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου»

28. «Ύψωσον αυτούς ως τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου». Η (καί ο) κέδρος είναι δέντρο μεγάλο και μακροβιότατο· ζει μέχρι 2.500 χρόνια περίπου· το ξύλο του είναι εύοσμο (μυρωδάτο) και στερεό. Συμβολίζει την ομορφιά και τή χάρη, τη μακροβιότητα, την ευρωστία. Επομένως η ανωτέρω φράση της ευχής έχει για τούς νεονύμφους καθαρά συμβολικό χαρακτήρα.

«Ἴνα, πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες, περισσεύσωσιν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν καί σοί εὐάρεστον»

29. «Ἴνα, πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες, περισσεύσωσιν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν καί σοί εὐάρεστον». Η φράση, ελαφρά τροποποιημένη για την περίπτωση των νεονύμφων, είναι από τις συμβουλές που δίνει ο Παύλος στους Κορινθίους για την ορθή χρήση των αγαθών και το πνεύμα της γενναιόδωρης προσφοράς προς τον πλησίον που πρέπει να τους διέπει. «Δυνατός δέ ὁ Θεός πᾶσαν χάριν περισσεῦσαι εἰς ὑμᾶς, ἵνα ἐν παντί πάντοτε πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες περισσεύητε εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν» γράφει συγκεκριμένα ο απόστολος στην επιστολή του (Β΄ Κορ. θ΄, 8). Και προφανώς αυτό ακριβώς το μήνυμα προσπαθεί να περάσει η Εκκλησία στους νεονύμφους στο σημείο τούτο της Ευχής. Ο Θεός δηλαδή, που είναι η πηγή «παντός ἀγαθοῦ», «ὁ θησαυρός τῶν ἀγαθῶν», είναι σε θέση και έχει τη δύναμη όχι μόνο να παρέχει πάντοτε ἀφθονα τα ποικίλα αγαθά Του στους νεονύμφους αλλά και να ενισχύει την καλή τους διάθεση για αγαθοεργίες ευάρεστες στο Θεό. Βλ. και παραπάνω σχολ. αριθ. 18.

«Ὁ Θεός ὁ ἅγιος, ὁ πλάσας ἐκ χοός τόν ἄνθρωπον, καί ἐκ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ ἀνοικοδομήσας γυναῖκα, καί συζεύξας αὐτῷ βοηθόν κατ' αὐτόν, διά τό οὕτως ἀρέσαι τῇ σῆ μεγαλειότητι, μή μόνον εἶναι τόν ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς»

30. «Ὁ Θεός ὁ ἅγιος, ὁ πλάσας ἐκ χοός τόν ἄνθρωπον, καί ἐκ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ ἀνοικοδομήσας γυναῖκα, καί συζεύξας αὐτῷ βοηθόν κατ' αὐτόν, διά τό οὕτως ἀρέσαι τῇ σῆ μεγαλειότητι, μή μόνον εἶναι τόν ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς». Βλ. παραπάνω σχολ. αριθ. 11, 21 και 23.

«Ἐξαπόστειλον τήν χειρὰ σου ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου»

31. «Ἐξαπόστειλον τήν χειρὰ σου ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου». Βλ. παραπάνω, σχολ. αριθ. 14.

«Καί ἄρμοσον τόν δοῦλόν σου (τόνδε), καί τήν δούλην σου (τήνδε), ὅτι παρά σοῦ ἀρμόζεται ἀνδρί γυνή»

32. «Καί ἄρμοσον τόν δοῦλόν σου (τόνδε), καί τήν δούλην σου (τήνδε), ὅτι παρά σοῦ ἀρμόζεται ἀνδρί γυνή». Στο σημείο τούτο της Ευχής ο Λειτουργός «ἀρμόζει τὰς δεξιὰς τῶν νυμφευομένων», σύμφωνα με τα οριζόμενα στο Μικρό Ευχολόγιο σε σχετική υποσημείωση. Γι' αυτό η τρίτη τούτη ευχή της ευλογίας λέγεται συνήθως

ευχή συζεύξεως. Η συναρμογή αυτή, η ένωση δηλ. των δεξιών χεριών των νεονύμφων που γίνεται μέσω του Ιερέα ανάγεται σε παλαιότατους χρόνους. Ήδη στην Π.Δ. βλέπουμε το Ραγουήλ να πιάνει την κόρη του από το χέρι και να την παραδίνει στον Τωβία, το μέλλοντα σύζυγό της· «καί ἐκάλεσεν Σάρραν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ καὶ λαβὼν τῆς χειρὸς αὐτῆς παρέδωκεν αὐτὴν τῷ Τωβία γυναικα» (Τωβίτ 7, 13). Με τη φράση εξάλλου της Ευχής «ὅτι παρὰ σοῦ ἀρμόζεται ἀνδρὶ γυνή» τονίζεται για μια ακόμη φορά (βλ. και παραπάνω σχολ. αριθ. 19 της Ακολουθίας του αρραβώνα) πως η ένωση των νεονύμφων είναι θέλημα Θεού και πως σε κάθε ένωση «νυμφαγωγός» είναι ο ίδιος ο αιώνιος και αναλλοίωτος Θεός· επομένως ο Ιερέας με την πράξη της «ἀρμογῆς», της σύναψης δηλ. «τῶν δεξιῶν», είναι σαν να «ἐγχειρίζει» κατά κάποιο τρόπο εκ μέρους του Θεού τη νύφη στο γαμπρό.

Αυτή η ίδια η συναρμογή των δεξιών των νεονύμφων ερμηνεύεται από πολλούς πως συμβολίζει τον αδιάσπαστο και «διά βίου» σύνδεσμό τους, το αδιάλυτο γενικά του γάμου, του ευλογημένου αυτού δεσμού που και «ζυγός» χαρακτηριστικά αποκαλείται· έτσι ακριβώς, ζυγός δηλ., τιτλοφορείται ο γάμος και από το Μ. Βασίλειο· «ὁ διὰ τῆς εὐλογίας ζυγός»· ζυγός δηλ. που τον ευλογεί η Εκκλησία, για να ευδοκιμήσει και να αποδώσει (βλ. Μ. Βασιλείου, Ομιλία ζ´, εις Εξαήμερον, παρ. 7). Και η αντίληψη αυτή, ότι ο γάμος δηλαδή είναι ζυγός, έχει περάσει και στο θρησκευόμενο λαο μας, ο οποίος θυμόσοφα λέει για τον καθένα που έρχεται σε κοινωνία γάμου· πάει κι αυτός, μπήκε στο ζυγό· μια φράση με βαρυσήμαντο νόημα· γιατί δείχνει από τη μια τη σοβαρότητα του δεσμού του γάμου, τις δυσκολίες που έχουν να αντιμετωπίσουν οι νεόνυμφοι και την ανάγκη για δημιουργική προσπάθεια και από την άλλη πως δεν υπάρχουν πια, δεν επιτρέπεται να υπάρχουν, περιθώρια για «ελεύθερη» δράση από τους συζύγους, αλλά κάθε ενέργειά τους είναι ανάγκη να γίνεται «από κοινού» και να έχει τη συγκατάθεση και των δυο, αν θέλουν το καθετί που επιχειρούν να έχει και καλό αποτέλεσμα.

Τά στέφανα του γάμου και άλλα επιμέρους στοιχεία της ιεροτελεστίας

33. «Εἶτα τίθησι τά Στέφανα ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν Νυμφίων». Τα στέφανα του γάμου (τα «γαμήλια στέφη» των αρχαίων) είναι ένα έθιμο προχριστιανικό. Επειδή ήταν πολύ διαδομένο, η Εκκλησία αναγκάστηκε να το δεχτεί στο μυστήριο του γάμου, στο στεφάνωμα δηλαδή. Έδωσε όμως, όπως και σε τόσα άλλα προχριστιανικά έθιμα, νέα συμβολική ερμηνεία. Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέγει ότι τα στεφάνια, με τα οποία στεφανώνονται οι νεόνυμφοι, είναι στεφάνια νίκης. Επειδή δηλαδή αγωνίστηκαν να μείνουν αγνοί και δεν υπέκυψαν στον πειρασμό της ηδονής, γι' αυτό και στεφανώνονται ως αήττητοι και νικητές (βλ. και σχόλ. αριθμ. 61). Τα στέφανα του γάμου ανταλλάσσει πάνω στα κεφάλια του γαμπρού και της νύφης κατά τη διάρκεια της στέψης πρώτον ο Ιερέας και ύστερα ο παράνυμφος, ο κουμπάρος. Τα στέφανα μετά το γάμο φυλάγονται από το συζυγικό ζεύγος στο εικονοστάσι η σε ειδική στεφανοθήκη, ενώ παλιότερα φυλάγονταν στο σκευοφυλάκιο του ναού, του οποίου και ήταν συνήθως κτήματα (βλ. και σχόλια αριθ. 59 και 62, όπου γίνεται λόγος για τή «λύση» των στεφάνων και τη «συστολή» των συμβόλων του γάμου).

Πέρα από την ανωτέρω συμβολική σημασία που δίνει στα στέφανα του γάμου ο ιερός Χρυσόστομος, άλλοι υποστηρίζουν ότι συμβόλιζαν κατά κάποιο τρόπο την εξουσία και την ηγεμονία που περιβάλλονταν οι νεόνυμφοι και μέλλουν να ασκήσουν πάνω στα τέκνα τους και το λοιπό προσωπικό του σπιτιού τους. Τη συμβολική τους αυτή μάλιστα σημασία ενισχύει και η πληροφορία ότι στην παλιά ορθόδοξη Ρωσία τα στεφάνια του γάμου πολλές φορές ήταν κατασκευασμένα από άργυρο ή άλλο μέταλλο, σχεδόν όμοια με τα βασιλικά στέμματα, και είχαν επάνω τους το αποτύπωμα του Χριστού το ένα (του γαμπρού) και της Παναγίας το άλλο (της νύφης). Η χρήση των στεφάνων του γάμου φαίνεται ότι καθιερώθηκε στην Εκκλησία από τον 4ο αιώνα, και μάλιστα για πρώτη φορά σε γάμο μεταξύ χριστιανών που ήταν Έλληνες, γι' αυτό και επικράτησε μέχρι σήμερα το μυστήριο του γάμου να αποκαλείται και «στέψις» η «στεφάνωμα».

Εκτός από τα στέφανα του γάμου άλλα επιμέρους στοιχεία και έθιμα της ιεροπραξίας του γάμου είναι· α) τα δαχτυλίδια για τα οποία έγινε λόγος παραπάνω (βλ. σχολ. αριθ. 3 και 15 της Ακολουθίας του αρραβώνα)· β) ο νυφικός πέπλος που χρησιμοποιούνταν και από τους αρχαίους κατά την τέλεση του γάμου και αφαιρούνταν μετά το γαμήλιο δείπνο, γίνονταν δηλαδή τα λεγόμενα «ανακαλυπτήρια». Παρόμοια συνήθεια φαίνεται πως υπήρχε και στους Εβραίους (πρβλ. Γεν. 29, 24-25). Ιδιαίτερη σημασία απέκτησε ο πέπλος (velum) στη Δυτική Εκκλησία, όπου, κατά τον Αμβρόσιο, συμβόλιζε τη συζυγική αιδώ. Επικράτησε μάλιστα στη Δύση το ρήμα nubeo (=καλύπτω με πέπλο) να σημαίνει αυτό το ίδιο το μυστήριο του γάμου, όπως στην Ανατολική Εκκλησία το ρήμα στεφανώνω. Τέλος θα μπορούσε κανείς να αναφέρει μεταξύ των εκκλησιαστικών γαμικών εθίμων το όλο τυπικό της ευλογίας, τη σύναψη των χειρών των νεονύμφων (για την οποία μιλούν κυρίως τα αρχαιότερα από τα σωζόμενα Ευχολόγια), την παρουσία του παρανύμφου (κουμπάρου) κ.α.

Τα δοξασμένα και τιμημένα στέφανα

34. «Δόξη καί τιμῆ στεφάνωσον αὐτούς». Το τμήμα τούτο της δέησης είναι παραλλαγή αντίστοιχης φράσης του στίχου 6 από τον 8ο Ψαλμό. «Ἠλάττωσας αὐτόν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους, δόξη καί τιμῆ ἔστεφάνωσας αὐτόν». Εκεί γίνεται λόγος για τη δόξα και την τιμή, με την οποία περιέβαλε ο Θεός τον άνθρωπο. Μολονότι ο άνθρωπος μπροστά στο μεγαλειώδες σύμπαν είναι αφάνταστα μικρός και αφανής, εντούτοις ο Θεός τόν στεφάνωσε με ανυπέρβλητη δόξα και τιμή και τον κατέστησε κυρίαρχο της φύσης και όλων των δημιουργημάτων του. Η εξαιρετική και αποκλειστική αυτή τιμή του Δημιουργού προς τον άνθρωπο κάνει τον ιερό ψαλμωδό να απορεί και να διερωτάται πως συμβαίνει να θυμάται και να φροντίζει τόσο πολύ τον άνθρωπο· «Τί ἐστὶν ἄνθρωπος, ὅτι μιμνήσκη αὐτοῦ; ἢ υἱὸς ἀνθρώπου, ὅτι ἐπισκέπη αὐτόν;» (στίχ. 5).

Ολόκληρος ο 8ος Ψαλμός είναι ένας ύμνος και εγκώμιο του μεγαλείου του Θεού, όπως αυτό φανερώνεται στη δημιουργία του σύμπαντος. Προς το μεγαλείο αυτό αντιπαραβάλλεται η μικρότητα και η μηδαμινότητα του ανθρώπου. Εξαίρεται έτσι η αγαθότητα και η συγκατάβαση του Θεού, ο οποίος κατέστησε τον άνθρωπο κυρίαρχο των δημιουργημάτων του. Με τον τρόπο αυτό ο ψαλμωδός πλέκει

ταυτόχρονα και το εγκώμιο του μεγαλείου του ανθρώπου. Το ίδιο βλέπουμε να κάνει και ένας «εθνικός» ποιητής, ο τραγικός Σοφοκλής, ο οποίος στην «Αντιγόνη» (στίχ. 333 κ.ε.) πλέκει παρόμοιο εγκώμιο του ανθρώπου για τη θαυμαστή του πορεία πάνω στην κυριαρχία της φύσης· «Πολλά τά δεινά, κούδέν άνθρωπου δεινότερον πέλει...».

Και οι νεόνυμφοι που τώρα στεφανώνονται με τα στέφανα του γάμου; Τι νόημα μπορεί να έχει γι' αυτούς η τριπλή δέηση του Ιερέα «Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξη καὶ τιμῇ στεφάνωσον αὐτούς»; Πως θα είναι ἔνδοξος και τιμημένος ο ἔγγαμος βίος τους; Πως αλλιῶς, παρά αν δεν ξεχνούν ποτέ την τιμή και τη δόξα, με την οποία τους περιέβαλε ο Θεός; Πως αλλιῶς, παρά αν προσπαθούν πάντοτε και με κάθε τρόπο να μην αμαυρώσουν με την ὄλη τους πολιτεία αὐτή τη δόξα και την τιμή, με την οποία τους στεφάνωσε ο Θεός; Πως αλλιῶς, παρά αν κύριο μέλημά τους είναι να φανούν ἀντάξιοι αὐτοῦ του ὕψους, στο οποίο τους ἀναβίβασε ο Θεός, και νά μην αλλοιώσουν το «κατ' εἰκόνα», με το οποίο τους προίκισε; Πως αλλιῶς, παρά μόνο αν ἔχουν σταθερά τη συναίσθηση αὐτῆς της τιμῆς και της ἀκρας συγκατάβασης, ἀλλά και του χρέους που ἀπορρέει ἀπ' αὐτή να πορεύονται σύμφωνα με το θέλημά Του; Και πῶς αλλιῶς, παρά αν ποτέ δε λησμονοῦν ὅτι δεν ἔχουν μόνο την τιμή να εἶναι συμμέτοχοι στην κυριαρχία της φύσης, ἀλλά ὅτι ἔχουν και την υποχρέωση να εἶναι συνδημιουργοὶ καλῶν ἔργων;

Και για ὅλα αὐτά ο ἔγγαμος βίος προσφέρεται στους νεονύμφους ως η ἰδανικότερη «παλαίστρα» και ως το καταλληλότερο «στάδιον» για τη διεξαγωγή του ἀγῶνα. Θα ἀναδειχθoῦν ἀραγε νικητές, ὥστε να ἀποκτήσει νόημα γι' αὐτούς η πανηγυρική και χαρμόσυνη ἐπίκληση του Λειτουργοῦ «Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξη καὶ τιμῇ στεφάνωσον αὐτούς»; Θέλουμε να πιστεύουμε πως ο συνεχῆς και συνεπῆς ἀγῶνας τους με τη συνδρομὴ της θείας χάριτος θα ἔχει το ποθούμενο ἀποτέλεσμα.

Οι στίχοι του Προκειμένου «ἔθηκας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν στεφάνους...»

35. «Προκείμενον» στη λειτουργικὴ γλῶσσα της Εκκλησίας μας εἶναι σύντομοι στίχοι ἢ φράσεις ἀπὸ τα βιβλία της Ἁγίας Γραφῆς, κυρίως τους Ψαλμούς. Προτάσσεται συνήθως των ἀγιογραφικῶν ἀναγνωσμάτων της Παλαιᾶς (στην Ἀκολουθία του Ἑσπερινοῦ) και της Καινῆς Διαθήκης, ἰδιαίτερα του ἀποστολικοῦ (στη θεία Λειτουργία και σ' ἄλλες ἱερῆς Ἀκολουθίες). Στην Ἀκολουθία του Ἑσπερινοῦ λέγεται ἀμέσως μετὰ την «Εἴσοδο» και το «Φῶς ἰλαρόν». Για καθεμιὰ μάλιστα ἀπὸ τις ἡμέρες της εβδομάδας ὑπάρχει ἰδιαίτερο Προκείμενο, «τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας», ὅπως λέγεται στο Τυπικό. Στην Ἀκολουθία ἐπίσης του Ὁρθρου ἔχουμε τα Προκείμενα που ψάλλονται ἀπὸ το χορὸ των ψαλτῶν ἀμέσως μετὰ τα Ἀντίφωνα των Ἀναβαθμῶν των οκτῶ Ἦχων, καθὼς και των μεγάλων εορτῶν της Εκκλησίας (δεσποτικῶν, θεομητορικῶν, των ἀγίων κ.λπ.).

Εδῶ οι στίχοι του Προκειμένου που προτάσσονται του ἀποστολικοῦ ἀναγνώσματος εἶναι μέρος των στίχων 4 και 5 του Κ' (20) Ψαλμοῦ· οι στίχοι εἶναι ελαφρὰ τροποποιημένοι, εἰδικὰ για την περίπτωση των νεονύμφων. Για το συμβολισμό των στεφάνων του γάμου, ως στεφάνων νίκης, βλ. σχολ. ἀριθ. 33 και 61.

Η παντοτινή ευχαριστία «ὑπὲρ πάντων» και η προς αλλήλους υποταγή «ἐν φόβῳ Χριστοῦ»

36. Στην αρχή του πέμπτου (ε΄) κεφαλαίου της προς Εφεσίους Επιστολής του ο Παύλος γράφει πως στις μεταξύ τους σχέσεις οι χριστιανοί πρέπει να έχουν ως υπόδειγμα τον Κύριο· να είναι δηλαδή στη ζωή τους «μιμηταί τοῦ Θεοῦ» και να περιπατοῦν «ἐν ἀγάπῃ». Και τούτο διότι και ο Χριστός αγάπησε τους ανθρώπους και παρέδωσε τον εαυτό του για χάρη τους και για τη σωτηρία τους. Τους γράφει στη συνέχεια τι πρέπει να προσέχουν και τι να αποφεύγουν στις μεταξύ τους σχέσεις. Και πρὶν περάσει στα αμοιβαία καθήκοντα των συζύγων τονίζει τα δύο στοιχεία που βλέπουμε στην αρχή του αποστολικού αναγνώσματος και που πρέπει να διέπουν τη ζωή των χριστιανών· Το ένα είναι η παντοτινή ευχαριστία «ὑπὲρ πάντων», για όλα δηλαδή που μας δίνει ή μας στέλνει ο Θεός, και το άλλο η προς αλλήλους υποταγή «ἐν φόβῳ Χριστοῦ». Και μολονότι αυτά λέγονται και ισχύουν για όλους γενικά τους χριστιανούς, εύκολα μπορεί να συμπεράνει κανείς την ιδιαίτερη σημασία που έχουν για τους νεονύμφους. Η αγάπη και η υποταγή του ενός στον άλλο είναι τα απαραίτητα στοιχεία και το θεμέλιο πάνω στο οποίο θα στηριχθεί η ομαλή συμβίωση και η ευτυχία των νεονύμφων.

Πρώτο και ὑψιστο καθήκον της συζύγου η «ἐν παντί» υποταγή

37. Οι στίχοι αυτοί αναφέρονται στα καθήκοντα των γυναικών. Στη συνέχεια ο Παύλος θα κάνει λόγο για τα καθήκοντα των ανδρών. Οι στίχοι που αναφέρονται στα καθήκοντα των γυναικών (στίχ. 22-24) αποτέλεσαν το αντικείμενο ολόκληρης ομιλίας του Ιωάννη του Χρυσοστόμου, η οποία είναι γνωστή ως Ομιλία κ΄ (20) και αποτελείται από 30 κεφάλαια. Πρόκειται για μια ομιλία που, μολονότι προέρχεται από τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες, είναι πολύ διαφωτιστική και πολλά έχει να πεί και στα σημερινά αντρόγυνα. Από την ομιλία αυτή, στη συνέχεια του σχολιασμού του αποστολικού αναγνώσματος, θα παραθέσουμε μεταφρασμένα μερικά χαρακτηριστικά αποσπάσματα. Βάση της μετάφρασης αυτής αποτέλεσε η αντίστοιχη μετάφραση ολόκληρης της ανωτέρω ομιλίας που είναι καταχωρισμένη στο τέλος ενός χρήσιμου βιβλίου που κυκλοφόρησε η Πρόνοια Συνεργαζόμενων Χριστιανικών Σωματείων «ὁ Ἀπόστολος Παῦλος» με τον τίτλο «Ὅταν ὁ γάμος κλονίζεται...» (Ἀθήναι, χωρίς χρονολ.).

Τα ὅσα γράφει ο Παύλος για την υποταγή - υπακοή της γυναίκας στον άντρα ηχούν ίσως κάπως παράξενα στην εποχή μας, μια εποχή που η γυναίκα διεκδικεί ἴσα δικαιώματα με τον άντρα και το φεμινιστικό κίνημα κερδίζει ὄλο και περισσότερο ἔδαφος. Αν ὅμως εμβραθύνει κανείς στα λόγια του αποστόλου, θα διαπιστώσει ὅτι δεν ὑπάρχει υποβιβασμός της γυναίκας. Απλά εκφράζεται η θεία βούληση για την εξασφάλιση της ομαλής συμβίωσης του ανδρόγυνου. Ο Θεός, λοιπόν, με την πανσοφία του ἔταξε τον άντρα στη θέση της κεφαλής και τη γυναίκα στη θέση του σώματος. Ο άντρας προνοεῖ και φροντίζει για τη γυναίκα. Φυσικά πρόκειται για τον άντρα εκείνο που κάνει το παν για τη γυναίκα του, που η μεγάλη του αγάπη γι' αυτή τον κάνει να μην υπολογίζει κόπους και κινδύνους· πρόκειται για τον άντρα που τιμά τη γυναίκα του και με πραγματική αυταπάρνηση προβαίνει και σε πράξεις θυσίας ἀκόμη γι' αυτή. Η γυναίκα γι' ὅλα αυτά υποτάσσεται, υπακούει στον άντρα

της.

Επομένως η υποταγή – υπακοή της γυναίκας στον άντρα, για την οποία κάνει λόγο ο Παύλος, η αφοσίωση και ο σεβασμός της προς αυτόν δεν είναι δουλοπρέπεια, δεν είναι δουλική απάντηση σε οποιαδήποτε μορφή καταπίεσης και τυραννικής εξουσίας του άντρα, αλλά εμπιστοσύνη, αποδοχή και ανταπόκριση στην αγάπη του. Η υπακοή που οφείλει η γυναίκα στον άντρα μεταφράζεται ως ισχυρή αγάπη προς αυτόν και ενέχει την έννοια παραχώρησης του προβάδισματος, ενώ η αγάπη του άντρα προς τη γυναίκα μεταφράζεται ως αυτοπροσφορά και θυσία, ξένη προς οποιαδήποτε αυταρχικότητα.

Η Εκκλησία μας δηλαδή αναγνωρίζει, θα λέγαμε, μια ιεραρχία στις σχέσεις των συζύγων μέσα στο γάμο. Στην ιεραρχία αυτή προηγείται ο άντρας και ακολουθεί η γυναίκα. Η θέση αυτή βασίζεται στο γεγονός ότι πρώτος δημιουργήθηκε ο άντρας και δεύτερη η γυναίκα ως βοηθός του, όπως είδαμε παραπάνω (βλ. σχολ. αριθ. 11 και σχόλ. αριθ. 19 της Ακολουθίας του αρραβώνα). «Ἄδάμ γάρ πρῶτος ἐπλάσθη, εἶτα Ἐῦα» λέγει ο Παύλος (Α΄ Τιμ., β΄ 13)· γι' αυτό και δεν «επιτρέπει» ο απόστολος στη γυναίκα «αὐθεντεῖν ἄνδρός» (Α΄ Τιμ., β΄ 12), να εξουσιάζει δηλ. τον άντρα της. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι το προβάδισμα που αναγνωρίζει η Εκκλησία στον άντρα είναι εξουσιαστικό και κυριαρχικό πρωτείο. Αντίθετα μάλιστα· είναι πρωτείο ευθύνης, αληθινής αγάπης και θυσίας.

Με άλλα λόγια η ιεραρχία στο αντρόγυνο είναι καθαρά λειτουργική, ένας τρόπος δηλ. λειτουργίας του ζεύγους, και έχει χαρακτήρα δυναμικό, διαλεκτικό και ζωτικό. Ο άντρας οφείλει πρώτος αυτός να αγαπά όχι επιφανειακά αλλά έμπρακτα και ειλικρινά τη γυναίκα του, ενώ η γυναίκα καλείται από τη δική της πλευρά να ανταποδίδει γνήσια, αυθόρμητα και με απλότητα την αγάπη στον άντρα της δίνοντας σ' αυτόν τιμητικά το προβάδισμα μέσα στο γάμο. Από το κύκλωμα αυτό της αμοιβαίας αγάπης δεν εξασφαλίζεται απλά η ομαλή συμβίωση αλλά, και αυτό είναι το σπουδαιότερο, πηγάζει η χαρά και η καρποφορία και πραγματοποιείται η αλληλοσυμπλήρωση, η πνευματική οικοδομή και η τελείωση του αντρόγυνου (πρβλ. και επισκόπου Αχελώου Ευθυμίου «Ἄθως», εκδ. Αποστολικής Διακονίας).

Ο παραλληλισμός της σχέσης μεταξύ του άντρα και της γυναίκας στο γάμο με τη σχέση Χριστού (Νυμφίου) και Εκκλησίας (Νύμφης) εξυψώνει το θεσμό του γάμου και από γεγονός βιολογικής αποκλειστικά η ψυχολογικής αναγκαιότητας τον αναδεικνύει και του προσδίδει πνευματικό περιεχόμενο. Όταν λοιπόν η γυναίκα υποτάσσεται και υπακούει στον άντρα της, πρέπει να το θεωρεί αυτό σαν πειθαρχία και υπακοή στον ίδιο τον Κύριο. Και ο άντρας από την άλλη μεριά δεν πρέπει να περιφρονεί τη γυναίκα του με την ιδέα ότι την εξουσιάζει. Αντίθετα σαν αντίρροπο της υπακοής που του δείχνει η γυναίκα του αυτός πρέπει να της προσφέρει την αγάπη του και τη φροντίδα του, όπως ακριβώς και ο Χριστός που είναι κεφαλή και αρχηγός της Εκκλησίας και θυσιάστηκε για να σώσει το σώμα της Εκκλησίας που το αποτελούμε όλοι εμείς οι άνθρωποι.

Στα όσα ειπώθηκαν παραπάνω θα μπορούσαν να προβληθούν, δικαιολογημένα ίσως, αντιρρήσεις. Πώς είναι δυνατό όλα αυτά να εφαρμοστούν στις περιπτώσεις που η

γυναίκα είναι αποδειγμένα αξιότερη από τον άντρα, περισσότερο αναπτυγμένη και καλλιεργημένη, περισσότερο δυναμική, αποφασιστική και δημιουργική; Θα πρέπει και εκεί ο άντρας να έχει το προβάδισμα; Και στις περιπτώσεις ισοδυναμίας, ισοδύναμης μόρφωσης, ισοδύναμων γενικά προσόντων των συζύγων ποιός θα έχει το προβάδισμα; Πώς μπορεί να έχει εφαρμογή στις περιπτώσεις αυτές ο λόγος του Παύλου; Μήπως υπάρχουν εξαιρέσεις; Οπότε πώς μπορεί να είναι ισχυρό το αποστολικό παράγγελμα;

Πιστεύουμε πως στις περιπτώσεις αυτές το αντρόγυνο που έχει πραγματική αγάπη και μέλημά του είναι η εξασφάλιση της ομόνοιας και της ομαλής συμβίωσης, το αντρόγυνο που βλέπει το γάμο όχι απλά σαν ένα συμβατικό θεσμό, αλλά ως κοινωνία προσώπων που πραγματώνεται με την κοινή προσπάθεια και την αγωνιστική πορεία των συζύγων από το «κατ' εικόνα» στο «καθ' όμοίωση», το αντρόγυνο που στοχεύει μ' άλλα λόγια να περάσει μέσα από την αγάπη προς τους άλλους (σύντροφο, τέκνα) και να φτάσει στην τελειότητα και τη θέωση, δεν αντιμετωπίζει τέτοια διλήμματα. Στις περιπτώσεις αυτές τα οποιαδήποτε προβλήματα αντιμετωπίζονται με σύνεση, κατανόηση και διακριτικότητα.

Στις περιπτώσεις αυτές μπορούν κάλλιστα να αντιστραφούν οι ρόλοι, αρκεί η αντιστροφή αυτή να μη γίνει αφορμή έπαρσης και αλαζονείας αυτού που παίζει το ρυθμιστικό ρόλο στα ζητήματα της οικογένειας· αρκεί να μην εκτραπεί σε συμπεριφορά που ταπεινώνει και εκμηδενίζει τον αδύνατο σύντροφο· γιατί η τέλεια αγάπη, κατά τον ίδιο απόστολο, «οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἄσχημονεῖ», δε φέρεται δηλ. αλαζονικά, δε φουσκώνει από οίηση, δεν προβαίνει σε άσχημες ενέργειες (Α΄ Κορ., ιγ' 4-5). Η γυναίκα στις περιπτώσεις αυτές οφείλει να απονέμει στον άντρα της τον προσήκοντα σεβασμό και να μην τον εξουθενώνει. Και τούτο για να αποτραπούν ατοπήματα και ανωμαλίες και να αποφευχθούν καταστάσεις που ελάχιστα εξυπηρετούν τη γαλήνη του οικογενειακού βίου και την πρέπουσα ανατροφή των τέκνων.

Θεμελιώδες και ύψιστο καθήκον του συζύγου η ειλικρινής και «μέχρι θυσίας» αγάπη

38. Όπως βλέπουμε, όλοι οι υπόλοιποι στίχοι (στίχ. 25-33) του αποστολικού αναγνώσματος αναφέρονται στα καθήκοντα του άντρα προς τη γυναίκα. Μόνο με την ακροτελεύτια φράση του αναγνώσματος ο Παύλος επανέρχεται στο καθήκον, στο χρέος που έχει η γυναίκα «να φοβάται», να σέβεται δηλαδή και να τιμάει τον άντρα της. Πρόκειται για τη φράση «ἡ δέ γυνή ἵνα φοβῆται τόν ἄντρα», στο άκουσμα της οποίας πολλοί από τους νεονύμφους συναγωνίζονται οι αφελείς, κατά τη λαϊκή συνήθεια, ποιός θα πατήσει πρώτος το πόδι του άλλου, για να μην του πάρει ο άλλος, κατά τη λαϊκή πίστη, τον «αέρα» κατά τη συμβίωση στο γάμο!!! Μια συνήθεια και μια πίστη που δυστυχώς δείχνουν με πόση ελαφρότητα αντιμετωπίζουν πολλοί το μυστήριο του γάμου, αλλά και πόσο αγνοούν τη σχετική «ιερολογία», τα ιερά και σοφά δηλαδή λόγια της Ακολουθίας του στεφανώματος, κατά τη διάρκεια της οποίας, με τη μεσολάβηση του Ιερέα, μεταδίδεται στους νεονύμφους η θεία Χάρις και ευλογία.

Το στοιχείο που κυριαρχεί στα καθήκοντα του άντρα απέναντι στη γυναίκα του είναι, όπως μπορεί να διαπιστώσει ο αναγνώστης από την προσεκτική ανάγνωση και μελέτη του αποστολικού αναγνώσματος, η αγάπη που της οφείλει· αγάπη ειλικρινής και απεριόριστη, αγάπη ακόμη και χωρίς ανταλλάγματα, αγάπη σαν αυτή που δείχνει προς τον ίδιο τον εαυτό του, αγάπη τέλος που να φτάνει, αν παραστεί ανάγκη, και σ' αυτή ακόμη τη θυσία. Όταν τέτοιο είναι το ποιόν και τόσο το μέγεθος της αγάπης του άντρα προς τη γυναίκα, τότε καταλαβαίνει κανείς γιατί ο Παύλος τονίζει πως και η γυναίκα έχει χρέος να υποτάσσεται στον άντρα της «έν παντί» και να τον τιμάει απεριόριστα και με κάθε τρόπο. Τότε καταλαβαίνει πόσο παρεξηγημένη από τους πολλούς, ίσως και από το φεμινιστικό κίνημα, είναι η θέση στην οποία τάσσει τη γυναίκα μέσα στο γάμο ο Παύλος. Τότε καταλαβαίνει και πόση επιπολαιότητα κρύβει η λαϊκή συνήθεια και πίστη, για την οποία έγινε λόγος παραπάνω.

Ας εμβαθύνουμε όμως περισσότερο στα καθήκοντα του άντρα προς τη γυναίκα όπως αυτά διαγράφονται στο αποστολικό ανάγνωσμα και συμπυκνώνονται, θα μπορούσαμε να πούμε, σε μια και μόνη λέξη· αγάπη.

α) Η αγάπη του άντρα για τη γυναίκα πρέπει να έχει ως πρότυπο την αγάπη του Χριστού για την Εκκλησία.

Βαρύ πράγματι το παράγγελμα του Παύλου και δυσκατόρθωτο. Πως να αγαπήσεις τη γυναίκα σου, όπως ο Χριστός αγάπησε την Εκκλησία, όλους εμάς δηλαδή τους ανθρώπους που την αποτελούμε; Εκείνος ήταν Θεάνθρωπος, είναι ο μόνος άγιος, ενώ εμείς είμαστε άνθρωποι με τόσες αδυναμίες. Πως να τον μιμηθούμε στο μεγάλο αυτό αγώνισμα; Γι' αυτό και ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος συγκρίνοντας την εντολή του Παύλου προς τη γυναίκα, να υποτάσσεται και να υπακούει στον άντρα της, με την εντολή προς τον άντρα, να αγαπά τη γυναίκα του με τον ίδιο τρόπο που ο Χριστός αγάπησε τον άνθρωπο, βρίσκει πως η δεύτερη είναι δυσκολότερη από την πρώτη στην εφαρμογή. Στη μια τονίζεται το μέγεθος της υπακοής, στην άλλη το μέγεθος της αγάπης. Αναμφισβήτητα δύσκολο το πρώτο, δυσκολότερο όμως το δεύτερο. Αυτό όμως δε σημαίνει πως δεν πρέπει να προσπαθήσουμε.

Αντίθετα, έχοντας πάντοτε υπόψη μας το τι υπέφερε ο Κύριος για τη δική μας αποκατάσταση και σωτηρία, για το δικό μας εξαγνισμό και αγιασμό, πρέπει διαρκώς και αδιαλείπτως να προσπαθούμε να ανταποκριθούμε σ' αυτό μας το καθήκον, του οποίου η εκπλήρωση θα συντελέσει στην εξασφάλιση της ομαλής συμβίωσης. Αρωγός στην προσπάθειά μας αυτή θα έρθει οπωσδήποτε η δύναμη και η χάρη του Θεού· γιατί αυτή είναι εκείνη που καταφέρει όσα εμείς δεν μπορούμε να καταφέρουμε. Το είπε και ο Κύριος· «Τά αδύνατα παρά άνθρωποις δυνατά παρά τῷ Θεῷ ἔστιν» (Λουκ. ιη' 27), ενώ ο Παύλος υπογραμμίζει πως μας αρκεί η χάρη του Θεού και πως η δύναμή του βρίσκει την τελειώσή της στη δική μας αδυναμία· «ἄρκει σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» (Β' Κορ. ιβ' 9).

Για το πνεύμα της αγάπης και της θυσίας που πρέπει να κυριαρχεί στη συμπεριφορά του άντρα απέναντι της γυναίκας ο ιερός Χρυσόστομος λέει τα εξής

χαρακτηριστικά·

«Θέλεις να σε υπακούει η γυναίκα σου, όπως η Εκκλησία το Χριστό; Προσπάθησε να φροντίζεις και να ενδιαφέρεσαι κι εσύ γι' αυτή, όπως ο Χριστός έκαμε για την Εκκλησία. Κι αν χρειαστεί να δώσεις τη ζωή σου για χάρη της, κι αν χρειαστεί να κουραστείς υπερβολικά πολλές φορές και γενικά να υπομείνεις και να πάθεις πολλά, να μην το αποφύγεις. Γιατί δεν πρέπει να λησμονείς πως κι αν κάνεις όλα αυτά, όμως στην ουσία τίποτε δεν έκαμες σε σχέση με όσα έπραξε ο Χριστός για την Εκκλησία. Διότι εσύ όλα αυτά τα κάνεις, αφού πρώτα γνωριστείς με τη γυναίκα σου και αφού την αγαπήσεις και ενωθείς μαζί της με το δεσμό του γάμου, ενώ ο Χριστός τα πρόσφερε όλα για χάρη εκείνης που τον αποστρεφόταν και τον μισούσε. Όπως λοιπόν Αυτός έδειξε πολλή αγάπη και στοργή γι' αυτή που τον αποστρεφόταν και τον μισούσε και τον περιφρονούσε και του φερόταν υποκριτικά και δε χρησιμοποίησε ούτε τις απειλές, ούτε τις βρισιές, ούτε τον εκφοβισμό, ούτε κάτι άλλο παρόμοιο, έτσι κι εσύ να συμπεριφέρεσαι προς τη γυναίκα σου. Έστω κι αν αυτή σε αγνοεί και σου φέρνεται άσχημα ή σε περιφρονεί. Τότε θα μπορέσεις να τη σκλαβώσεις και να την επαναφέρεις κοντά σου, όταν της δείξεις μεγάλο ενδιαφέρον, πολλή αγάπη και στοργή. Διότι δεν υπάρχει πιο αποτελεσματικό μέσο από αυτούς τους ιερούς δεσμούς και μάλιστα στη σχέση του άντρα και της γυναίκας. Γιατί τον υπηρέτη σου με το φόβο θα μπορέσεις να τον υποτάξεις, στην πραγματικότητα όμως ούτε κι αυτόν, διότι γρήγορα μόλις βρει ευκαιρία θα εξαφανιστεί. Με εκείνη όμως που έγινε σύντροφος της ζωής σου, μητέρα των παιδιών σου, μ' εκείνη που ένιωσες μαζί της κάθε ευφροσύνη, μ' εκείνη να συνδέεσαι μαζί της όχι με το φόβο, ούτε με τις απειλές, αλλά με την αγάπη και την αγαθή διάθεση» (Ομιλία κ', κεφ. 4).

β) Ο άντρας οφείλει να αγαπά τη γυναίκα του, όπως ακριβώς αγαπά το ίδιο του το σώμα, όπως αγαπά τον εαυτό του δηλαδή.

Με πόση, αλήθεια, απλότητα τονίζει ο απόστολος των Εθνών το χρέος που έχει ο άντρας να αγαπά τη γυναίκα του! Έτσι, λέει, οφείλει να αγαπά τη γυναίκα του, όπως αγαπά το ίδιο του το σώμα. Και όποιος αγαπά τη γυναίκα του, τον εαυτό του αγαπάει. Ποιός, αλήθεια, μισεί τη σάρκα του και αδιαφορεί για το σώμα του, για τον εαυτό του; Κανένας βέβαια. Αντίθετα όλοι μας τον προσέχουμε τον εαυτό μας και το περιποιούμαστε το σώμα μας. Και όμως αυτό το παράγγελμα του Παύλου που φαίνεται τόσο απλό και τόσο λογικό, όπως θα δούμε στη συνέχεια, δεν είναι και τόσο εύκολο στην εφαρμογή, όπως δείχνει τουλάχιστο η πραγματικότητα. Και τούτο διότι στην πορεία προς υλοποίηση της αγάπης αυτής αναφέρονται χίλια δυο εμπόδια. Η αγάπη, όπως την εννοεί ο απόστολος και όπως την περιγράφει και την υμνεί ο ίδιος σ' άλλη του επιστολή (Α' Κορ. ιγ' 1-13) δεν είναι εύκολη υπόθεση.

Πως να αγαπήσεις τη γυναίκα σου, όπως αγαπάς τον ίδιο σου τον εαυτό; Τη γυναίκα σου που έζησε και μεγάλωσε σε διαφορετικό οπωσδήποτε περιβάλλον, που έχει διαφορετικές από εσένα συνήθειες, αντιλήψεις και πεποιθήσεις όχι όμοιες με τις δικές σου, δικό της πιστεύω και βιοθεωρία, δική της τελospάντων ιδιοσυγκρασία και προσωπικότητα; Τη γυναίκα σου που έχει ίσως ιδιορρυθμίες, ιδιοτροπίες, αδυναμίες και ελαττώματα ανυπόφορα; Πως ακόμη να την αγαπήσεις,

όταν με τον καιρό διαπιστώνεις πως υπάρχουν βασικές διαφορές ανάμεσα στο δικό σου και το δικό της χαρακτήρα; Πώς, πολύ περισσότερο, να της δείξεις τόση αγάπη, όταν βλέπεις ότι σε πικραίνει και σε στενοχωρεί, συνειδητά η ασυνείδητα, με χίλιους δυο τρόπους; Είναι δυνατόν; Και όμως ο Παύλος επιμένει· «οὕτως ὀφείλουσιν οἱ ἄντρες ἀγαπᾶν τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας, ὡς τὰ ἑαυτῶν σώματα». Γιατί; Γιατί απλούστατα αυτό που εμείς θεωρούμε παράλογο ο απόστολος το θεωρεί λογικό και απαραίτητο για την ομαλή και παντοτινή, ισόβια συμβίωση.

Και το θεωρεί λογικό, διότι με το γάμο ο άντρας και η γυναίκα αποδεσμεύονται από κάθε άλλο δεσμό, από κάθε άλλη επιρροή (φίλων, συγγενών, αδελφών και αυτών ακόμη των γονέων, του πατέρα και της μητέρας) και γίνονται πια ένα σώμα, μια σάρκα. Είναι πλέον μέλη ενός και του αυτού σώματος. Θα ήταν λοιπόν παράλογο το ένα μέλος να εργάζεται και να ενεργεί σε βάρος του άλλου, θα ήταν παράλογο να μη συνεργάζονται αρμονικά· γιατί, αν γίνει κάτι τέτοιο, επόμενο είναι όλο το σώμα να καταστραφεί. Κατά τον ίδιο τρόπο καταστρέφεται και ο γάμος, όταν ο άντρας και η γυναίκα δε συνεργάζονται, όταν ο καθένας τραβάει το δρόμο του, όταν λείπει η αγάπη, ο ισχυρός και συνεκτικός και σωτήριος αυτός δεσμός του αντρόγунου. Κλονίζεται ο γάμος και πολλές φορές διαλύεται, όταν ο άντρας ή η γυναίκα ή και οι δυο μαζί δεν κατορθώνουν να αποδεσμευθούν από πρόσωπα και πράγματα και γίνονται έρμια ξένων επιρροών.

Κλυδωνίζεται και διασαλεύεται ο γάμος, όταν δε βασιλεύει ανάμεσα στο αντρόγυνο η πραγματική αγάπη, η οποία, κατά τον Παύλο (Α΄ Κορ. ιγ΄ 4-7) «μακροθυμεί», «πάντα στέγει», «πάντα ὑπομένει» και «οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς»· ὅποιος δηλ. πραγματικά αγαπά είναι μεγαλόψυχος, ανεκτικός και με πλατιά καρδιά· είναι μακρόθυμος· σκεπάζει και παραβλέπει τις ελλείψεις και τις αδυναμίες του συντρόφου του· το χαρακτηριστικό του γνώρισμα είναι η υπομονή που δείχνει σε κάθε περίπτωση· δεν εξετάζει τι τον συμφέρει και δεν επιδιώκει, δεν επιζητεί το ατομικό του συμφέρον.

Αναφέραμε παραπάνω ενδεικτικά ορισμένες από τις αντικειμενικές δυσκολίες που αντιμετωπίζει ενδεχομένως ο άντρας στην υλοποίηση της αγάπης προς τη γυναίκα του, όπως την παραγγέλλει ο απόστολος.

Μήπως όμως υποκριτικά ή τελοσπάντων χωρίς να το καταλαβαίνει υπερβάλλει; Μήπως ο εγωισμός του τον εμποδίζει να δει τις δικές του αδυναμίες, τις δικές του ιδιοτροπίες, τα δικά του ελαττώματα; Μήπως και ο ίδιος άραγε πολλές φορές, θελημένα ή αθέλητα, δεν την πικραίνει και δεν τη στενοχωρεί τη γυναίκα του με τα λόγια του και με τις ποικίλες ενέργειές του; Μήπως και ο ίδιος πολλές φορές δεν την αγνοεί και δεν την περιφρονεί; Πώς λοιπόν μπορεί, πώς τολμάει να έχει την απαίτηση από τη γυναίκα του να είναι εκείνη συνεπής και να τηρεί μονομερώς το καθήκον της απέναντί του, ενώ ο ίδιος δεν προσπαθεί να είναι ανεκτικός και να της προσφέρει την αγάπη που της οφείλει;

Η αμοιβαία επομένως ανοχή, η αμοιβαία μακροθυμία, η αμοιβαία υποταγή, η αμοιβαία προσπάθεια, η αμοιβαία καλή διάθεση, η αμοιβαία κατανόηση, η αμοιβαία προσφορά παράλληλα προς την απάρνηση του εγώ, η αμοιβαία στήριξη και

οικοδομή, η από κοινού συζήτηση και αντιμετώπιση των οποιωνδήποτε προβλημάτων που κάθε φορά ανακύπτουν, όλα αυτά θα κάνουν μόνιμο και σταθερό το δεσμό του γάμου· όλα αυτά θα συντελέσουν ώστε ο γάμος να μη δοκιμάσει κλυδωνισμούς και πολύ περισσότερο να μην καταντήσσει ναυάγιο, αλλά αντίθετα θα συντελέσουν ώστε ο γάμος να είναι λιμάνι υπήνεμο, ένας μικρός παράδεισος.

Παραγγέλματα και αλήθειες της Αγίας Γραφής, όπως «αί γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν ὑποτάσσεσθε ὡς τῷ Κυρίῳ» (Εφεσ. ε' 22), «οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας καὶ μὴ πικραίνεσθε πρὸς αὐτάς» (Κολασ. γ' 18-19), «γυναϊκί... οὐκ ἐπιτρέπω αὐθεντεῖν ἀνδρός» (Α' Τιμ. β' 12), δεν επιτρέπεται δηλ. να εξουσιάζει η γυναίκα τον άντρα της, «τῆ γυναικί ὁ ἀνὴρ τὴν ὀφειλομένην εὐνοίαν ἀποιδιότω, ὁμοίως δέ καὶ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί. ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ὁ ἀνὴρ· ὁμοίως δέ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ἡ γυνή» (Α' Κορ. ζ' 3-4) που λέγονται ειδικά για την περίπτωση των συζύγων, πρέπει να τα έχει πάντοτε υπόψη του το αντρόγυνο, αν θέλει να είναι αρμονική και ιδανική η συμβίωσή του.

Και δεν είναι μόνο αυτά. Η Γραφή βρίθει κυριολεκτικά από αναμφισβήτητες αλήθειες και παραγγέλματα, όπως· «Κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης» (Εβρ. ι' 24), να συναγωνιζόμαστε δηλ. ποιός θα δείξει περισσότερη αγάπη προς τόν άλλο, «εὐχάριστοι γίνεσθε» στις μεταξύ σας σχέσεις (Κολ. γ' 15), «παρακαλεῖτε ἀλλήλους καὶ οἰκοδομεῖτε εἰς τὸν ἕνα», ο ένας δηλ. τον άλλο (Α' Θεσσαλ. ε' 11), «προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους» (Ρωμ. ιε' 7), «ἕκαστος ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν» (Ρωμ. ιε' 2), «ἀντέχεσθε τῶν ἀσθενῶν, μακροθυμεῖτε πρὸς πάντας» (Α' Θεσσαλ. ε' 14), «μὴ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐτέρων ἕκαστος» (Φιλιπ. β' 4), «μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν» (Πράξ. κ' 35) κ.α.π.

Όλες αυτές τις αλήθειες, που αναφέρονται στις ανθρώπινες γενικά σχέσεις, τις διαπροσωπικές, όπως συνήθως λέγονται, και ο ρεαλισμός τους δεν μπορεί από κανέναν βεβαίως να αμφισβητηθεί, γιατί πράγματι εξυπηρετούν και διευκολύνουν κατά τρόπο, αποτελεσματικό αυτές τις σχέσεις και τις κάνουν χωρίς αμφιβολία σωστές και πιο «ανθρώπινες», θα πρέπει οι σύζυγοι να τις έχουν πάντοτε ως οδοδείκτες και για τις μεταξύ τους σχέσεις, αν θέλουν η συζυγία τους να είναι ομαλή και ειρηνική, ζηλευτή και υποδειγματική.

Και το σπουδαιότερο· ποτέ δεν πρέπει να ξεχνά ο καθένας από τους συζύγους αλλά πάντοτε να προσπαθεί να εφαρμόζει το χρυσό κανόνα της Γραφής που σίγουρα μπορεί να αποβεί σωτήριος και να συντελέσει στην προκοπή του αντρόγυνου· «Πάντα οὖν ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς» (Ματθ. ζ' 12). Όπως δηλαδή θέλετε να σας συμπεριφέρονται οι άλλοι, έτσι να συμπεριφέρεσθε κι εσείς σ' αυτούς (πρβλ. και Λουκ. στ' 31). Πολύ βέβαια περισσότερο όταν για κάθε ἔγγαμο ο σύζυγος ή η σύζυγος είναι, κατά κοινή ομολογία, ο κατεξοχήν ἄνθρωπός του!

Για την υποχρέωση που έχουν οι άντρες να αγαπούν τις γυναίκες τους ο ιερός Χρυσόστομος λέει τα εξής· «Δεν πρόκειται για ένα πράγμα που κάνουν χάρη στις

γυναίκες τους, αλλά για κάτι που είναι οφειλή. Διότι, όταν είπε να τις αγαπούν σαν τα σώματά τους, πρόσθεσε· κανείς ποτέ δε μίσησε τη σάρκα του, αλλά την τρέφει καλά και την περιθάλλει. Δηλαδή την περιποιείται με πολλή επιμέλεια. Και πώς μπορεί να αντιληφθεί ο άντρας ότι και η γυναίκα του είναι δική του σάρκα; Άκουσε την απάντηση· Η Αγία Γραφή στην Παλαιά Διαθήκη λέγει πως, όταν ο Θεός έπλασε τη γυναίκα και την είδε ο Αδάμ, αναφώνησε· «Αυτό που βλέπω είναι οστόύν από τα οστά μου και σάρκα από τη σάρκα μου» (Γεν. β´ 23). Και δε λέει μόνο αυτά, αλλά σε άλλο μέρος τονίζει· «και θα είναι οι δύο ενωμένοι σε ένα σώμα» (Εφес. ε´ 31). Και έτσι πρέπει να την αγαπά, όπως ακριβώς και ο Χριστός τρέφει και περιθάλλει την Εκκλησία» (Ομιλία κ´, κεφ. 8).

Ο ίδιος σοφός ιεράρχης τονίζει και τα εξής· «Για χάρη της γυναίκας καλείται ο άντρας να αφήσει εκείνους που τον γέννησαν και από τους οποίους ήρθε στη ζωή και να προσκολληθεί μαζί της. Και ας μην ξεχνάμε ότι ο πατέρας και η μητέρα και το παιδί είναι μια σάρκα, αφού από τη συνάφεια των δύο πρώτων γεννήθηκε το παιδί και έτσι και οι τρεις αποτελούν μια σάρκα. Έτσι κι εμείς με τό Χριστό γινόμαστε μία σάρκα με τη συμμετοχή μας στο μυστήριο της Θείας Κοινωνίας... Δε βλέπεις ότι και στη σαρκική μας ύπαρξη έχουμε πολλά ελαττώματα; Διότι ο ένας είναι κουτσός, ο άλλος έχει στραβά τα πόδια του, ο τρίτος έχει τα χέρια ξερά και ο άλλος κάποιο άλλο μέλος του σώματός του ασθενικό. Και όμως δεν κουράζεται, ούτε το αποκόπτει, αλλά και το προσέχει περισσότερο από τα υγιή και αυτό είναι φυσικό, διότι και αυτά τα ασθενικά μέλη είναι δικά του. Όση, λοιπόν, αγάπη τρέφει ο καθένας για τον εαυτό του, την ίδια νομίζω ότι πρέπει να έχει και προς τη γυναίκα του» (Ομιλία κ´, κεφ. 10).

γ) Ο γάμος είναι εικόνα της μυστικής ένωσης Χριστού και Εκκλησίας· γι' αυτό και θεωρείται το μυστήριο τούτο μέγα, μεγάλης δηλαδή σπουδαιότητας και σημασίας.

Στο στίχο 32 του αποστολικού αναγνώσματος γίνεται παραλληλισμός του γάμου με το δεσμό που έχει ο Χριστός με την Εκκλησία. Κατά τη χριστιανική διδασκαλία ο Χριστός με τη σάρκωση και την ενανθρώπησή Του από άκρα φιλανθρωπία «συγκατέβη έξ ουρανοῦ», αφού άφησε τον Πατέρα, και ήρθε στη γη και «τοῖς ανθρώποις συνανεστράφη» και έγινε έτσι ένα με την Εκκλησία, μ' εμάς δηλαδή τους ανθρώπους που την αποτελούμε. Και το έκαμε αυτό για να μας απαλλάξει από την κατάρρα του προπατορικού αμαρτήματος και αφού μας καθαρήσει και μας ανακαινίσει με τη δύναμη που μας χαρίζει το λουτρό του Αγίου Βαπτίσματος, τελικά να μας αποκαταστήσει «εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα», στην πρώτη μας δηλαδή κατάσταση, στην οποία βρισκόμαστε «πρὸ τῆς παρακοῆς». Έτσι με τὸν τρόπο αυτό μας «ἀνήγαγε ἐκ τοῦ τάφου εἰς τὴν ζωὴν», πραγματοποίησε δηλαδή και έφερε σε πέρας το έργο της σωτηρίας των ανθρώπων.

Για να γίνει όμως αυτό, έγινε ο ίδιος ένα με τους ανθρώπους και έπαθε πολλά ως άνθρωπος· αποκορύφωμα των παθών του υπήρξε η σταυρική του θυσία, την οποία «ἐκὼν κατεδέξατο» για τη δική μας σωτηρία. Έτσι, όπως παρατηρεί ο ιερός Χρυσόστομος, «από την πλευρά του Αδάμ μπήκε η φθορά, ενώ από την πλευρά του Χριστού πήγασε η ζωή. Στον Παράδεισο των πρωτοπλάστων φύτρωσε ο θάνατος, ενώ στο σταυρό του Χριστού έγινε η κατάργηση του θανάτου» (Ομιλία κ´, κεφ. 9).

Μετά την ταφή του, την ανάστασή του, την ανάληψή του στους ουρανοί και την αποστολή του Παρακλήτου, του Αγίου Πνεύματος δηλαδή, είναι διαρκώς μαζί μας, όπως εξάλλου ο ίδιος μας το δήλωσε· «ίδου ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. κη', 20).

Με το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας γινόμαστε εμείς πια μέτοχοι της δικής του θείας φύσεως, όπως Εκείνος έγινε μέτοχος της δικής μας ανθρώπινης φύσεως με την υπερφυσική του θεία γέννηση. Έτσι εξηγείται γιατί ο Παύλος υποστηρίζει πως είμαστε μέλη του σώματος του Χριστού, από τη σάρκα του και από τα οστά του. Ο ίδιος ο απόστολος σ' άλλο σημείο τονίζει πως «ὁ κολλῶμενος τῷ Κυρίῳ ἔν πνευμᾷ ἐστίν» (Α' Κορ. στ', 17), γίνεται δηλαδή ένα πνεύμα με τον Κύριο. Η πνευματική αυτή ένωση Χριστού και Εκκλησίας είναι πράγματι ένα ασύλληπτο μυστήριο που μπορεί κανείς να το προσεγγίσει μόνο με την πίστη. Και εικόνα της μυστικής αυτής ένωσης Χριστού και Εκκλησίας αποτελεί το μυστήριο του γάμου. Ό,τι λοιπόν ειπώθηκε στην αρχή της δημιουργίας για τον άντρα και τη γυναίκα, για το στενό σύνδεσμο του Αδάμ και της Εύας, πραγματοποιήθηκε στην Καινή Διαθήκη με τη μυστική ένωση του Χριστού και της Εκκλησίας.

Με τον παραλληλισμό αυτό ο γάμος εξυψώνεται, εξευγενίζεται και τοποθετείται στη θέση που του αρμόζει· από απλό βιολογικό γεγονός αίρεται σε επίπεδο πνευματικό. **Αρχίζει με το στεφάνωμα των νεονύμφων μπροστά στο θυσιαστήριο του ναού, συνεχίζεται «διά βίου» η αγωνιστική τους πορεία, η οποία απαιτεί μικρές και μεγάλες θυσίες, και καταλήγει «μετά θάνατον» στο Θρόνο του Θεού, όπου θα «αξιολογηθεί» ο έγγαμος βίος τους. Θα κριθούν άραγε άξιοι ενός νέου στεφανώματος, που θα είναι βέβαια και το τελικό, με το αμάραντο στεφάνι της αιώνιας τιμής και δόξας; Θα είναι τουλάχιστο σε θέση να καταθέσουν «πρό τῶν ποδῶν» Αυτού «ἀσπίλους καὶ ἀμώμους τούς στεφάνους», καθαρά και ακηλίδωτα δηλαδή τα στέφανα του γάμου τους;**

Θα παραθέσουμε και πάλι μερικές γνώμες του Χρυσοστόμου από τη γνωστή του ομιλία που συμπληρώνουν και φωτίζουν περισσότερο τα όσα εκθέσαμε παραπάνω· «Για να δείξει ο απόστολος Παύλος πόσο μεγάλος είναι ο δεσμός στο γάμο τον παρομοιάζει με δύο υποδείγματα, με το σώμα και με το Χριστό. Και γι' αυτό διακηρύσσει· «Αυτό το μυστήριο είναι μέγα. Εγώ δε το παρομοιάζω με το δεσμό που έχει ο Χριστός με την Εκκλησία» (Εφεσ. ε' 32). Τι σημαίνουν τα λόγια αυτά; Είναι μέγα, λέει, το μυστήριο αυτό του γάμου, γιατί κάτι το μεγάλο και θαυμαστό υπαινίχτηκε και ο προφήτης Μωϋσής η μάλλον ο ίδιος ο Θεός. Διότι όταν λέγει ο **απόστολος ότι ο γάμος του άντρα και της γυναίκας έχει σχέση με το Χριστό, αυτό υπονοεί, ότι και ο Χριστός άφησε τον ουράνιο Πατέρα και κατήλθε στη γή και συνδέθηκε με τη νύμφη Εκκλησία και έγινε μαζί της ένα πνεύμα. Διότι το διεκήρυξε πάλι ο απόστολος ότι «εκείνος που προσκολλάται στον Κύριο γίνεται ένα πνεύμα μαζί Του», Α' Κορ. στ' 17 (Ομιλία κ', κεφ. 10).**

Και σ' άλλο σημείο της ομιλίας του τονίζει τα εξής για το μυστήριο του γάμου· «Πράγματι είναι μυστήριο ο γάμος και μάλιστα μέγα μυστήριο, διότι εκείνον που σε έφερε στον κόσμο και σε γέννησε και σε ανέθρεψε, ακόμη και εκείνη που πόνεσε

πολύ και ταλαιπωρήθηκε φοβερά για χάρη σου, τους αφήνεις, εκείνους δηλαδή που τόσο πολύ σε ευεργέτησαν και συνήθισες τόσα χρόνια μαζί τους, και προσκολλάσαι και προτιμάς περισσότερο απ' όλους αυτή, (τη γυναίκα σου δηλαδή) που δεν την είδες ούτε είχες τίποτε κοινό μαζί της. Πράγματι είναι μυστήριο ο γάμος. Και όμως οι γονείς των συζύγων δε δυσανασχετούν γιατί χάνουν τα παιδιά τους, αλλά το αντίθετο συμβαίνει· Να στενοχωρούνται, όταν δεν προχωρούν στο γάμο. Και γι' αυτό ευχαριστιούνται, όταν παντρεύονται και για χάρη τους ξοδεύουν πολλά χρήματα και υποβάλλονται σε μεγάλες δαπάνες. Πράγματι είναι μυστήριο ο γάμος, διότι έχει μια σοφία ανεξήγητη. Αυτό δήλωνε και ο Μωϋσής κατά θεία έμπνευση, αυτό και ο Παύλος τώρα διακηρύσσει με το να λέγει ότι προτυπώνει το μυστικό και υπερφυσικό δεσμό του Χριστού με την Εκκλησία» (Ομιλία κ', κεφ. 11).

Η σημασία της εβραϊκής λέξεως «άλληλούϊα»

39. Η λέξη αλληλούϊα, είναι εβραϊκή και σημαίνει· αινείτε, υμνείτε δηλαδή, το Θεό. Ψάλλεται από το Χορό μετά το αποστολικό ανάγνωσμα, ενώ μετά την ανάγνωση του ευαγγελικού αναγνώσματος αντίστοιχη φράση είναι τό· Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι. Κατά τη μετάφραση της Παλαιάς Διαθήκης οι Ο' (Εβδομήκοντα) τη διατήρησαν αμετάφραστη και η χριστιανική Εκκλησία τη χρησιμοποίησε στις διάφορες ιερές Ακολουθίες, καθώς και στη θεία Λειτουργία.

«Σύ, Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς καί διατηρήσαις ἡμᾶς»

40.«Σύ, Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς καί διατηρήσαις ἡμᾶς». Ο στίχος είναι από τον 11ο Ψαλμό. Προφανώς εδώ αναφέρεται στη φύλαξη και προστασία των νεονύμφων αλλά και όλων εκείνων που παρακολουθούν την Ακολουθία του στεφανώματος.

Το θαύμα του Κυρίου «έν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας» ερμηνεύεται ως έκφραση της θείας οικονομίας να εξυψωθεί και καθαγιασθεί ο θεσμός του γάμου

41. «Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ γάμος ἐγένετο έν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας». Πρόκειται για την τρίτη ημέρα μετά την αναχώρηση του Ιησού με τους πρώτους μαθητές του από την έρημο του Ιορδάνη. Κατά την ημέρα αυτή τελέστηκε το πρώτο θαύμα του Κυρίου· η μετατροπή δηλαδή του νερού σε εκλεκτό κρασί κατά τη διάρκεια ενός γάμου που έγινε στην Κανά της Γαλιλαίας, στον οποίο ήταν προσκαλεσμένοι η μητέρα του Ιησού, καθώς και ο ίδιος με τους μαθητές του. Η παρουσία του Κυρίου στο γάμο και η τέλεση του πρώτου θαύματος για χάρη του γάμου, ερμηνεύεται από την ορθόδοξη διδασκαλία ως θεία οικονομία, ως μέριμνα δηλ. του Κυρίου να ευλογήσει, όχι απλά ένα συγκεκριμένο γάμο, αλλά το γάμο γενικά, την ένωση δηλαδή του άντρα και της γυναίκας, και έτσι να τον ανυψώσει και να τον καθαγιάσει.

Διότι, όπως χαρακτηριστικά εξηγείται από τους ιερούς και θεόπνευστους Πατέρες, η παρουσία του Κυρίου στο γάμο και η συνακόλουθη ευλογία δεν ήταν τυχαία και συμπτωματική, αλλά πράγματι έργο της θείας οικονομίας. Ο Κύριος, δηλαδή, που είναι «ἡ πάντων χαρά καί εὐθυμία» ευλόγησε τον «έν Κανᾶ» γάμο «συναφικόμενος» εκεί «τοῖς οἰκείοις μαθηταῖς», για να τιμήσει το σεμνό γάμο επιτελώντας «τό πρῶτον σημεῖον» (θαῦμα) και «κοσμῶν τοῦτον» όχι μόνο «τῇ παρουσίᾳ», με την

απλή δηλ. παρουσία του, αλλά «καί δώρω», δεδομένου ότι «τό ὕδωρ εἰς ἄκρατον μεταβαλὼν», με το θαύμα δηλ. που τέλεσε, «δῶρα τῷ γάμῳ μείζονα πάντων εἰσήνεγκεν», πρόσφερε δηλ. στο γάμο δώρα μεγαλύτερα και σπουδαιότερα από όλους γενικά τους καλεσμένους (βλ. Π.Ν. Τρεμπέλα «Δογματική τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας», τόμ. 3ος, Ἀθήναι 1961, σελ. 323).

Το γεγονός αυτό, η ευλογία του γάμου δηλ., αναφέρεται σε αρκετά σημεία της Ακολουθίας του στεφανώματος. Η ευαγγελική περικοπή κατέχει εξέχουσα θέση στην όλη ακολουθία του μυστηρίου του γάμου και με πολλή σοφία έχει επιλεγεί για το σκοπό αυτό από τους θείους Πατέρες της Εκκλησίας μας. Βλ. και σχόλια αριθ. 13 και 46.

«Τί ἐμοί καί σοί, γύναι; οὔπω ἤκει ἡ ὥρα μου»

42. «Τί ἐμοί καί σοί, γύναι; οὔπω ἤκει ἡ ὥρα μου». Στο διαφαινόμενο αίτημα της Παναγίας να φανερώσει τη θεία του δύναμη ο Ιησούς με την τέλεση θαύματος της απαντά χρησιμοποιώντας όχι την προσφώνηση μητέρα, όπως θα περίμενε κανείς, αλλά την προσφώνηση γύναι, γυναίκα. Και τούτο διότι στη συγκεκριμένη περίπτωση δε θα ενεργήσει ως γιος της Μαρίας, αλλά ως Υιός του Θεού, ως Μεσσίας που διαχειρίζεται τη θεία δύναμη του ουράνιου Πατέρα. Γι' αυτό και δηλώνει πως δέν υπάρχει τίποτε το κοινό ανάμεσα σ' αυτή που τον γέννησε ως άνθρωπο και σ' Αυτόν που θα ενεργήσει ως Θεός, όταν έλθει η ώρα να φανερωθεί δημοσία ως Μεσσίας κάνοντας θαύματα.

«Ὅ,τι ἂν λέγη ὑμῖν, ποιήσατε»

43. «Ὅ,τι ἂν λέγη ὑμῖν, ποιήσατε». Από τα λόγια αυτά της Παναγίας προς τους υπηρέτες φαίνεται πως διέγνωσε πολύ καλά ότι ο Ιησούς θα εκπλήρωνε το αίτημά της· το κατάλαβε αυτό από τον τόνο των απαντητικών λόγων του Ιησού στο συγκαλυμμένο αίτημά της, για τον οποίο τόνο μιλήσαμε στο αμέσως προηγούμενο σχόλιο.

«Χωροῦσαι (αἱ ὑδρίαὶ) ἀνά μετρητάς δύο ἢ τρεῖς»

44. «Χωροῦσαι (αἱ ὑδρίαὶ) ἀνά μετρητάς δύο ἢ τρεῖς». Η χωρητικότητα της κάθε στάμνας υπολογίζεται σε εκατό περίπου κιλά. Ο «μετρητής» ήταν μέτρο (μονάδα) μετρήσεως υγρών και χωρούσε σαράντα περίπου λίτρα.

«Φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ»

45. «Φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ». Αρχιτρίκλινος ονομαζόταν ο προϊστάμενος του συμποσίου, ο αρχιτραπεζάριος, αυτός που φρόντιζε για το συμπόσιο, ώστε να μη λείπει τίποτε από τους συνδαιτυμόνες.

«Ταύτην ἐποίησε τήν ἀρχήν τῶν σημείων ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας καί ἐφάνερωσε τήν δόξαν αὐτοῦ»

46. «Ταύτην ἐποίησε τήν ἀρχήν τῶν σημείων ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας καί ἐφάνέρωσε τήν δόξαν αὐτοῦ». Το γεγονός ότι στην Κανά της Γαλιλαίας κατά τη διάρκεια γάμου ἔκαμε την αρχή της θαυματουργικής του παρουσίας ο Κύριος και φανέρωσε με τον τρόπο αυτό τη δόξα του, δίνει ιδιαίτερη σημασία και βαρύτητα στο θεσμό του γάμου. Θεωρείται ως ἔκφραση της θείας οικονομίας για την εξύψωση και τον καθαγιασμό του γάμου σύμφωνα με τη διδασκαλία των Πατέρων της Εκκλησίας. (Βλ. και σχόλια αριθ. 13 και 41).

Η ομόνοια πρωταρχικό στοιχείο για την ομαλή συμβίωση και την προκοπή του αντρόγυνου

47. «Ἐν εἰρήνῃ καί ὁμονοίᾳ διαφύλαξον». Η ειρήνη και η ομόνοια είναι στοιχεία απαραίτητα για την ομαλή συμβίωση και την προκοπή του αντρόγυνου. Στοιχεία στα οποία συχνά αναφέρεται η χριστιανική διδασκαλία. Ο απόστολος των Εθνῶν π.χ. συνιστά στους χριστιανούς να ἔχουν ομοφροσύνη και ομοψυχία στις μεταξύ τους σχέσεις· γιατί πιστεύει πως πραγματικά ομαλύνουν τις ανθρώπινες σχέσεις και χτίζουν την κοινωνία της αγάπης, όπου δεν υπάρχει χώρος για τη διχόνοια και το φθοροποιό και διαλυτικό της ἔργο.

«Πληρώσατέ μου τήν χαράν, ἵνα τό αὐτό φρονῆτε, τήν αὐτήν ἀγάπην ἔχοντες, σύμψυχοι, τό ἕν φρονοῦντες» εκλιπαρεῖ ο Παῦλος τους αδελφούς της Εκκλησίας των Φιλιππῶν της Μακεδονίας και μέσω αὐτῶν ὅλους μας φυσικά (Φιλιπ. β΄ 2)· ενώ γράφοντας προς τούς Ρωμαίους τους εύχεται μ΄ ὅλη του την ψυχή· Ο Θεός της ειρήνης και της αγάπης, «ὁ Θεός τῆς ὑπομονῆς καί τῆς παρακλήσεως δώη ὑμῖν τό αὐτό φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις κατὰ Χριστόν Ἰησοῦν, ἵνα ὁμοθυμαδόν ἐν ἐνί στόματι δοξάζητε τόν Θεόν» (Ρωμ. ιε΄ 5-6). Και αν η ομοφροσύνη αὐτή, που εκφράζεται βέβαια ως θέλημα Θεοῦ, αναφέρεται στις ανθρώπινες γενικά σχέσεις, πολύ περισσότερο αναντιλέκτως πρέπει να εἶναι βασικό και κυρίαρχο στοιχείο στις σχέσεις των συζύγων.

Αλλά και η θύραθεν παιδεία υπογραμμίζει τη μεγάλη και καθοριστική σημασία της ομόνοιας. «Ἀπό ὁμονοίης τά μεγάλα ἔργα» διακηρύσσει ο φιλόσοφος Δημόκριτος (Ανθ. Στοβ. ΜΓ΄ 40)· με την ομόνοια δηλ. δημιουργούνται τα μεγάλα ἔργα. «Ὁμόνοια μέγιστον ἀγαθόν δοκεῖ εἶναι» καί «ἄνευ ὁμονοίας οὔτ΄ ἄν πόλις εὖ πολιτευθεῖη, οὔτ΄ οἶκος καλῶς οἰκηθεῖη» τονίζει ο Σωκράτης (Ξεν. Απομν. Δ΄ 4,16), ο μέγας αὐτός σοφός της ελληνικής αρχαιότητας που και «χριστιανός προ Χριστοῦ» δίκαια ονομάστηκε· η ομόνοια δηλαδή θεωρεῖται μέγιστο ἀγαθό και δεν εἶναι δυνατό ούτε η πολιτεία καλά να κυβερνηθεῖ χωρίς την ομοφροσύνη των πολιτῶν ούτε το σπίτι μπορεί καθῶς πρέπει να διοικηθεῖ και να ευδοκιμήσει χωρίς την ομόνοια των μελῶν και μάλιστα του αντρόγυνου. Και ο θυμόσοφος λαός μας εκφράζεται χαρακτηριστικότερα για το ἴδιο θέμα με την εκφραστικότερη και γνωστή σ΄ ὅλους μας παροιμία· Η ομόνοια σπίτι χτίζει κι η διχόνοια το γκρεμίζει.

Και ακριβῶς, επειδή καθοριστική για την προκοπή του αντρόγυνου εἶναι η σημασία της ομόνοιας, γι΄ αὐτό και οι ιερές Ακολουθίες του γάμου συχνά πυκνά αναφέρονται σ΄ αὐτή. Ἢδη στην Ακολουθία του αρραβῶνα γίνεται η πρώτη μνεῖα· «Ἐπὲρ τοῦ φυλαχθῆναι αὐτούς ἐν ὁμονοίᾳ...», «ὑπὲρ τοῦ εὐλογηθῆναι αὐτούς

έν ὁμονοία...» (δεήσεις της Συναπτῆς), «διαφύλαξον τούς δούλους σου τούτους έν εἰρήνη καί ὁμονοία» (προτελευταία ευχή), «στήριξον τόν ἀρραβῶνα αὐτῶν έν... ὁμονοία» (τελευταία ευχή). Στην Ακολουθία του στεφανώματος, εκτός από την παρούσα ευχή, για την ομοφροσύνη και την ειρήνη που πρέπει να διέπουν τις σχέσεις των νεονύμφων γίνεται λόγος και σε καθεμιά από τις πρώτες μεγάλες της ευλογίας ευχές· «Παράσχου τοῖς δούλοις σου τούτοις ζωήν εἰρηνικήν» (Α΄ ευχή), «δός αὐτοῖς... ὁμόνοιαν ψυχῶν καί σωμάτων» (Β΄ ευχή), «σύζευξον αὐτούς έν ὁμοφροσύνη» (Γ΄ ευχή).

Αλλά και στην Ακολουθία εις δίγαμον τονίζεται το στοιχείο της ομόνοιας και της ειρηνικής συμβίωσης των συζύγων· «Υπέρ τοῦ συζῆσαι αὐτούς καλῶς έν ὁμονοία...» (δέηση Συναπτῆς), «έν ὁμονοία καί εἰρήνη τάς έντολάς σου ἐργαζόμενοι» (Α΄ ευχή μετά την αλλαγή των δαχτυλιδιών). Τέλος στην Ακολουθία «ἐπί ἐπανασυστάσει γάμου» τα ίδια αυτά στοιχεία, ομόνοια και ειρήνη, που η ἔλλειψή τους διασάλευσε και οδήγησε σε προσωρινό διαζύγιο το γάμο, εμφανίζονται με μια ιδιόζουσα και βαρύνουσα σημασία, αφού στην πράξη αποδείχθηκε πως αναμφισβήτητα αποτελούν την πεμπτουσία της αρμονικής συμβίωσης του αντρόγυνου· «Υπέρ τοῦ δωρηθῆναι αὐτοῖς συμβίωσιν έν ὁμονοία...» (δέηση Συναπτῆς), «ἐπανάγαγε τήν διαταραχθεῖσαν εἰρήνην...», «ἐπιδαψίλευσον αὐτοῖς γαλήνην...» (Ευχή της Ακολ.). Βλ. και σχόλ. αριθ. 11 της ίδιας Ακολουθίας.

«Τίμιον αὐτοῖς τόν γάμον ἀνάδειξον· ἀμίαντον αὐτῶν τήν κοίτην διατήρησον· ἀκηλίδωτον αὐτῶν τήν συμβίωσιν διαμεῖναι εὐδόκησον»

48. «Τίμιον αὐτοῖς τόν γάμον ἀνάδειξον· ἀμίαντον αὐτῶν τήν κοίτην διατήρησον· ἀκηλίδωτον αὐτῶν τήν συμβίωσιν διαμεῖναι εὐδόκησον». Για πολλοστή φορά βλέπουμε στο σημείο τούτο της ιερολογίας του γάμου να γίνεται λόγος για την υποχρέωση που ἔχουν οι νεόνυμφοι να μη μολύνουν το γάμο τους υποκύπτοντας στον πειρασμό και το ατόπημα της συζυγικής απιστίας και να μη διαβρώσουν ἔτσι, σαν το σαράκι, τη μονιμότητα του δεσμού τους. Αντίθετα· καθημερινό τους μέλημα θα πρέπει να είναι να τον κρατήσουν ψηλά το γάμο τους και να αποφεύγουν με φρόνηση καθετί που θα μπορούσε να δημιουργήσει αμφιβολίες για την αμοιβαία πίστη και αφοσίωσή τους και να διαταράξει τη συζυγική τους σχέση· και πολύ περισσότερο θα πρέπει να αποφεύγουν τις παράνομες σχέσεις που, χωρίς αμφιβολία, δημιουργούν σωρεία προβλημάτων και οδηγούν τελικά στη διάλυση του γάμου. «Τίμιος ὁ γάμος έν πᾶσι καί ἡ κοίτη ἀμίαντος» τονίζει και παραγγέλλει ο «ουρανοβάμων» Παύλος (Εβρ. ιγ΄ 4). Αυτό είναι το θέλημα, αυτή είναι η εντολή του Θεού. Και επειδή τούτο πρέπει να εμπεδωθεί στη συνείδηση των νεονύμφων, γι' αυτό και βλέπουμε συχνά πυκνά να γίνεται λόγος στην Ακολουθία του γάμου για το θεμελιώδες τούτο θέμα. Πρβλ. και σχόλ. αριθ. 16 και 57 της παρούσας Ακολουθίας, καθώς και σχόλ. αριθ. 11 της Ακολουθίας του αρραβώνα.

Η «Κυριακή» προσευχή και η θέση της στην Ακολουθία του στεφανώματος

49. Πρόκειται για την προσευχή που μας δίδαξε ο ίδιος ο Κύριος στην «ἐπί τοῦ Ὁρους ὁμιλία» του· γι' αυτό και λέγεται «Κυριακή» προσευχή· είναι το γνωστό σ' όλους μας «Πάτερ ἡμῶν...» (Ματθ. στ΄ 9-13) που με τη συντομία του και την

απλότητά του αποτελεί το χρυσό κανόνα, τον υπογραμμό του «πῶς δεῖ προσεύχεσθαι», πως δηλαδή πρέπει να προσευχόμαστε και ποιό πρέπει να είναι το περιεχόμενο των προσευχών μας. Για τη θέση της «Κυριακής» προσευχής στην όλη Ακολουθία του στεφανώματος βλ. στο αμέσως επόμενο σχόλιο (προς το τέλος).

Το «κοινόν ποτήριον» και η σημασία του

50. «Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι καί τό ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι». Τα λόγια που ψάλλει ο Ιερέας είναι ο στίχος 4 από τον 115ο Ψαλμό. Εκεί ο ψαλμωδός δηλώνει πως για όλα τα αγαθά, για την προστασία και τη σωτηρία που του χάρισε ο Κύριος δεν του απομένει τίποτε άλλο παρά να προσφέρει σ' αυτόν θυσία για όλα αυτά, να λάβει το ποτήριον της ευχαριστίας και γεμάτος ευγνωμοσύνη να επικαλεσθεί το όνομα του Κυρίου.

Στην Καινή Διαθήκη όμως το «ποτήριον σωτηρίου» έχει άλλη διάσταση· είναι αυτή η ίδια η σταυρική θυσία του Κυρίου, από την οποία πηγάζει η δική μας απολύτρωση και σωτηρία. Ειδικότερα στην περίπτωση των νεονύμφων η μετάληψη από το κοινό ποτήρι αποτελεί και έκφραση ευχαριστίας βέβαια για το ευχάριστο γεγονός του γάμου αλλά και εφόδιο για τον έγαμο βίο, για ανεπίληπτη πορεία, για καλλιέργεια πνεύματος κατανόησης, ανοχής, αγάπης και θυσίας· εφόδιο για τις δυσκολίες που θα αντιμετωπίσει η συμβίωση του ανδρόγυνου· εφόδιο για τον αγώνα των νεονύμφων προς τήρηση των εντολών του Θεού, προς άσκηση της αρετής με στόχο την τελειότητα.

Ποιό όμως είναι το πραγματικό περιεχόμενο του «κοινού ποτηρίου» και γιατί ονομάζεται «κοινόν» το ποτήρι τούτο στο Μικρό Ευχολόγιο; Ο πρωτοπρεσβύτερος Κων/νος Καλλίνικος στο βιβλίο του «Ο Χριστιανικός ναός καί τά τελούμενα ἐν αὐτῷ», Ἔκδ. Β΄, Ἀθήναι 1958, σελ. 554 κ. ε., γράφει τα εξής (σε ελεύθερη δική μας απόδοση) διαφωτιστικά· Επειδή το πρώτο θαύμα του Χριστού στην Κανά της Γαλιλαίας ήταν η μεταστοιχείωση του νερού σε κρασί ο Ιερέας κατά τη διάρκεια της τελετής του γάμου προσκομίζει και προσφέρει στους νεονύμφους «πρός πόσιν» ποτήρι γεμάτο κρασί. Αυτό εμείς το λέμε «κοινόν ποτήριον», διότι υποτυπώνει την κοινότητα του βίου των νεονύμφων, οι οποίοι έχουν χρέος να αδειάσουν «μέχρι τρυγός», μέχρι την τελευταία τους δηλ. πνοή, όλα τα ευχάριστα και τα δυσάρεστα, τα ευφρόσυνα και τα ανιαρά· οι Ρώσοι το λένε «ένωση», επειδή συνενώνει και κάνει ένα κράμα το νερό με το κρασί, την καρδιά του άντρα με την καρδιά της γυναίκας.

Η σημασία όμως του κοινού ποτηρίου δεν είναι μόνο μεταφορική, αλλά και λειτουργική. Στην παλαιοχριστιανική εποχή οι νεόνυμφοι κοινωνούσαν κανονικά «τῶν ἀχράντων Μυστηρίων», τελώντας τους γάμους τους μετά τη θεία Λειτουργία, όπως φαίνεται και από τη σαφή διάταξη του Ευχολογίου. Ο Συμεών ο Θεσσαλονίκης (15ος αι. μ.Χ.) μας πληροφορεί ότι οι νεόνυμφοι μεταλάμβαναν κατά την τελετή του γάμου «εἰ γε ικανῶς εἶχον»· και μόνο στους μή ικανούς (μή άξιους), όπως ήταν π.χ. οι δίγαμοι και οι όμοιοί τους, δε δίνονταν τα θεία Δώρα, αλλά μόνο το κοινό ποτήρι με το κρασί. Με την πάροδο όμως του χρόνου από θρησκευτική αμέλεια απαλείφθηκε σιγά σιγά από το μυστήριο του γάμου η θεία Μετάληψη, μολονότι μέχρι σήμερα εξακολουθεί να απαγγέλλεται κατά την τέλεση του

μυστηρίου η «Κυριακή» προσευχή που προετοιμάζει, όπως είναι γνωστό, προς τη θεία Κοινωνία. Έτσι τουλάχιστο εξηγείται από πολλούς η θέση της «Κυριακής» προσευχής στην όλη Ακολουθία του στεφανώματος. Για τήν «Κυριακή» προσευχή βλ. προηγούμενο σχόλιο.

Ο «χορός του Ησαΐα» και η σημασία του

51.«Ήσαΐα χόρευε...». Το πρώτο από τα τρία χαρμόσινα Τροπάρια που ψάλλονται κατά τη διάρκεια της κυκλικής περιστροφής των νεονύμφων «περί τό τραπεζίδιον» αναφέρεται στην Παρθένο Μαρία. Είναι ένας ύμνος προς την Παναγία που αξιώθηκε για την ταπεινοσύνη της και την αρετή της να συλλάβει με τρόπο θαυματουργικό και να γεννήσει τον Ιησού Χριστό, το Θεάνθρωπο και Σωτήρα μας. Η Θεοτόκος, κατά την ορθόδοξη διδασκαλία, είναι των «βροτῶν ἢ σωτηρία» (δ΄ τροπ. η΄ ωδῆς Ακαθ. ύμνου), η «τόν ἀχώρητον Θεόν ἐν γαστρί χωρήσασα» (θ΄ ωδή Μ. Τρίτης), το «δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου» και το «χωρίον τοῦ ἀπείρου Πλαστοουργοῦ» (θ΄ καταβ. Πεντηκοστής), «ἡ μόνη ἄμωμος ἐν γυναιξί» (γ΄ τροπ. θ΄ ωδῆς Ακαθ. ύμνου), η «γέφυρα» η «μετάγουσα τούς ἐκ γῆς πρός οὐρανόν» (γ΄ οἶκος Ακαθ. ύμνου), «τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἢ ἀνάκλησις», «τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἢ λύτρωσις» (α΄ οἶκος Ακαθ. ύμνου), είναι αυτή από τῆν οποία σαρκώθηκε, «ἐξ ἧς Θεός ἐσαρκώθη» (κάθισμα Θεοτοκίο του Ὁρθρου πλαγ. Δ΄ ἤχου), ο Λόγος του Θεού και πάμπολλα άλλα. Γι΄ αυτό κάθε δοξολογία προς τον Υἱό της Παρθένου είναι ταυτόχρονα μακαρισμός προς την Παναγία Μητέρα.

Η μνεία του Προφήτη Ησαΐα στο τροπάριο έχει φυσικά το λόγο της. Ο Ησαΐας προφήτευσε αρκετούς αιώνες προ Χριστού τη σάρκωση του Υιού και Λόγου του Θεού με τα εξής λόγια· «Ἰδού ἡ Παρθένος ἐν γαστρί ἔξει· καί τέξεται υἱόν, καί καλέσουσι τό ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ» (7,14). Το ὄνομα Εμμανουήλ είναι εβραϊκό και σημαίνει «μεθ΄ ἡμῶν ὁ Θεός». Η λέξη Ανατολή στους Εβραίους είχε και θρησκευτικό χαρακτήρα· «Ἰδού ἀνήρ, Ἀνατολή ὄνομα αὐτῶ», λέγει ο προφήτης Ζαχαρίας (6,12). Ανατολή, λοιπόν, είναι ο ίδιος ο Θεός, «ἡ ἄναρχος Θεότης» κατά τον Ισίδωρο τον Πηλουσιώτη. «Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἀνατολή ἐξ ὕψους» λέει ο ευαγγελιστής Λουκάς (α΄ 78) και εννοεί το Χριστό που κατέβηκε από τον ουρανό με τη θεία του ενανθρώπιση. Στην υμνογραφία των Χριστουγέννων ο Χριστός αποκαλείται «Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης», «ἐξ ὕψους ἀνατολή» και «ἀνατολή ἀνατολῶν» (βλ. απολυτ. και εξαποστειλ. της εορτής).

Τι μπορεί να σημαίνει όμως το τροπάριο αυτό για τους νεονύμφους; Οπωσδήποτε πέρα από το χαρμόσινο τόνο του που διαχέεται και αντανakλάται στα πρόσωπα των νεονύμφων που αξιώθηκαν κι αυτοί να «χορέψουν το χορό του Ησαΐα», κατά τη λαϊκή έκφραση, και πέρα από την ενδόμυχη προσμονή να χαρούν κι αυτοί τη χαρά της τεκνογονίας, το σπουδαιότερο μήνυμα του τροπαρίου προς τούς νεονύμφους, κατά την ταπεινή μας γνώμη, είναι άλλο.

Η σεμνή κόρη της Ναζαρέτ, αυτή «ἡ δούλη Κυρίου», ήταν η ενσάρκωση της απόλυτης υπακοῆς στο Θεό· ήταν η ταπεινή και αθόρυβη εργάτρια των εντολών του Θεού· απέπνεε το άρωμα της ανεπιτήδευτης και πραγματικής ευλαβείας· ήταν ολοκληρωτικά αφοσιωμένη στο Θεό· ήταν κατά κυριολεξία «κεχαριτωμένη», την

είχε δηλαδή επισκιάσει πέρα για πέρα η χάρη του Θεού. Γι' αυτό και κρίθηκε άξια της ύψιστης τιμής να κυοφορήσει το Σωτήρα του κόσμου, να γίνει βοηθός του Θεού στο έργο της αποκατάστασης και της δικαίωσης του ανθρώπου, να γίνει «ή πύλη τῆς σωτηρίας» (1θ' οίκος Ακαθ. ύμνου) για το ανθρώπινο γένος. Γι' αυτό τη μακαρίζουν «πᾶσαι αἱ γενεαί».

Υπόδειγμα προς μίμηση, λοιπόν, άριστο η Παναγία για όλους μας. Υπογραμμός και οδοδείκτης για την πορεία των νεονύμφων. Αν γνήσια είναι η προσπάθειά τους προς την κατεύθυνση αυτή, προς το δρόμο που μας υπέδειξε εκείνη, τότε πλούσια θα είναι η αμοιβή και η «ανταπόδοση» του Θεού, τότε ευλογημένη θα είναι η συμβίωσή τους και ολοκληρωμένη η οικογενειακή τους χαρά και ευτυχία.

Θα ήθελα επιπροσθέτως να σημειώσω και τα εξής σχετικά με το τροπάριο τούτο και τη σημασία του στην όλη Ακολουθία του στεφανώματος. Με το «Ἡσαΐα χόρευε...» η Ακολουθία του στεφανώματος φτάνει στο αποκορύφωμά της. Η στιγμή αυτή είναι επισημότερη. Μετά το «χορό του Ησαΐα» είναι αδύνατο πια να προσβληθεί νομικά το έγκυρο του γάμου και κατασφαλίζεται μια για πάντα και αμετάθετα η ένωση, ο δεσμός των νεονύμφων. Ο θρησκευτικός αυτός χορός -παρόμοιο χορό έχουμε και κατά την τέλεση των μυστηρίων του βαπτίσματος και της ιεροσύνης- **ερμηνεύεται ως έκφραση πνευματικής και ουράνιας ευθυμίας για τη μυστική ένωση των νεονύμφων και πνευματικής αγαλλίασης για την έκχυση σ' αυτούς «ἄνωθεν» της θείας χάρης και δωρεάς.**

Με το «χορό του Ησαΐα» διαλαλείται ακόμη, κατά τον παραστατικότερο τρόπο, ο σκοπός του γάμου, ο οποίος βέβαια αποβλέπει στη δημιουργία οικογένειας, στη γέννηση δηλαδή και στη μόρφωση νέων μελών της Εκκλησίας του Χριστού· εξασφαλίζεται έτσι, με την ενεργό συμμετοχή του ανδρόγυνου, η συνέχεια στο απολυτρωτικό έργο του Εμμανουήλ. Με τη μνεία εξάλλου του ονόματος της Παρθένου τονίζεται πως καί σ' αυτόν ακόμη το γάμο υπάρχει παρθενία και εγκράτεια, υπό ευρύτερη βέβαια έννοια και υπό το πνεύμα της χριστιανικής διδασκαλίας εννοούμενη, η οποία διδασκαλία δεν πάει κόντρα προς τη φύση και δεν απαγορεύει τις χαρές του έγγαμου βίου, αλλά δεν επιδοκιμάζει και την κάθε είδους διαστροφή και ηθική παρεκτροπή (βλ. Α' Κορ. ζ' 4-5).

Τέλος θα ήθελα να προσθέσω πως χορούς με θρησκευτικό χαρακτήρα, ζωηρότερους μάλιστα, συναντούμε και στην Π.Δ. (π.χ. Έξοδ. 15,20-21), αλλά και στην ελληνική αρχαιότητα, όπως π.χ. φανερώνει ο ευριπίδειος στίχος· «στήσομεν ἄρ' ἄμφι βωμόν, ὧ πάτερ, χορούς;» (Ίφιγ. ἐν Αὐλίδι, στιχ. 676). Για όλα αυτά τα επιπρόσθετα στοιχεία βλ. Κ. Καλλινίκου «Ὁ χριστιανικός ναός καί τά τελούμενα ἐν αὐτῷ», Ἀθήναι 1958, σελ. 555-556.

«Ἅγιοι Μάρτυρες, οἱ καλῶς ἀθλήσαντες καί στεφανωθέντες» 52.

«Ἅγιοι Μάρτυρες...». Το δεύτερο τούτο τροπάριο, που ψάλλεται σε ήχο βαρύ, από μια πρώτη ματιά μοιάζει σαν ξένο σώμα στην όλη χαρούμενη ατμόσφαιρα που επικρατεί τη στιγμή αυτή της Ακολουθίας του στεφανώματος· γι' αυτή την ατμόσφαιρα μιλήσαμε στο αμέσως προηγούμενο σχόλιο. Τι σχέση μπορεί να έχουν,

αλήθεια, η μνεία των Μαρτύρων και το μαρτυρικό τους στεφάνωμα με τους νεονύμφους που τη στιγμή αυτή «χορεύουν το χορό του Ησαΐα», όπως χαρακτηριστικά λέει ο λαός, και πλέουν σε πελάγη ευτυχίας, καθώς βλέπουν να γίνεται πραγματικότητα το όνειρό τους και ύστερα από λίγο θα δεχθούν τις ευχές όλων για βίο «ανέφελο», «ανθόσπαρτο» κ.λπ.; Και όμως έχουν σχέση και σημασία μεγάλη για τους νεονύμφους. Πέρα από όσα είπαμε στο σχόλιο αριθ. 28, μνημονεύοντας τη γνώμη του Ιωάννη του Χρυσοστόμου, ο οποίος υποστηρίζει πως τα στεφάνια των νεονύμφων συμβολίζουν τη νίκη τους πάνω στα πάθη τους, για την οποία και στεφανώνονται σαν άλλοι αθλητές, η μνεία των Μαρτύρων και των μαρτυρικών τους στεφάνων κρύβει ένα βαθύτερο νόημα για τους νεονύμφους.

Διότι η πραγματικότητα δείχνει πως ο έγγαμος βίος δεν είναι δρόμος σπαρμένος με τριαντάφυλλα· θα λέγαμε καλύτερα· σπάνια είναι «ανθόσπαρτος», και ποτέ σχεδόν δεν είναι «ανέφελος». Το αντίθετο συνήθως συμβαίνει· είναι «δρόμος μετ' εμποδίων», είναι πορεία ανηφορική και δύσκολη. Πολλοί, οι περισσότεροι μάλλον, κατά τη διάρκεια του έγγαμου βίου τους δοκιμάζονται ποικιλοτρόπως, «σηκώνουν σταυρό»· άλλοι ελαφρότερο, άλλοι βαρύτερο. Δεν υπάρχει γι' αυτό καμιά αμφιβολία· αυτή είναι η σκληρή πραγματικότητα. Μας το βεβαίωσε με τρόπο κατηγορηματικό ο ίδιος ο Θεάνθρωπος Ιησούς· μας προειδοποίησε· «έν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε» (Ιω. ιστ' 33)· θα δοκιμάσετε θλίψεις, θα πονέσετε, θα γευτείτε πολλά «φαρμάκια». Ας μην έχουμε λοιπόν ψευδαισθήσεις και ας μην είμαστε ουτοπιστές· ας προσγειωθούμε ρεαλιστικά· για να μην «πέσουμε από τα σύννεφα». Γιατί, αν η ζωή γενικά είναι δύσκολη και σκληρή, πολύ περισσότερο ο έγγαμος βίος είναι ένας διαρκής μόχθος και πολύμορφος αγώνας, μια συνεχής και κοπιαστική προσπάθεια με πολλές κατευθύνσεις και ποικίλα «μέτωπα».

Γι' αυτό και χρειάζεται μεγάλη προετοιμασία και προσοχή πριν προχωρήσει κανείς στο γάμο. Πρέπει να προσέξει πολλά πράγματα σχετικά με την τελική εκλογή του συντρόφου. Γιατί, όπως λέει χαρακτηριστικά ο θυμόσοφος λαός μας «ο γάμος δεν είναι μπάλωμα να το ξηλώσουμε»· το διαζύγιο δηλαδή, έστω και «κοινή συναινέσει», δεν είναι λύση· όσο εύκολο κι αν φαντάζει στους σημερινούς νέους. Πάνω απ' όλα προς ευδοκίμηση του δεσμού του γάμου χρειάζεται, για να χρησιμοποιήσουμε λέξη του συρμού, υποδομή.

Για να αντιμετωπισθούν δηλαδή τα ποικίλα προβλήματα, οι ποικίλες δυσχέρειες, τα αναπάντεχα, τα δυσβάσταχτα φορτία, τα μικρά και μεγάλα βάσανα του έγγαμου βίου, χρειάζονται εφόδια που θα βοηθήσουν στο ξεπέρασμα των οποιωνδήποτε αντιξοοτήτων της ζωής, που δε θα επιτρέψουν να γονατίσει το αντρόγυνο κάτω από το βάρος τους· εφόδια που θα το κρατήσουν ενωμένο «διά βίου», για πάντα, και θα αποτρέψουν τους κλυδωνισμούς και το ναυάγιο· εφόδια που θα βοηθήσουν κυρίως και τον άντρα και τη γυναίκα να αγωνιστούν «τόν άγωνα τόν καλόν» (Β' Τιμ. δ' 7), με σταθερότητα και συνέπεια, με υπομονή και ελπίδα πως στο τέλος της γήινης τούτης αγωνιστικής τους πορείας τους περιμένει «ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος» (Β' Τιμ. δ' 8), τον οποίο θα τους «αποδώσει» ο Κύριος σε αντάλλαγμα της καλής τους αθλήσεως στο στίβο του έγγαμου βίου τους. Ακριβώς όπως έχει στεφανώσει μέχρι τώρα με το στέφανο του μαρτυρίου ολόκληρο πλήθος μαρτύρων, «νέφος μαρτύρων» όπως λέει ο Παύλος (Εβρ. ιβ' 1), για την πίστη τους και το

αγωνιστικό τους φρόνημα.

Όλοι αυτοί «οἱ καλῶς ἀθλήσαντες καὶ στεφανωθέντες» παρακολουθούν με ενδιαφέρον και στοργή «τόν προκείμενον» αγώνα των νεονύμφων· γι' αυτό και τους παρακαλούμε να μεσιτεύουν, να «πρεσβεύουν προς Κύριον» γι' αυτούς· για να τερματίσουν επιτυχώς κι αυτοί στην αγωνιστική τους πορεία και στεφανωθούν με το αμάραντο στεφάνι της αιώνιας δόξας. Και οι νεόνυμφοι στο δύσκολο, πολύμοχθο και πολύμορφο αγώνα τους προς αντιμετώπιση των αντιξοοτήτων του βίου και στην ειλικρινή τους προσπάθεια για την αλληλοσυμπλήρωσή τους και την προσωπική τους τελείωση ποτέ βέβαια δεν πρέπει να ξεχνούν ότι πέρα από τις «πρεσβείες» των αγίων μαρτύρων έχουν πάνω απ' όλα συμπαραστάτη και συναντιλήπτορα τον ίδιο τον Παντοδύναμο.

Δεν είναι επομένως μόνοι τους στον αγώνα και στις φουρτούνες· δεν πρέπει να πτοούνται· «θαρσεείτε» τους λέει εμψυχώνοντάς τους· «ἐγὼ νενίκηκα τόν κόσμον» τους διαβεβαιώνει (ΐω. ιστ' 33)· ενώ συνάμα τους υπόσχεται· «Ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἶμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. κη' 20). Και εξίσου ενθαρρυντικός για το κάθε αντρόγυνο στον καθημερινό του αγώνα ηχεί και ο άλλος κατηγορηματικός, γεμάτος από ενδιαφέρον και αγάπη και τόσο παρήγορος λόγος του Κυρίου· «Οὐ μή σε ἀνῶ οὐδ' οὐ μή σε ἐγκαταλίπω»· ποτέ δηλ. δε θά σ' αφήσω, ποτέ δε θα σε εγκαταλείψω· πάντοτε θα εἶμαι μαζί σου (Εβρ. ιγ' 5). Πρβλ. και τὰ παράλληλα και ταυσόσημα χωρία της Π.Δ.· Δευτερ. 31,6-8 και Ιησ. Ν. 1,5 και 9.

«Αποστόλων καύχημα, Μαρτύρων αγαλλίαμα»

53. «Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός...». Το τροπάριο τούτο είναι ένας ύμνος στη δόξα του Χριστού. Εδώ ο Χριστός αποκαλείται καύχημα των Αποστόλων και αγαλλίαμα (=μεγάλη χαρά) των Μαρτύρων. Οι Άγιοι Απόστολοι, όπως γνωρίζουμε, πιστοί στο παράγγελμα του Κυρίου «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη» (Ματθ. κη' 19), αφιέρωσαν ολόκληρη τη ζωή τους στη διάδοση της διδασκαλίας του Χριστού. Από την ημέρα της Πεντηκοστής ιδίως αποβάλλουν τη δειλία και γίνονται οι διαπρύσιοι και μέχρι θανάτου απτόητοι κήρυκες της αναστάσεως και της θείας καταγωγής του Ιησού. Το ότι αξιώθηκαν να ακούσουν με τα ίδια τους τα αυτιά τα λόγια του Κυρίου και να ιδούν με τα ίδια τους τα μάτια τα θαυμαστά του έργα το θεωρούσαν καύχημά τους. Αλλά και οι Άγιοι Μάρτυρες με την ανεπίληπτη βιοτή τους και το μαρτυρικό τους θάνατο συντέλεσαν ώστε να φανερωθεί και να διαδοθεί ανά τον κόσμο η πίστη στον Τριαδικό Θεο. Χωρίς γογγυσμούς και «χαίροντες ἔπασχον» οι αναρίθμητοι μάρτυρες της χριστιανικής πίστεως· το ότι διώκονταν και υπέφεραν γι' αυτή το θεωρούσαν τιμή τους· ο Χριστός ήταν το «ἀγαλλιάμά» τους.

Οπωσδήποτε όμως καύχημα και αγαλλίαμα μπορεί να αποτελέσει το παράδειγμα του Κυρίου και η τήρηση των εντολών του και για τους νεονύμφους. Δεν υπάρχει πράγματι μεγαλύτερη χαρά από αυτή· να νιώθεις πως η κάθε σου ενέργεια, η όλη σου συμπεριφορά κινείται μέσα στα

πλαίσια των νόμων του Θεού· μοναδικό και αναφαίρετο «καύχημα και αγαλλίαμά σου» να είναι το γεγονός ότι είσαι «μιμητής Χριστού», ότι πορεύεσαι έμπρακτα το δρόμο που υπέδειξε Εκείνος και ότι βιώνεις γνήσια, με πίστη, υπομονή και ελπίδα το άγιο θέλημά του. Όταν από μια τέτοια αντίληψη, από ένα τέτοιο πνεύμα διακατέχονται οι νεόνυμφοι και πρὸς αυτό κατατείνουν ειλικρινά οι προσπάθειές τους συντελούν κατά τον καλύτερο τρόπο στη δόξα του Θεού και προσελκύνουν αναμφισβήτητα πλούσια την προστασία, την ευλογία και τη χάρη του.

«Μεγαλύνθητι, Νυμφίε, ὡς ὁ Ἄβραάμ...»

54. Η συντομότερη αυτή ευχή αλλά μεστότατη σε νόημα απευθύνεται από τον Ιερέα - Λειτουργό του Υψίστου προσωπικά στο νυμφίο (γαμπρό). Είναι η ευχή αυτής της ίδιας της Εκκλησίας· είναι η ευχή, σε τόνο κάπως προστακτικό, αυτού του ίδιου του Θεού προς το νυμφίο· για να συναισθανθεί και να συνειδητοποιήσει ο νυμφίος το χρέος του και το καθήκον του· για να πάρει στα σοβαρά την υπόθεση του γάμου· για να καταλάβει πως είναι υπόλογος απέναντι του Θεού· για να κατανοήσει καλά πως μόνο με την τήρηση των εντολών του Θεού, μόνο αν πορεύεται σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, θα γίνει μεγάλος και θα αποσπάσει την ευλογία του Θεού. Ὅπως ακριβώς συνέβη με τον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ, τις μεγάλες αυτές μορφές της Π.Δ., τις οποίες ο νυμφίος πρέπει να έχει πάντοτε ως υπόδειγμα· γι' αυτό και προβάλλονται για μια ακόμη φορά σ' αυτήν εδώ την ευχή (βλ. και παραπάνω σχολ. αριθ. 12). Η φράση της ευχής «μεγαλύνθητι, νυμφίε, ὡς ὁ Ἄβραάμ» ηχεί στα αυτιά του γαμπρού την ώρα τούτη του μυστηρίου τιμητικά, χαρμόσινα και ευχάριστα βέβαια, αλλά και σαν προσταγή να αντιληφθεί τη μεγάλη και σοβαρή αποστολή που έχει να επιτελέσει στον έγγαμο βίο του που μόλις τώρα αρχίζει.

Ο Αβραάμ αναδείχθηκε πράγματι μεγάλος, σύμφωνα εξάλλου με την υπόσχεση του ίδιου του Θεού «μεγαλυνῶ τό ὄνομά σου» (Γεν. ιβ' 2). Οι ιεροί συγγραφείς μας τον αναφέρουν ως τον κατεξοχήν άνθρωπο του Θεού. Οι Αγίες Γραφές μας τον παρουσιάζουν ως πρότυπο πίστεως και πειθαρχίας προς το Θεό· ευσεβούς τήρησης των θρησκευτικών του καθηκόντων· ταπεινοφροσύνης και νηφάλιας αντίληψης· παρά τη μεγάλη του αρετή και τα πολλά του πλούτη έλεγε· «έγώ δέ είμι γῆ και σποδός» (Γεν. ιη' 27). Ακόμη παρουσιάζεται στις Αγίες Γραφές ως άνθρωπος δίκαιος, ειρηνικός και συμβιβαστικός και πάρα πολύ φιλόξενος. Η φιλοξενία του Αβραάμ έγινε περιώνυμη, ξακουστή· συνοδευόταν πάντοτε με πολλή προθυμία, αφθονία και απλοχεριά και εγκαρδιότητα. Αξιώθηκε μάλιστα να φιλοξενήσει και αυτόν τον ίδιο τον Τριαδικό Θεο που παρουσιάστηκε στον Αβραάμ με τη μορφή τριών ανδρών. Η φιλοξενία αυτή του Αβραάμ (Γεν. ιη' 1-15) ενέπνευσε στους αγιογράφους της Εκκλησίας μας ωραιότατες παραστάσεις, όπως είναι π.χ. η γνωστή εικόνα της Αγίας Τριάδας που τιτλοφορείται συνήθως «Η Φιλοξενία του Αβραάμ», και στους υμνογράφους χαρακτηριστικούς ύμνους, όπως ο εξής·

Μέτοικος ὑπάρχων ὁ Ἄβραάμ κατηξιώθη τυπικῶς ὑποδέξασθαι, ἐνικόν μὲν Κύριον, ἐν τρισίν ὑποστάσεσιν, ὑπερούσιον, ἀνδρικαῖς δέ μορφώσεσιν. (Ὡδή στ' Τριαδικού κανόνα του Μεσονυκτικού του Γ' Ἰχου).

Ο ίδιος ο Ιησούς υπογραμμίζοντας τη λαμπρότητα της μνήμης του Αβραάμ και τη μεγαλοσύνη του χρησιμοποίησε τη μεταφορά, σύμφωνα με την οποία οι ψυχές των δικαίων μετά θάνατο θεωρούνται ότι αναπαύονται στους κόλπους του Αβραάμ (Λουκ. ιστ', 22). Αυτός ήταν ο Αβραάμ. Αξίζει να τον έχει, μαζί με τον Ισαάκ και τον Ιακώβ, ως υπόδειγμα στον έγγαμο βίο του κάθε άντρας· αξίζει το παράδειγμά τους να εμπνέει τον κάθε νυμφίο όχι μόνο στις καλές και ευτυχισμένες στιγμές αλλά και στις μικρές και μεγάλες δοκιμασίες της οικογενειακής ζωής.

«Καί σύ, Νύμφη, μεγαλύνθητι ὡς ἡ Σάρρα...»

55. Η παρούσα ευχή απευθύνεται προσωπικά προς τη νύφη. Είναι ακριβώς αντίστοιχη της προηγούμενης· κι αυτή παρά τη συντομία της κρύβει πολλή σοφία και έχει μεγάλη σπουδαιότητα για τη νύφη. Οι βιβλικές γυναικείες μορφές που προβάλλονται εδώ με έμμεσο τρόπο είναι αντίστοιχα γυναίκες των τριών αντρικών μορφών που μνημονεύθηκαν στην προηγούμενη ευχή· η Σάρρα ήταν η γυναίκα του Αβραάμ, η Ρεβέκκα ήταν η γυναίκα του Ισαάκ και η Ραχήλ ήταν η γυναίκα του Ιακώβ. Τρεις γυναίκες που έζησαν αρμονικά με τους άντρες τους και ένιωσαν μαζί τους την οικογενειακή χαρά, αλλά και τις δοκιμασίες του έγγαμου βίου, και αξιώθηκαν να αποκτήσουν απογόνους ευλογημένους από το Θεό. Τις χαρακτήριζε η σύνεση και η φρονιμάδα, η ανοχή και η σύμπνοια, πνεύμα υπομονής, κατανόησης και συνεργασίας, πάνω απ' όλα φόβος Θεού και συνειδητή τήρηση των εντολών του, η εμπιστοσύνη και ο σεβασμός προς τους άντρες τους, αγάπη ειλικρινής και πραγματική προς αυτούς, αγάπη ανυπόκριτη.

Η Σάρρα υπομένει καρτερικά την ατεκνία της, δε γογγύζει, δε στενοχωρεί και δεν πληγώνει τον άντρα της· αντίθετα, για να γεννήσει παιδί ο Αβραάμ που δεν είχε μέχρι τότε με τη Σάρρα (αργότερα, σε βαθιά γεράματα εκδηλώθηκε σ' αυτούς η εύνοια του Θεού και απέκτησαν με τρόπο θαυμαστό τον Ισαάκ), «η ίδια η Σάρρα παρακίνησε τον Πατριάρχη Αβραάμ να έλθει σε σχέση με την Άγαρ» (τη δούλη του) για το σκοπό αυτό παρατηρεί ο ιερός Χρυσόστομος (Ομιλία κ', κεφ. 19). Τόση ήταν η αγάπη της προς τον Αβραάμ.

Γι' αυτή την αγάπη, την αγάπη γενικά της γυναίκας προς τον άντρα, ο ίδιος ο Χρυσόστομος, ο οποίος την αποδίδει στη μεγάλη πρόνοια του Θεού για χάρη της συζυγίας και της ομαλής συμβίωσης, λέει τα εξής χαρακτηριστικά σε άλλο σημείο της ίδιας ομιλίας του (κεφ. 1)· «Κάποιος μεγάλος άνθρωπος για να περιγράψει τη σφοδρή αγάπη που είχε σε κάποιο από τους φίλους του και τους ομοψύχους του και τον οποίο πενθούσε για το θάνατό του, δεν τον αποκάλεσε πατέρα, μητέρα, τέκνο, αδελφό, φίλο, αλλά πως; Συγκλονίστηκε η ψυχή μου γιατί σε αγαπούσα, λέει, όπως αγαπά η γυναίκα τον άντρα της. Διότι πράγματι περισσότερο από κάθε άλλη τυραννία είναι αυτή η μεγάλη και σφοδρή και τυραννική αγάπη της γυναίκας προς τον άντρα. Και άλλες μορφές αγάπης είναι σφοδρές, όμως αυτή η επιθυμία έχει και τη σφοδρότητα αλλά και τη μονιμότητα και σταθερότητα». Τέτοια αγάπη, βαθιά, μόνιμη και σταθερή, και όχι επιφανειακή και προσωρινή, είχαν η Σάρρα, η Ρεβέκκα και η Ραχήλ, τις οποίες καλείται η νύφη να ομοιάσει και να έχει πάντοτε ως υπόδειγμα, για να «μεγαλυνθεί» με τη σειρά της κι αυτή και να αποσπάσει την ευλογία του Θεού για την άριστη συμπεριφορά της και τη φύλαξη των «όρων του

νόμου», του θείου δηλαδή θελήματος.

Και για να συνδέσουμε τις δύο ξεχωριστές ευχές· Η αγάπη ανάμεσα, στα τρία αντρόγυνα που μνημονεύονται στις χαρακτηριστικές αυτές «αποστροφές» (έτσι αποκαλείται στη λογοτεχνία το σχήμα τούτο, κατά το οποίο διακόπτεται ο κανονικός ρυθμός του λόγου και ο ομιλών στρέφεται και απευθύνεται σε συγκεκριμένο πρόσωπο) ήταν αμοιβαία, δεν ήταν μονομερής· άντρας και γυναίκα συναγωνίζονταν ο ένας τον άλλο σε αρετή· και όταν ερχόταν η στιγμή της αδυναμίας στήριζε ο ένας τον άλλο. Διότι έτσι μόνο πραγματοποιείται η αλληλοσυμπλήρωση, ένας από τους βασικούς σκοπούς του γάμου· έτσι μόνο θα μπορέσει το αντρόγυνο, αλληλοβοηθούμενο και αλληλοϋποστηριζόμενο, να φτάσει στην τελειότητα.

«Εὐλόγησον αὐτῶν εἰσόδους καί ἐξόδους»

56. Για ποιές εισόδους και εξόδους των νεονύμφων γίνεται άραγε λόγος στην παρούσα σύντομη ευχή, με την οποία ο Ιερέας επικαλείται την ευλογία του Θεού και με την οποία κατά κάποιον τρόπο τους προπέμπει, τους ξεπροβοδίζει δηλ. από το ναό, καθώς η Ακολουθία του στεφανώματος βαδίζει ήδη προς το τέλος της; Να πρόκειται άραγε για τις εισόδους και τις εξόδους των νεονύμφων που έχουν σχέση με το ναο του Θεού, όπου οφείλουν να προσέρχονται με καθαρή τη συνείδηση και να αντλούν δύναμη για το δύσκολο έργο τους με τη συμμετοχή τους στη μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας;

«Ὑπέρ τοῦ ἁγίου Οἴκου τούτου καί τῶν μετά πίστεως, εὐλαβείας καί φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ», γι' αυτούς δηλ. που εισέρχονται στον ιερό ναο, εύχεται ο Διάκονος στη Συναπτή. «Εὐλογημένη ἡ εἴσοδος τῶν ἁγίων σου, Κύριε...» λέει ο Ιερέας στη θ. Λειτουργία κατά την είσοδο του αγίου Ευαγγελίου που είναι γνωστή με το όνομα «μικρά εἴσοδος». Και στήν ευχή που ακολουθεί παρακαλεί το Θεό η «εἴσοδος ἡμῶν» στο νοερό θυσιαστήριο «εἴσοδον ἁγίων ἀγγέλων γενέσθαι», να ταυτισθεί δηλαδή με την είσοδο των αγίων αγγέλων. Και η είσοδος αυτή προϋποθέτει βέβαια αγιότητα και καθαρότητα βίου. «Ἡ ἐν τῷ ναῷ εἴσοδος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου», που η Εκκλησία μας εορτάζει την 21η Νοεμβρίου πολλά έχει να μας διδάξει για τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να γίνεται η είσοδος του πιστού στον οίκο του Θεού και αποτελεί για τους νεονύμφους ένα λαμπρό παράδειγμα αγιότητας και καθαρότητας, άξιο προς μίμηση, η Παναγία μας, αυτός «ὁ καθαρῶτατος ναός τοῦ Σωτῆρος», αυτό «τό ἱερόν θησαύρισμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ», όπως χαρακτηριστικά αποκαλείται από τον ιερό υμνογράφο (βλ. Κοντάκ. της εορτής).

Αλλά και την έξοδο των πιστών από το ναό ευλογεί ο Λειτουργός. Στην οπισθάμβωνη ευχή, προς το τέλος της θ. Λειτουργίας, μεταξύ άλλων λέει ο Ιερέας· «εὐλόγησον τήν κληρονομίαν σου», τους πιστούς δηλαδή που είναι κληρονόμοι των ποικίλων δωρεών του Θεού, ενώ λίγο πριν από την Απόλυση και την έξοδο των πιστών από το ναό ο ίδιος ο Λειτουργός απευθύνεται προς το «πλήρωμα τῆς ἐκκλησίας» και ευλογώντας το λέει· «εὐλογία Κυρίου καί ἔλεος αὐτοῦ ἔλθοι ἐφ' ἡμᾶς τῇ αὐτοῦ χάριτι καί φιλανθρωπία». Ευλογία τόσο απαραίτητη για τον

καθημερινό αγώνα του ανθρώπου και τον προκείμενο αγώνα των νεονύμφων που η Εκκλησία μας εύχεται να τον συνοδεύουν πάντοτε «ή χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (θ. Λειτουργία).

Τα ὅσα εἶπαμε μέχρι τώρα αποτελοῦν μια πρώτη προσέγγιση του νοήματος της φράσης «εὐλόγησον αὐτῶν εἰσόδους καί ἐξόδους». Μήπως ὅμως ἄλλο εἶναι το νόημά της και για ἄλλες εἰσόδους και ἐξόδους των νεονύμφων γίνεται ἐδῶ λόγος; Μήπως δηλαδή πρόκειται για την εἰσοδό τους σε ἕνα διαφορετικό κόσμο, σε ἕνα εντελῶς νέο στάδιο, αὐτό δηλαδή του ἐγγαμου βίου, και τη μελλοντική τους ἐξοδο ἀπὸ αὐτό; Σε μια τέτοια εκδοχή το νόημα της φράσης προβάλλει ολοφάνερο. Ο Ἱερέας δηλαδή στο σημεῖο τούτο της ευχῆς εύχεται ευλογημένη να εἶναι των νεονύμφων τόσο ἡ εἰσοδος σ' αὐτό το στάδιο ὅσο και ἡ ἐξοδός τους ἀπὸ αὐτό.

Ευλογημένη θα εἶναι ἡ εἰσοδος των νεονύμφων στο στάδιο του γάμου, ὅταν εἶναι αποφασισμένοι να ζήσουν με ομοφροσύνη, με ομόνοια, με αμοιβαία κατανόηση και ειλικρινή ἀγάπη «πορευόμενοι ἐν εἰρήνῃ καί ἐργαζόμενοι ἐν δικαιοσύνῃ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ» και φυλάττοντες τους ὅρους του νόμου (βλ. παραπάνω τις σύντομες ευχές του Ἱερέα κατὰ την «ἐπαρση» των στεφάνων των νυμφίων).

Και ευλογημένη ἐξοδος ἀπὸ το γάμο, αν μάλιστα λάβουμε ὑπόψη το «αδιάλυτο» αὐτοῦ (πρβλ. την ἐντολή της Αγ. Γραφῆς· «...γυναῖκα ἀπὸ ἀνδρός μή χωρισθῆναι... καί ἄνδρα γυναῖκα μή ἀφιέναι» Α΄ Κορ. ζ΄ 10-11), δεν μπορεί βέβαια να εἶναι ἄλλη (π.χ. ἡ ἐκούσια εγκατάλειψη της συζυγικῆς στέγης, ἡ με οποιαδήποτε πρόφαση διακοπή της «εννόμου συζυγίας» ἡ το διαζύγιο οποιασδήποτε μορφῆς) παρά ἡ φυσιολογική και ἡ μόνη ἀπὸ την Εκκλησία παραδεκτή, αὐτή δηλαδή που πραγματοποιεῖται με τό θάνατο.

Αὐτός ουσιαστικά εἶναι ὁ μόνος που, κατὰ τη χριστιανική διδασκαλία, πρέπει να χωρίζει το ἀντρόγυνο, δεδομένου ὅτι το λεγόμενο για τη γυναῖκα «γυνὴ δέδετα νόμῳ ἐφ' ὅσον χρόνον ζῆ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς» (Α΄ Κορ. ζ΄ 39) δεν μπορεί παρά να ἰσχύει ἀντίστοιχα και για τον ἀντρα. Ο θάνατος ἐξάλλου εἶναι ἐκεῖνος ὁ οποίος προοιωνίζεται και ὑπόσχεται την ἐλπίδα της ἀνάστασης και της αἰώνιας μακαριότητος, ὑπὸ την προϋπόθεση βέβαια ὅτι το ἀντρόγυνο στο στάδιο του γάμου ἀγωνίστηκε με πίστη και συνέπεια «τόν ἀγῶνα τόν καλόν» και τίμησε το γάμο του με την ὅλη σῶφρονα και ἀμεμπτη συμπεριφορά του και δίκαια ἐπομένως ἀναμένει «τόν τῆς δικαιοσύνης στέφανον» (Β΄ Τιμ. δ΄ 7-8). Πρβλ. και ἀμέσως ἐπόμενο σχόλιο ἀριθ. 57.

Παρόμοια κάπως ἀντίληψη, ἀλλά για το στάδιο της ζωῆς γενικά και το θάνατο, διατυπώνεται σε μια ευχή του Ἑσπερινού της Πεντηκοστῆς (ἀνήκει στη γ΄ φάση των ευχῶν)· «Σοὶ χάριν ἐπὶ πᾶσιν ὁμολογοῦμεν, ἐπὶ ταῖς εἰσόδοις ἡμῶν ταῖς εἰς τόν κόσμον τούτον (ἐδῶ βέβαια ἐννοεῖ την εἰσοδο του ἀνθρώπου στον κόσμο που πραγματοποιεῖται με τη γέννησή του), καί ταῖς ἐξόδοις (=το θάνατο), αἱ τὰς ἐλπίδας ἡμῶν τῆς ἀναστάσεως καί τῆς ἀκηράτου ζωῆς, διὰ τῆς σῆς ἀψευδοῦς ἐπαγγελίας προμνηστεύονται». Για το τελευταῖο αὐτό στάδιο, την ἐξοδο δηλαδή ἀπὸ αὐτόν ἐδῶ τον κόσμο, πρβλ. και τους «ἐξοδίους» ἢ «ἐπιταφίους ὕμνους» των

Εγκωμίων που ψάλλονται το βράδυ της Μ. Παρασκευής, καθώς και τη συγκινητικότερη απορία του υμνωδού «ποῖα ἄσματα μέλψω τῆ σῆ ἑξόδω, Οἰκτίρμον;» που διατυπώνεται στο Δοξαστικό που ψάλλεται μετά την αποκαθήλωση του Εσταυρωμένου και την έξοδο του Επιταφίου από το ιερό Βήμα και την τοποθέτησή του στο μέσο του ναού.

Παρεμφερείς επίσης και ενισχυτικές για την παρούσα εκδοχή, ότι ο γάμος δηλαδή θεωρείται η απαρχή μιας νέας περιόδου και ο Λειτουργός εύχεται ευλογημένη να είναι των νεονύμφων τόσο η είσοδός τους στο νέο αυτό στάδιο όσο και η έξοδός τους, είναι και οι εξής φράσεις από τα δύο Κοντάκια της Ινδίκτου, του νέου δηλαδή εκκλησιαστικού έτους που την αρχή του η Εκκλησία μας εορτάζει την 1η Σεπτεμβρίου, φράσεις που περιορίζονται βέβαια στην ετήσια χρονική περίοδο· «τὴν ἐνιαύσιον εὐλόγησον περίοδον» και «ἔτους τὰς εἰσόδους τε καὶ ἑξόδους εὐλογῶν καὶ κατευθύνων ἡμῶν τὰ ἔργα πρὸς τὸ σὸν θέλημα».

Ίσως έχουν βάση και ίσως είναι πιθανές οι δύο εκδοχές, προπαντός η δεύτερη, που εκθέσαμε παραπάνω. Νομίζουμε όμως πως στο σημείο τούτο της Ευχής γίνεται μάλλον λόγος για τις εισόδους και τις εξόδους των νεονύμφων που έχουν σχέση με τη δική τους φωλιά, με το σπίτι τους δηλαδή, που κατά την ορθόδοξη διδασκαλία είναι μικρογραφία της Εκκλησίας, μια «κατ' οἶκον Ἐκκλησία», όπου παρών είναι ο ίδιος ο Κύριος. Ο Κλήμης ο Αλεξανδρέας, θεολόγος του 3ου μ.Χ. αιώνα, σημειώνει χαρακτηριστικά πως ο λόγος του Κυρίου «οὗ (= όπου) γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἕμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἶμι ἐν μέσῳ αὐτῶν»(Ματθ. ιη´ 20) αναφέρεται στη χριστιανική οικογένεια, στους δύο δηλαδή συζύγους και τα παιδιά, όπου είναι παρών ο ίδιος ο Κύριος, για νάα τους προστατεύει και να τους ενισχύει στο δύσκολο έργο τους.

Ευλογημένη, επομένως, εύχεται ο Ιερέας, να είναι κάθε έξοδος των συζύγων από το σπίτι και κάθε είσοδός τους σ' αυτό· χωριστά του καθενός, αλλά και των δύο μαζί. «Ευλογημένη η έξοδός σου» θα μπορούσε να εύχεται ο καθένας από τους συζύγους στον άλλο, όταν βγαίνει από το σπίτι. Και «ευλογημένη η είσοδός σου» θα μπορούσε και πάλι να εύχεται ο καθένας απ' αυτούς στον άλλο, όταν με το γυρισμό μπαίνει στο σπίτι, στο μικρό αυτό ναο. Ευλογημένη η έξοδος και η είσοδος... Έτσι εξηγείται η συνήθεια πολλών απλοϊκών αλλά πιστών ανθρώπων, καθώς ξεπροβοδίζουν το σύντροφό τους, να τον σταυρώνουν (μυστικά ή φανερά) κάνοντας στον αέρα το σχήμα του Σταυρού.

Πόσες όμως φορές η έξοδος ή η είσοδος δεν είναι, αλίμονο, καθόλου ευλογημένη! Πόσες φορές ο άντρας ή η γυναίκα φεύγουν ή γυρίζουν στο σπίτι θυμωμένοι και οργισμένοι ή στενοχωρημένοι από τη μεταξύ τους συμπεριφορά! Ή πόσες φορές έξω από το σπίτι, μακριά από τα βλέμματα του συντρόφου, κάνουν πράγματα ασυμβίβαστα προς το χριστιανικό γάμο! Και πόσες, αλίμονο, φορές γυρίζοντας κουρασμένοι από το μόχθο της ημέρας και μη βρίσκοντας το κατάλληλο περιβάλλον στο σπίτι ή κάτω από το βάρος των αδυναμιών τους δημιουργούν σκηνές απαράδεκτες! Πόσα, αλήθεια, κακά μπορούν να συμβούν έξω από το σπίτι στον καθένα από τους συζύγους; Και πόσα άσχημα και απρεπή μπορεί να κάνει ή να πάθει ο καθένας από τους συζύγους έξω από το σπίτι ή μέσα στο ίδιο του το σπίτι

κατά την απουσία του άλλου; Η καθημερινή ζωή βρίθκει, δυστυχώς, από τέτοια περιστατικά που παίζουν αρνητικό ρόλο στην ομαλή συμβίωση του αντρόγυνου και οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στη διάλυση του γάμου με τα γνωστά σ' όλους μας επακόλουθα.

Υπάρχει, λοιπόν, για το αντρόγυνο μεγαλύτερη ευτυχία από το να βγαίνει από το σπίτι όχι οργισμένο η φορτισμένο με προβλήματα συζυγικής ασυμφωνίας αλλά χαρούμενο και ευδιάθετο και να επιστρέφει στο σπίτι με τή βεβαιότητα ότι σ' αυτό θα βρεί τη χαρά, τη γαλήνη, την ανακούφιση, την αγαλλίαση και τήν ευφροσύνη; Ακριβώς τέτοια εύχεται η Εκκλησία να είναι κάθε είσοδος και κάθε έξοδος των νεονύμφων από το σπίτι. «Ευλόγησον αὐτῶν εἰσόδους καί ἐξόδους». Αλλά η ευλογημένη αυτή είσοδος και έξοδος είναι θείο δώρο που απονέμεται στο αντρόγυνο όχι βέβαια χωρίς αγώνα συνεχή και χωρίς κοινή και ειλικρινή προσπάθεια. Γιατί αυτόν ακριβώς τον αγώνα και αυτή την προσπάθεια των συζύγων ευλογεί ο Θεός και επισκιάζει με τη θεία του χάρη.

Ο ιερός ψαλμωδός εκφράζει ακλόνητη την πεποίθησή του στην άγρυπνη και διαρκή προστασία του Κυρίου όπου κι αν σταθεί, όπου κι αν πορευθεί. Είναι πολύ χαρακτηριστική και συμφωνεί, κατά τη γνώμη μας, με όσα εκθέσαμε παραπάνω η ομολογία του· «Κύριος φυλάξει σε ἀπό παντός κακοῦ... Κύριος φυλάξει τήν εἴσοδόν σου καί τήν ἐξοδόν σου...» (Ψαλμ. 120).

«Ανάλαβε τους στεφάνους αυτών εν τη Βασιλεία σου, ασπίλους και αμώμους και ανεπιβουλεύτους διατηρών»

57. «Ανάλαβε τούς στεφάνους αὐτῶν ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου, ἀσπίλους καί ἀμώμους καί ἀνεπιβουλεύτους διατηρῶν». Τα καθαρά και αμόλυντα και ανεπιβούλευτα στέφανα, ο καθαρός δηλαδή συζυγικός βίος, η «ἀκηλίδωτος συμβίωσις», ή «ἄμεμπτος βιοτή καί πολιτεία», ή «ἀκατάγνωστος διαγωγή» καί ή συζυγική «σωφροσύνη», ὁ «τίμιος γάμος», ή «ἀνεπιβούλευτος» καί «ἀμίαντος κοίτη», ὡπως χαρακτηριστικά αναφέρεται σε άλλα σημεία της ιερολογίας του γάμου, δε διευκολύνουν στην παρούσα μόνο ζωή τους νεονύμφους ὡστε να ζουν αρμονικά και αγαπημένα και να απολαμβάνουν τις χαρές της συζυγικής και οικογενειακής ζωής, αλλά τους παρέχουν και το εισιτήριο για τη Βασιλεία των Ουρανῶν, τους εξασφαλίζουν «τά ἐπηγγελμένα ἀγαθά τῆς ἀπολαύσεως» (βλ. ἀμέσως ἐπόμενη Ευχή) και «τόν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον» (Α' μεγάλη Ευχή ευλογίας). Πρβλ. και παραπάνω, σχόλια αριθ. 16, 34, 48 και 52.

Η ευχή της Απόλυσης

58. Με την ευχή τούτη της Απόλυσης ζητούμε, μέσω του Ιερέα, από τον Κύριο να στείλει το ἑλεός του και τη σωτηρία σ' όλους εμάς που παρακολουθούμε το μυστήριο του γάμου και φυσικά και στους νεονύμφους, για τους οποίους εξάλλου τελείται το μυστήριο. Σ' αυτό μας το αίτημα ως μεσολαβητές και συμπαραστάτες επικαλούμαστε την ίδια την Παναγία, τους αγίους Αποστόλους, τους ισαποστόλους Κωνσταντίνο και Ελένη, το μεγαλομάρτυρα Προκόπιο και όλους τους Αγίους. Η ειδική μνεία του ονόματος του μεγαλομάρτυρα Προκοπίου στην Ευχή έχει

προφανώς συμβολική σημασία για τους νεονύμφους. Μας θυμίζει τη φράση της προηγούμενης ευχής «ή Παναγία... Τριάς... παράσχοι ὑμῖν... προκοπήν βίου καὶ πίστεως». Το ίδιο το όνομα Προκόπιος παράγεται από το ρήμα «προκόπτω» που σημαίνει· προκόβω, κάνω προκοπή, προοδεύω, ευδοκιμώ στη ζωή σε πίστη και αρετή, γενικά απολαμβάνω πλούσια τα αγαθά και την ευλογία του Θεού. Αυτή την προκοπή, αυτή την πρόοδο, αυτή την ευδοκίμηση κι αυτή την απόλαυση και ευλογία κρύβει και υπονοεί και η θυμόσοφη λαϊκή ευχή που λέγεται από τους γονείς και τους γεροντότερους συνήθως προς τους νεονύμφους· «καλή προκοπή!»

Η μνεία πάντως του ονόματος του μεγαλομάρτυρα Προκοπίου είναι κοινό στοιχείο της Απόλυσης και των δύο επόμενων Ακολουθιών, «εἰς δίγαμον» δηλαδή και «ἐπὶ ἔπανασυστάσει γάμου». Το ότι τούτο δεν είναι τυχαίο και ότι η ειδική μνεία του ονόματος του μεγαλομάρτυρα έχει πράγματι συμβολική σημασία για τους νεονύμφους φαίνεται, πέρα από όσα είπαμε παραπάνω, και από τη μελέτη του βίου του αγίου. Το αρχικό του όνομα ήταν Νεανίας. Ἐζησε στα χρόνια του Ρωμαίου αυτοκράτορα Διοκλητιανού. Στρατιωτικός στο επάγγελμα, του ανατέθηκε ο διωγμός των χριστιανών. Κατά την πορεία του προς εκτέλεση της εντολής οραματίζεται το Σταυρό και ακούει τη φωνή· «Νεανία, ἐγώ εἶμι ὁ ἔσταυρωμένος Ἰησοῦς, ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱός». Το γεγονός τούτο τον κάνει να μεταστραφεί και από διώκτης των χριστιανών να γίνει στη συνέχεια κήρυκας του Ευαγγελίου. Αργότερα συλλαμβάνεται, ομολογεί την πίστη του, φυλακίζεται, βασανίζεται και στο τέλος αποκεφαλίζεται. Κατά το χρονικό διάστημα που είναι φυλακισμένος βλέπει «ἐν ὁράματι» το Χριστό, ο οποίος τον μετονομάζει από Νεανία σε Προκόπιο. Η μετονομασία είναι ολοφάνερα δηλωτική της «προκοπής», της πρόοδου δηλαδή σε πίστη και αυταπάρηση που σημείωσε ο Νεανίας· γι' αυτό και δίκαια του απονέμεται το συμβολικό όνομα Προκόπιος. Και οι νεόνυμφοι; Θα αξιωθούν άραγε κι αυτοί να «προκόψουν» στο νέο στάδιο του βίου που ανοίγεται τώρα μπροστά τους; Αυτό θα εξαρτηθεί από τη δική τους αγωνιστική προσπάθεια που σίγουρα θα την επισκιάσει η ευλογία και η χάρη του Θεού.

Η Απόλυση της όλης Ακολουθίας του στεφανώματος κλείνει με τη σύντομη και συνηθισμένη σ' όλες τις Ακολουθίες της Εκκλησίας ευχή «Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων...» (Βλ. και σχόλ. αριθ. 30 της Ακολουθίας του αρραβώνα).

Η «λύσις» των στεφάνων μετά το εορταστικό επταήμερο

59. Παλιότερα νύφη και γαμπρός συνήθιζαν επί επτά ημέρες μετά την τέλεση του μυστηρίου του γάμου να κυκλοφορούν στεφανωμένοι με τα στέφανα του γάμου. Την όγδοη όμως ημέρα επέστρεφαν στο ναό, για να αφαιρέσει από τα κεφάλια τους τα στέφανα ο Ιερέας. Τα στέφανα του γάμου εξάλλου ήταν πολλές φορές κτήματα του ναού και φυλάγονταν στο σκευοφυλάκιο. Η «λύσις», η αφαίρεση δηλ. των στεφάνων από τα κεφάλια των νεονύμφων «τῇ ὀγδῷ ἡμέρᾳ», συνοδεύεται από τις δυο αυτές ευχές που είναι καταχωρισμένες στο Μικρό Ευχολόγιο μετά το τέλος της Ακολουθίας του στεφανώματος.

Για να κατανοήσουμε καλύτερα την παλιά αυτή συνήθεια, θα ήθελα στο σημείο τούτο να προσθέσω τα εξής για το εορταστικό επταήμερο του θρησκευτικού

γάμου, ο οποίος βέβαια είναι ένα από τα σπουδαιότερα γεγονότα της ζωής του ανθρώπου. Ήδη στην Π.Δ. βλέπουμε τον πεθερό του Ιακώβ, το Λάβαν, να απαντάει ως εξής στο εύλογο και δίκαιο παράπονο του Ιακώβ πως τον εξαπάτησε δίνοντάς του ως γυναίκα την κόρη του Λεία αντί της νεότερης και όμορφης Ραχήλ που υπερβολικά αγαπούσε· «Συντέλεσον οὖν τὰ ἑβδομα ταύτης, καὶ δώσω σοι καὶ ταύτην ἀντὶ τῆς ἐργασίας, ἧς ἐργᾶ παρ' ἐμοί ἔτι ἑπτὰ ἔτη ἕτερα. Ἐποίησεν δὲ Ἰακώβ οὕτως καὶ ἀνεπλήρωσεν τὰ ἑβδομα ταύτης, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ Λάβαν Ραχήλ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ αὐτῷ γυναῖκα» (Γεν. 29, 27-28). Ζητάει δηλ. από τον Ιακώβ να συμπληρώσει πρώτα «τὰ ἑβδομα», την εβδομάδα δηλ. του γάμου του με τη Λεία, και του υπόσχεται πως μετά τη συμπλήρωση των επτά ημερών θα του δώσει και τη Ραχήλ. Και έτσι ακριβώς έγινε, μας βεβαιώνει στη συνέχεια η Γραφή. Βλέπουμε επίσης, σ' άλλο σημείο, πως και η «χαρά» του γάμου του Τωβία διαρκεί επτά ημέρες· «καὶ ἤχθη ὁ γάμος Τωβία μετ' εὐφροσύνης ἑπτὰ ἡμέρας» (Τωβίτ 11,19). Αλλά και αντίστροφα· το πένθος για το θάνατο της Ιουδίθ κρατάει επτά ημέρες· «καὶ ἐπένθησεν αὐτὴν οἶκος Ἰσραὴλ ἡμέρας ἑπτὰ» (Ιουδίθ, 16,24).

Γενικά παρατηρούμε ότι ο πανηγυρισμός μεγάλων και σπουδαίων γεγονότων διαρκεί ένα ολόκληρο επταήμερο (πρβλ. Βασιλ. Γ' 8,65-66 - Ἐσδρας Α' 4,63 - Νεεμίας 18,18 - Εσθήρ 2,18 - Μακκαβ. Γ' 6,30). Η εορτή των αζύμων επίσης διαρκούσε επτά ημέρες· «καὶ ἠγάγουσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ... τὸ Πάσχα καὶ τὴν εορτὴν τῶν ἀζύμων ἡμέρας ἑπτὰ» (Ἐσδρας Α' 1,17)· «ἑπτὰ ἡμέρας ἄζυμα ἔδεσθε» (Ιεζεκιήλ 45,21). Για τὴν ἴδια εορτὴ βλ. καὶ· Παραλειπ. Β' 30,21-22 - Ἐσδρας Α' 7,14 και Ἐσδρας Β' 6,2. Θα μπορούσε ακόμη να προσθέσει κανείς ότι και το χριστιανικό Πάσχα εορτάζεται ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρες, για μιά ολόκληρη δηλ. εβδομάδα, που και Διακαινήσιμος λέγεται, ἐνῶ ακριβῶς τὴν ὄγδοη ἡμέρα μετὰ τὴν ἀνάσταση του Κυρίου, «μεθ' ἡμέρας ὀκτώ» κατὰ τὸν ευαγγελιστὴ Ἰωάννη (κ' 26), ἔχουμε «τὴν ψηλάφησιν τοῦ Θωμᾶ» ἢ αλλιῶς τὴν Κυριακὴ του Αντίπασχα. Σημειώνουμε τέλος πως και η περιτομὴ του Κυρίου ἐγένε τὴν ὄγδοη ἡμέρα ἀπὸ τὴν «κατὰ σάρκα» γέννησή του, δηλ. «ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι ὀκτώ τοῦ περιτεμεῖν τὸ παιδίον» (Λουκ. β' 21), ἐνῶ στο Μικρὸ Ευχολόγιο μετὰ τὴν Ακολουθία του Αγίου Βαπτίσματος βλέπουμε καταχωρισμένη «Διάταξη» -οδηγία προς τὸν Ἱερέα να μην παραλείψει να παραγγεῖλει στους οικεῖους του νεοφωτίστου «ἵνα μὴ κολυμβήσωσιν αὐτόν ἢ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ νύψωσιν ἕως ἡμερῶν ζ', τῇ δὲ ὄγδῳ ἡμέρᾳ πλυνάτωσαν καὶ λουσάτωσαν αὐτόν...».

Απὸ τα ἀνωτέρω στοιχεῖα κατανοοῦμε, νομίζω, καλύτερα γιατί το ευφρόσυνο γεγονός του γάμου επικράτησε να διαρκεῖ μια ολόκληρη εβδομάδα, γιατί οἱ νεόνυμφοι παλιότερα φορούσαν, σαν βασιλιάδες, τα στέφανα του γάμου ὅλο αὐτὸ το χρονικὸ διάστημα και γιατί «τῇ ὄγδῳ ἡμέρᾳ» προσέρχονταν στο ναὸ για τὴν ἀφαίρεση των στεφάνων και τὴν ὑστάτη, μέσω του Ἱερέα, εὐλογία της Εκκλησίας. Ὡς ἀπομεινάρι αὐτῆς τῆς συνήθειας μπορεί να θεωρηθεῖ σήμερα ο ἐπίσημος ἐκκλησιασμός των νεονύμφων τὴν πρώτη μετὰ το γάμο τους Κυριακὴ, ακριβῶς δηλ. τὴν ὄγδοη ἡμέρα μετὰ το γάμο τους. Τα «γυρίσματα» ἢ «πιστρόφια» ἐπίσης, ἢ συνήθεια δηλ. των νεονύμφων να ἐπιστρέφουν τὴν πρώτη μετὰ τὴν τέλεση του μυστηρίου του γάμου Κυριακὴ στο πατρικὸ σπιτί της νύφης, ὅπου φιλοξενούνται με στοργὴ και ἐγκαρδιότητα μέσα σε μια ἀτμόσφαιρα ἀγάπης που ἐκδηλώνεται με πλούσια δῶρα και εὐχές για τὴν ευτυχία, ευγονία και μακροζωία τους, μπορούν να

θεωρηθούν ότι έχουν υποκαταστήσει κατά κάποιο τρόπο τις ευχές της Εκκλησίας κατά τη «λύση των στεφάνων» την όγδοη ημέρα από το γάμο τους. (Βλ. Θ.Ν. Ζήση «Λαογραφικά Σημειώματα», στο συλλογικό έργο ΚΑΝΑΛΙΑ ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ, έκδοση του Συλλόγου τῶν ἐν Βόλῳ Καναλιωτῶν Καρδίτσης, Βόλος 1976, όπου σε ειδικό κεφ. εξετάζεται ο γάμος από λαογραφική άποψη (σελ. 349 κ.ε.), ενώ τα τραγούδια του γάμου παραθέτονται σε άλλο κεφ. (σελ. 308 κ. ε.).

«Ὁ τοῦ ἐνιαυτοῦ τόν στέφανον εὐλογήσας»

60. «Ὁ τοῦ ἐνιαυτοῦ τόν στέφανον εὐλογήσας». Η φράση τούτη της Ευχής είναι μικρή παραλλαγή του στίχου του Ψαλμωδού «εὐλογήσεις τόν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου» (Ψαλμ. 64, στιχ. 12). Με τα αγαθά της καλοσύνης σου θα ευλογήσεις το έτος στο σύνολό του που σαν στεφάνι περιστρέφεται και γυρίζει περιοδικά στις ίδιες πάντοτε εποχές. Τον ίδιο ψαλμικό στίχο βλέπουμε να χρησιμοποιεί και ο συνθέτης του Απολυτικίου της Ινδίκτου, του νέου δηλαδή εκκλησιαστικού έτους, του οποίου την αρχή εορτάζει η Εκκλησία μας την 1η Σεπτεμβρίου· «εὐλόγησον τόν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, Κύριε,...». Αυτόν, λοιπόν, που ευλογεί «τόν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ» και παρέχει δαψιλῶς τα αγαθά του, αυτόν επικαλείται ο Λειτουργός να ευλογήσει και τους νεονύμφους και να διατηρήσει αδιάσπαστο το δεσμό τους.

«Ὅτι ἀγνοί πρός τόν ὑπό σοῦ νομοθετηθέντα γάμον συνήφθησαν»

61. «Ὅτι ἀγνοί πρός τόν ὑπό σοῦ νομοθετηθέντα γάμον συνήφθησαν». Εδώ είναι ολοφάνερος ο συμβολισμός των στεφάνων του γάμου για τον οποίο έγινε λόγος στο σχόλιο αριθ. 33. Οι νεόνυμφοι, κατά τον ιερό Χρυσόστομο, στεφανώνονται για το σώφρονα, εγκρατή και αγνό τους βίο «ὅτι ἀήττητοι γενόμενοι, οὔτω προσέρχονται τῇ εὐνῇ, ὅτι μή κατηγονίσθησαν ὑπό τῆς ἡδονῆς» (Ομιλία θ' εἰς Α' Τιμόθ. παρ. 2).

Ευχαριστήρια ευχή κατά τη συστολή των συμβόλων του γάμου

62. Η ευχαριστήρια τούτη ευχή φαίνεται να λέγεται από τους ίδιους τους νεονύμφους ή από τον Ιερέα για λογαριασμό τους. Και ενώ η προηγούμενη ευχή λέγεται κατά τη «λύση» των στεφάνων, αυτή εδώ λέγεται τη στιγμή που «συστέλλονται» μαζεύονται δηλ. και περιτυλίγονται τα στέφανα. Οι νεόνυμφοι κατά τη «συστολή» των συμβόλων του γάμου, των στεφάνων δηλ., αναπέμπουν ύμνο ευχαριστίας στον Τριαδικό Θεο που τους αξίωσε με δική τους αβίαστη, ανεπηρέαστη και σύμφωνη γνώμη να καταλήξουν σε αμοιβαία υπόσχεση γάμου και να τελέσουν την ακολουθία του μυστηρίου αυτού που εξύψωσε και καθαγίασε ο ίδιος ο Κύριος με την προσωπική του παρουσία και την τέλεση του γνωστού θαύματος κατά τη διάρκεια «τοῦ ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας γάμου». Για τη φύλαξη των στεφάνων του γάμου από τους νεονύμφους ή παλιότερα από την ίδια την Εκκλησία βλ. παραπάνω αντίστοιχα τα σχόλια αριθ. 33 και 59.

Απόσπασμα από το βιβλίο:

[«Μεγαλύνθητι, Νυμφίε... Ἡ ἱερολογία τοῦ θρησκευτικοῦ ὀρθοδόξου Γάμου»](#)
του Θωμᾶ Ν. Ζήση, Φιλολόγου-Γυμνασιάρχου

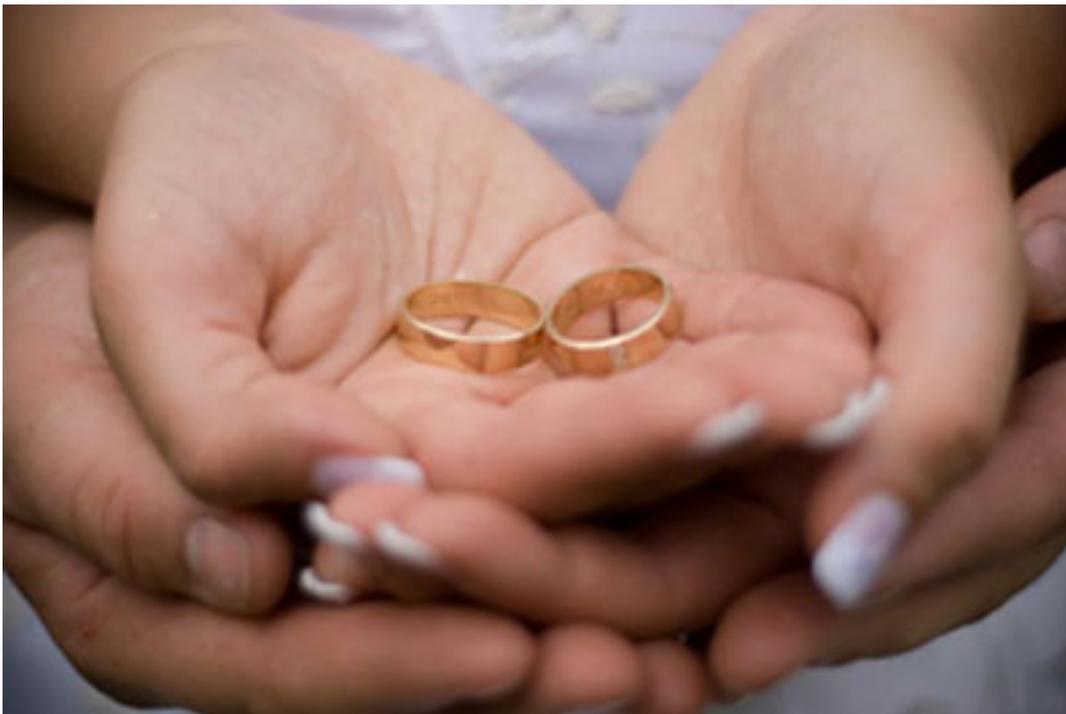
Το βαθύ νόημα κάποιων τύπων

Στην ακολουθία του γάμου συναντάμε ορισμένες πράξεις ή αντικείμενα με συμβολικό περιεχόμενο. Αξίζει να δούμε τι μηνύματα κρύβονται πίσω από όλα αυτά και να κατανοήσουμε τα βαθιά τους νόημα. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο γάμος είναι το Ιερό Μυστήριο της ένωσης δύο ανθρώπων “εις σάρκα μίαν” και όχι ένα κοσμικό γεγονός. Έτσι, για να τον βιώσουμε σωστά, δεν θα πρέπει να μένουμε στους τύπους αλλά να πηγαίνουμε στην ουσία. Για να το κάνουμε αυτό χρειάζεται να εμβαθύνουμε τόσο στις ευχές όσο και στους διάφορους συμβολισμούς.

Οι Βέρες

Τα δακτυλίδια χρησιμοποιούνται από αρχαιοτάτων χρόνων σαν σύμβολα της υπόσχεσης για γάμο και συχνά τα συναντούμε στην Παλαιά Διαθήκη. Εκτός, όμως, από σύμβολα του δεσμού μεταξύ των δύο, είναι και σύμβολα εξουσίας και τιμής. Στην αρχαία εποχή, ο άνδρας έδινε με το δακτυλίδι την εξουσία στη γυναίκα του να άρχει μέσα στο σπίτι του. Η εξουσία και η τιμή που συμβολίζει το δακτυλίδι φαίνεται και στην παραβολή του ασώτου υιού, όπου ο πατέρας διατάζει να βάλουν ξανά στο δεξί χέρι του υιού του δακτυλίδι ως ένδειξη ότι τον δέχεται ξανά ως υιό του ελεύθερο και όχι ως δούλο.

Σήμερα, κάποιοι βλέπουν στα δακτυλίδια του γάμου έναν παρόμοιο συμβολισμό· υποστηρίζουν, δηλαδή, ότι από τη στιγμή που ο άντρας και η γυναίκα φορούν το δακτυλίδι του γάμου παύουν να είναι κύριοι του εαυτού τους και ο ένας παραδίδει τον εαυτό του στην εξουσία του άλλου. Η ανταλλαγή των δακτυλιδιών συμβολίζει επίσης την εξάρτηση του ενός από τον άλλο, την αγάπη που θα μοιράζονται στο εξής και τη δέσμευση να παραμένουν πιστοί ο ένας στον άλλο.



Τα Στέφανα

Τα στέφανα είναι σύμβολα βασιλικά. Με το γάμο δημιουργείται ένα νέο βασίλειο. Το σπίτι και η οικογένεια των δύο νεόνυμφων. Ο ιερέας αφού ευλογήσει τα στέφανα πάνω στο ευαγγέλιο, κάνει το σημείο του σταυρού πάνω από τα κεφάλια τους και επικαλείται τον ίδιο τον Θεό, να τους στεφανώσει με δόξα και τιμή, στο νέο μικρό τους βασίλειο, όπου θα πρέπει να κυβερνήσουν με σύνεση, σοφία και δικαιοσύνη. Τα στέφανα είναι επίσης σύμβολα νίκης. Με αυτά επιβραβεύονται οι νεόνυμφοι διότι έμειναν ανίκητοι στον αγώνα τους κατά της ηδονής και διατήρησαν την αγνότητά τους στην προ του γάμου τους ζωή. Τα στέφανα του γάμου υπενθυμίζουν επίσης τα στέφανα των μαρτύρων, τονίζοντας τη μαρτυρική διάσταση της Χριστιανικής ζωής και τις άμετρες θυσίες που χρειάζεται να γίνουν μέσα στο γάμο για να φτάσουν οι σύζυγοι στην τελείωση.



Το Τραπέζι

Το τραπέζι, μπροστά στο οποίο στέκεται το ζευγάρι, συμβολίζει την Αγία Τράπεζα. Για τον λόγο αυτό επάνω του βρίσκεται το Ευαγγέλιο, το οποίο δηλώνει ότι είναι παρών ο ίδιος ο Χριστός, και πάνω σε αυτό τοποθετούνται τα δαχτυλίδια των νεόνυμφων καθώς και τα στέφανα.

Η Θέση των Μελλονύμφων

Οι μελλονύμφοι στέκονται όρθιοι ο ένας δίπλα στον άλλο. Αυτό συμβολίζει την ισοτιμία των δύο φύλων. Δεν είναι κανένας κατώτερος του άλλου, αλλά αμφότεροι

ισάξιοι και ισότιμοι. Η «έκ δεξιῶν» θέση του άνδρα συμβολίζει το προβάδισμα που έχει έναντι της γυναίκας ως κεφαλή.



Οι Λαμπάδες

Οι αναμμένες λαμπάδες συμβολίζουν το φως του Χριστού που παίρνουν οι νεόνυμφοι από το Μυστήριο, το οποίο θα φωτίζει το δρόμο τους στην καινούργια τους ζωή. Συμβολίζουν, επίσης, τις φλόγες της Πεντηκοστής, που ήταν στην ουσία η παρουσία του Αγίου Πνεύματος. Έτσι και οι μελλόνυμφοι προσκαρτερούν την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος και την δική τους Πεντηκοστή. Κατά μία άλλη ερμηνεία, οι αναμμένες λαμπάδες συμβολίζουν τις πέντε φρόνιμες παρθένες της γνωστής παραβολής. Παλαιότερα ή και σήμερα κάποιες φορές, ο ιερέας δίνει τις λαμπάδες στα χέρια των νεονύμφων την ώρα του μυστηρίου, σαν να τους λέει: Όπως οι πέντε παρθένες, έτσι κι εσείς να περιμένετε να συναντήσετε τον Χριστό.



Οι Παράνυμφοι

Οι παράνυμφοι (κουμπάροι) αποτελούν τους επίσημους μάρτυρες του μυστηρίου και είναι οι εγγυητές της ενότητας του νέου ζευγαριού ενώπιον του Θεού και της αγίας Του Εκκλησίας. Οι παράνυμφοι είναι κατά κάποιον τρόπο οι πνευματικοί αδελφοί που φροντίζουν, αγωνιούν και προσεύχονται για τη στερέωση του νέου ζευγαριού και το βοηθούν πρωτίστως πνευματικά και δευτερευόντως υλικά.

Η Ένωση και η Λύση των Χεριών

Σε κάποιο σημείο της ακολουθίας του γάμου ο ιερέας, προσευχόμενος για την ένωση του ζευγαριού με ομοφροσύνη σε «σάρκα μία», ενώνει συμβολικά τα δεξιά χέρια του γαμπρού και της νύμφης, σημαίνοντας έτσι την ένωσή τους από τον ίδιο τον Χριστό. Συμπλέκεται, δηλαδή, ο Χριστός στο μυστήριο και στη ζωή τους. Δεν επιτρέπεται να λύσουν μόνοι τους τα χέρια, αλλά περιμένουν να το πράξει αυτό ο ιερέας δια του Ευαγγελίου. Αυτό θα γίνει στο τέλος της ακολουθίας, λίγο πριν το «Δι' ευχών». Η συμβολική αυτή πράξη της λύσης των χεριών δηλώνει ότι πλέον μέσα στη συζυγική τους ζωή μέτρο και κανόνας γίνεται ο νόμος του Ευαγγελίου, τον οποίο πρέπει απαρέγκλητα και αγόγγυστα να τηρούν οι νεόνυμφοι για τη στερέωση του γάμου τους.



Το Κοινό

Ποτήριο

Το κοινό ποτήριο είναι κατάλοιπο της εποχής εκείνης κατά την οποία ο γάμος τελούνταν μέσα στη Θεία Λειτουργία και οι νεόνυμφοι συμμετείχαν στη Θεία Ευχαριστία. Τώρα που ο γάμος τελείται συνήθως εκτός της Θείας Λειτουργίας, το κοινό ποτήριο δεν είναι το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, αλλά απλό κρασί και υπενθυμίζει ότι ο γάμος βρίσκει το αληθινό νόημά του μέσα στη Θεία Ευχαριστία. Από το ίδιο ποτήριο της ζωής πίνουν, συμβολικά, για πρώτη φορά ως σύζυγοι οι νεόνυμφοι σαν υπόσχεση ότι από τη στιγμή εκείνη θα μοιράζονται τα πάντα στη ζωή, τόσο τις χαρές όσο και τις λύπες και θα σηκώνουν ο ένας το φορτίο του άλλου. Σε μερικά μέρη συνηθίζεται να πίνει και ο παρόνυμφος από το ίδιο ποτήριο, σημαίνοντας έτσι την μετοχή του στην χαρά των νεονύμφων ως πνευματικός σύμβουλος και εν Χριστώ αδελφός.



Ο Χορός του Ησαΐα

Η χαρμόσυνη ακολουθία του γάμου συμπληρώνεται με τον «Χορό του Ησαΐα». Ο ιερέας βαστώντας στα χέρια του το Ευαγγέλιο και δηλώνοντας διά του συμβόλου αυτού την πορεία που καλούνται να διανύσουν οι νεόνυμφοι – πορεία με γνώμονα και φαροδείκτη τον Χριστό – παραλαμβάνει το ζεύγος των νεονύμφων μαζί με τον παράνυμφο και τους σύρει σε κυκλικό χορό τρεις φορές γύρω από το τραπέζι. Ο κύκλος εκφράζει την αιωνιότητα, το αιώνιο δηλαδή ταξίδι των Χριστιανών συζύγων που τώρα αρχίζει, τα πρώτα βήματα των νεονύμφων στην νέα τους ζωή. Η Εκκλησία με τον χορό αυτό εκφράζει με πανυγηρικό τρόπο την χαρά της για την «έν Χριστῷ ἔνωση» των δύο μελών της και εύχεται στο νέο ζευγάρι να κερδίσει την αιωνιότητα.

Κατά την διάρκεια του χορού, ο ιερέας ψάλλει μαζί με τους ψάλτες τρεις ύμνους, έναν σε κάθε στροφή: «Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἓν γαστρί, καὶ ἔτεκεν υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ, Θεὸν τε καὶ ἄνθρωπον· Ἀνατολή, ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντες, τὴν Παρθένον μακαρίζομεν.

γιοι μάρτυρες, οἱ καλῶς ἀθλήσαντες καὶ στεφανωθέντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν, ἔλεθηῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα σοὶ Χριστέ ὁ Θεός, Ἀποστόλων καύχημα,

μαρτύρων αγαλλίαμα, ὧν τό κήρυγμα, Τριάς ἢ ὁμοούσιος».

Με τον πρώτο ύμνο η Εκκλησία εύχεται στους νεονύμφους να έχουν στη κοινή τους ζωή παρόμοια χαρά και πληρότητα με αυτήν του προφήτη, που αξιώθηκε να δει από τον ουρανό την πραγμάτωση της προφητείας του για την γέννηση του Χριστού. Ακόμη, να έχουν την ενδόμυχη προσμονή να χαρούν κι αυτοί τη χαρά της τεκνογονίας - ίσως το σπουδαιότερο μήνυμα του τροπαρίου προς τους νεονύμφους. Και τρίτον, η Εκκλησία θυμίζει στους νεονύμφους πως η Παρθένος Μαρία αποτελεί διαρκές και ανεπανάληπτο υπόδειγμα προς μίμηση, υπογραμμός και οδοδείκτης για την πορεία τους. Με τον δεύτερο ύμνο, η Εκκλησία καλεί τους Άγιους μάρτυρες να πρεσβεύουν, υπενθυμίζοντας ξανά τη μαρτυρική διάσταση της Χριστιανική ζωής, αλλά και το τελικό στεφάνωμα των νικητών. Με τον τρίτο ύμνο αναπέμπουμε δοξολογία στον Χριστό, που είναι το καύχημα των Αποστόλων και το αγαλλίαμα των Μαρτύρων. Για χάρη Αυτού είναι που δεχόμαστε το μαρτύριο της αγαπητικής συμβίωσης, ομολογούντες τον Θεό ως Τριάδα ομοούσιο.

